

VOKNO

časopis pro druhou i jinou kulturu

V O D P E N D E L E N Ý V A L I N O

Jak vidíte, Vokno nastupuje ke druhému kolu. Přestávka byla až příliš dlouhá /téměř 4 roky/. Od její příčině bude řeč v příštím čísle.

Pokud sítce žetli minulých pět čísel /šesté, které bylo zaměřeno na divadelní tematiku, bylo zahájeno/, dovedete si představit, v čem chce Vokno pokračovat. Pro ty, kteří se o ním cekují poprvé, zopakuji ve stručnosti hlavní body formulované poznámkou "Pár slov důvodů" z 1. čísla:

- snadí se narušit informační blokádu
- dívá možnost veřejného vyjádření
- je pirátským plátkem /v přístupu k autorským právům/

••žád o spoluúpravu /při tvorbě obsahu/ Nový je podtitulek, v němž se objevuje formulace "druhá kultura". K tomu je třeba podotknout vzhledem k diskusi o názvu neoficiální kultury, že se zde jedná o tříš pojmem, jenž používá mimo ve "Zprávě o třetím českém hudebním obrození". Rezerva "i jinou" je určena pro toto, kteru by bylo tato vynovení těsné.

Mohli se někomu být zájtem obsah tchoto čísla neaktuální nebo nepůvodní, ale srozumět relativně dobře zásobená Praha často zapomíná na lidi v Horních Kotěhůlkách, kdo je nave to, co na Malé straně zná už každý zparáti.

Běžníci a spisovatelé pište, výtvarníci malujte, kreslete a sochejte, filmaři filmujte, fotografové fotě, hudebníci hrajte a zpívajte a o všem dejte všechny Voknu.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Každý, kdo je aspoň trochu obeznámen se soudobou československou rockovou hudbou, pozná skupinu THE PLASTIC PEOPLE po několika taktach. A zaslechněl její hudbu někdo, kdo se o rock vůbec nezajímá, obvykle dříve nebo později zpozorní, přestane mluvit, zaposlouchá se a posléze se zeptá, kdo to hraje. Často jsem uvažoval o tom, v čem spočívá vlastně ten podivuhodný "trik", kterým dosahuje Plastici své zneklidňující možnosti. Nelze to vysvětlit ani neobvyklou skladbou nástrojů /v tonto směru je pro Plastiky příznačné například znervoznující bručení jejich violy a houslí/; ani jen od Boha danou originalitou hudebního talentu Milana Hlavsy, hlavního autora hudby; ani dlouholetou prací, která styl skupiny - jako průsečík a močinu hudebního cítění jejich jednotlivých členů - formovala a utvářela; plně to nevysvětlí ani fakt, že jde o skupinu po léta vzácně nezávislou na náladách publika a vůli hudební byrokracie a tudíž ve své tvorbě vzácně autentickou.

V čem tedy vlastně onen "trik" tkví? Úplnou odpověď přirozeně nenašneme: známenalo by to totiž odhalit samo tajemství umění. Částečnou odpověď mi ale naznačil jeden přítel /ostatně hudební kritik/, když se mnou hovořil o tom, čím se Plastici odlišují od amerického a západoevropského rocku a upozornil mne přitom na jednu významnou okolnost, že tato skupina pravděpodobně daleko silněji, než jiné, vnesla do své tvorby cosi z ducha onoho podivného prostoru, v němž žije. Nejde jen o to, čemu se říká "genius loci". Jde o určitou specifickou zkušenosť světa, jak ji po desetiletí a snad i staletí v těchto místech historie formovala; jde o duchovní a pocitovou atmosféru, patřící k tomuto místu a příznačnou pro ně víc, než si my, kteří ji denně dýcháme, dokážeme uvědomit. Plastici žijí v Praze. V Československu. Ve střední Evropě. Jejich duchovním domovem je toto komplikovaně /etnický, kulturně, historicky/ strukturované ohnisko evropského dění; tradičně první bojiště i první oběť evropských a posléze i světových zápasů; křížovatka evropských myšlenek i armád; nevyhnutelný terč geopolitických zájmů i moderních zbraní, na jehož ploše je vždy nějak naléhavěji a dřív cítit povaha nadcházejících nebezpečí. Je to velký rezervoár rozporů i svérázné semeniště z nich vyatřelujících idejí, často bizarních, jinde těžko srozumitelných a přitom mnohdy překvapivě jasnozřivých. Praha - toto "magické město" se středověkým půdorysem - je v samém středu této střední Evropy a jakkoli se z dálky možná jeví jen jako konfekční metropole konfekčního sovětského satelitu, ve skutečnosti dýchá svým osobitým dechem, neudusitelným a vždy znovu proražejícím na povrch a po svém zabarvujícím i ty struktury, které do ní byly importovány. Dnešní pražský teeneger nemusel čist Meyrinka, Kafku, Mušila, Haška, Klímu či Hrabala, nemusel slyšet hudbu Schonbergovu či Webernovu, nemusí znát historii doby rudolfínské či pobělohorské ani dějiny středoevropských národů a pozdějsího gradovaného krachování jejich státní suverenity - a přesto je svým čítáním středoevropanem a jeho černý humor, groteskní fantazie, nedůvěra k nedůtměřeným řečem, pocit všudypřítomnosti ohrožení a způsob obrany proti němu, i jeho druh zhmusení světem bude tuto jeho determinaci vždycky nějak prozrazovat. Zdá se, že hudba Plastiků cosi podstatného z tohoto ducha prostoru a času skutečně do sebe vstřebává - ať už si je toho vědoma či nikoliv. Plastici by asi stěží mohli se někdy dopracovat - i kdyby k to-

mu měli objektivní podmínky - na čelná místa světových hitparád /ostatně o to jím věru nejde/; jejich tvorba by byla asi stří pocirově blízká a plně srozumitelná miliónům fanoušků rockové hudby od Sen Francisca po Tokio; to však nic nemáni na tom, že z ní začíná cosi varovně důležitého, jakási osobitá informace o existenciálním naložení člověka, ocitajícího se v jednom z míst, kde se tradičně zauzluje i rozuzluje historie, aniž toto místo, o takovou roli stojí a aniž mu ji okolní svět s nějakou obzvláštní chépavostí přiznává.

Pokud veřejnost - mám teď na mysli veřejnost zahraniční - - o Plasticích něco ví, tak pravděpodobně jen to, že jsou v Československu pronásledováni. To je sice pravda, ale nikoliv pravda celá. Ano, jde o jedinou z bezpočtu českých rockových skupin, vzniklých koncem šedesátých let, která nepodlehla počátkem let sedmdesátých tvrdému tlaku nově se etablující moci, nepřizpůsobila se jejím nárokům, nerozpadla se, ani neemigrovala, ale naopak si uchovala svou uměleckou identitu a trvale ji - - pod vedením teď už počtvrté zavřeného Ivana Jirouse - prohlu bovala, což musela zaplatit nejprve ztrátou statutu profesionálních umělců, pak ztrátou práva vystupovat amatérsky, pak praktickou ztrátou možnosti hrát aspoň v privátním prostředí, až posléze rolí věčného objektu policajního i justičního pronásledování, včetně věznění. To je všechno pravda. Důležitější však - aspoň z kulturního hlediska - je něco jiného: totiž to, že co bylo takto tvrdě placeno a co bylo nejvlastnějším zdrojem této vůle k obětem: pravda umělecké exprese autentických životních pocitů a autentická zkušenost světa, srozumitelná prostředí, v němž byla vyslovena, a se suverénní svébytností o něm vypovídající. Kdo to necítil od začátku, může se o tom přesvědčit dnes: desítky nedávno vzniklých /tj. koncem sedmdesátých a počátkem osmdesátých let/ a novou generací rockových hudebníků tvůrčích skupin, těšících se už zcela zjevně a veřejně projevované oblibě mladých lidí, si lze jen velmi těžko představit bez Plasticů /a jejich mladší sestry DG 307/; jejich inspirační vliv je tu naprostozřejný; snad by bylo možno dokonce říct, že to byli právě Plastici, kdo začal - osaměle - klestit před léty cestu, po níž se dnes ubírá téměř všechna československá rocková hudba, která za něco stojí. Jako by to byli prostě oni, kdo první začal v československé rockové hudbě mapovat některé dominantní pocity a zkušenosti člověka této chvíle a hledat zdejšímu prostředí, tradici i jazyku přiměřený způsob jejich vyjádření; bez jejich průkopnictví by to měli asi všichni, kteří přišli po nich, podstatně těžší. To ovšem neznamená, že se dnes Plastici ztrácejí mezi ostatními a splývají s nimi. Naopak: jak jsem řekl už na začátku, jejich magický sound bezpečně poznáme mezi všemi; jsou sví, osobití a sobě včerní; a oslovojí-li dnes mladé lidí více než kdy jindy, pak nikoli proto, že se jim přizpůsobují, ale naopak proto, že zůstávají sami sebou, totiž těmi, kteří už po léta cítí a vyslovují to, co je dnes pociťováno a vyslovováno obecně.

Dokladem jejich trvalé životnosti, rostoucí z jejich tvůrčí kontinuity, je i "Hovězí porážka", zatím jejich poslední deska, připravená a nahraná /samořejmě jen v bytě/ v druhé polovině roku 1983. Textový podklad si nalozili - jako obvykle - ve verších sobě blízkých českých básníků; tentokrát to byl mimo Ego-na Bondyho, Petru Lamplu a člena skupiny Petra Placáka především Ivan Wernisch. I když tu jde o první nahrávku pořízenou poté, co saxofonista Vratislav Brabenec, jedna z vůdčích osobností skupiny, odsel do kanadského exilu, jde podle mého názoru o výbornou desku, důstojně nazavazující na to, co zatím Plasticci vytvořili, ba v určitém ohledu to v tuto chvíli dovršující. Motiv dobytčí porážky /který není v české literatuře bez tradice/,

Hovězí porážka - texty

THE PLASTIC PEOPLE OF THE UNIVERSE

Obsazerí:

Obsazení:
Milan Hlavsa - autor hudby; basová kytara, kytara, zpěv
Jiří Šoníček - klavífon, syntesizer, zpěv

Josef Janiček - klavír
Láďa Koboč - viola ZPĚV

Jiří Kabcs - viola, zpěv
Š. Prokopa - bicí zpěv

Jan Brabec - bici, zpověď
Ladislav Ježtína - housle

Ladislav Lestina - housle
Petr Blašek - klarinet, basklarinet

Petr Placák - klarinet, basklarinet
Karel Štědřík - flétna, basklarinet

Václav Stádník - flétna, ob.

Bojan Pleschinger - kytara
Vratislav Brabenec - altsaxofon - pouze ve skladbě "Papírový bláv"

Vratislav Brabenec + Jiříšek "hlavy"

1. Šel pro krov

/Ivan Wernisch/

chvíli příhližel

6
jak se bourá vůl
sám zkusil palicí
rozbit oko
potom ho polili
při splachování dvora
nasral se a šel

ta jeho
čekala se seslí
v průjezdu za vraty
popadla plechovku
blbče
kde ses coural
chlentala krev
ani nevylovila
mouchy

otřela pysky
rukávem županu
a usmířeně dodala
tak miláčku
to bylo naposled
to si pamatuj

2. Prasinec /Ivan Wernisch/

i jali se polititi
na kusy roztrhali
rozvěšovali střeva
olizovali mastné prsty
zbytek hodili psům
kvíkají veřcje
modleme se

3. Kanárek /† ing. Petr Lampl/

kanárek umřel
nebo snad chcíp
někdo ho típnul
nebo snad líz
kanárek umřel
překrásný písň
starý a starší
než starý gotický
ty mrtvej kanáre
zpívaj znova
ať aspon kámoši
znají ta slova

4. Petrín /Egon Bondy/

je bláto na Petříně
je bláto v ulicích
je tento podzim
jenom tenží vzduch
na výlet jsem se
ani jednou nepozdvih

tan na nebesích
mají ze mne smích
že k posteli mne
přilíp asi klíh
a bcz piva a milování
už jsem mnich

5. Nenávist vole k řeznickému psu /Petr Placák/

copak řeznicej čokle,
copak si myslíš
špindíro svinská
vzteklouně mlisná
na rohy tě naboru
kopytana rozdupu

6. Moucha v ranním pivě /Ivan Wernisch/

celý den samá nepříjemnost
moucha v ranním pivě
prší
zaklepceš na dveře, vypadnou z pantů
přišlápnecš psa
osloví tě krasavice
nabídka lákavá, cena nízká, ale
chce se ti srát
srát.
Prší

7. Bleskem do hlavy /Petr Placák/

kteroupak vezmeme
tuhletu velikou
marš bestie líná
bleskem do hlavy

za nohy visí
něco z ní teče
dobytku líná
bleskem do hlavy

rychlě se najíme
nemluvíme přitom
ani nám nechutná
co bude poton

táhle si stoupni
bestie tupá
bleskem do hlavy
bleskem do hlavy

rozporcuj maso
táhletoú sekerou
rozštípej kosti
zbytky se umelou

rozporcuj maso
táhletoú sekerou
rozštípej kosti
zbytky se umelou

8. Špatná věc /Egon Bondy/

je strašnej čas je strašnej čas
U slunců v půlnoc proměněn
blbouni mladí
potichu housličky ladí
blbouni staří

v drahých podnicích patí

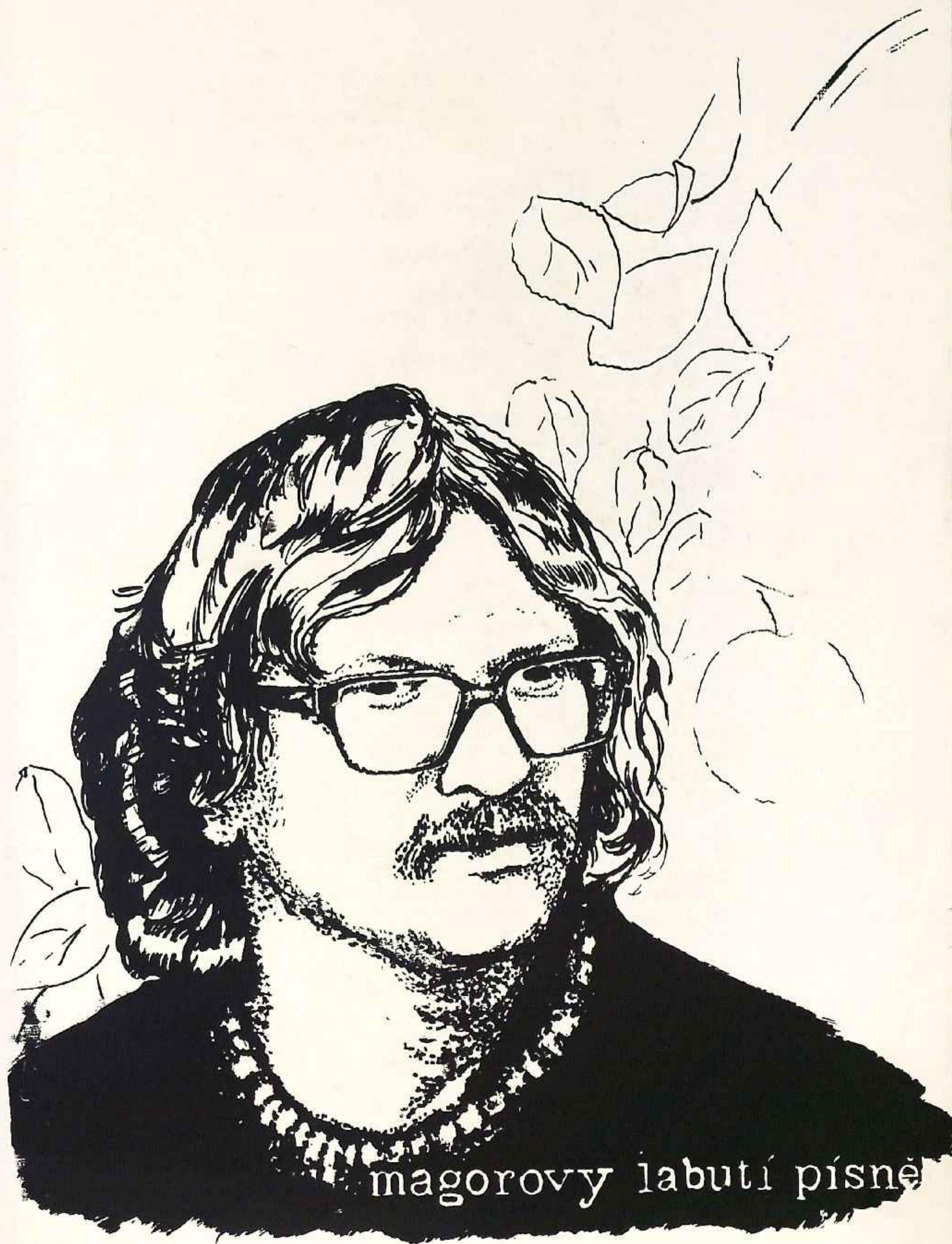
kostlivec
špatná věc
přijde s
spadla klec

se smrtí vstáván se smrtí usínám
ale tuším že v tom nejsou sán
tisíce mladších jsou na tom zrovna tak
mužem asi čekat jenom na zázrak

9. Papírový klavý

/Ivan Wernisch/

podívá se na hodinky
její pohled zvlažní
pověší kabelku na kliku
rozepne kabát
vyhrne sukni
roztáhne nohy
opřena o dveře
dívá se
přes mužovo rameno
na telefonní budku
z níž vychází
zástup
tichých dětí
v bílých komžích
a s papírovými
klaváni zvířat

magorovy labutí písne

1. Okolo Panny Marie
v závějích bílé hostie.
Je to tak správně, jak to je.

Od božích muk jde vůně sena,
na vodě plave bílá pěna,
poč vodou bílá břicha ryb.
Zbav nás, o pane, našich chyb.
Ukonči naše trápení.
Od božích muk jde vůně sena,
zavaďle voní luppení.

Třípytí se slunce kosám na ostří.
Třípytí se slzy na řasách vás tří.
Pán Bůh nás nenechá v starosti,
Pán Bůh nás nenechá věčně plakat.
Nad sochou svaté Starosty
rozkvétá bílá akát.

2. Vráťa vyhlíží ve Vídni
blížící se dny podzimní,
veme na Víden z pusty fén,
na Vysočině letos len
sklizejí bezemne.
Snad abych z jámy bezedné
poznal zas o pár sáhů více,
zapadl jsem až do Valdic.
Nebudu s Vráťou pít už meltu,
zůstal jsem tu.
Ty budeš sama spát
v dalce tam za Iglau,
au, za Iglau.
V poledne budeš sedět u talíře,
lehounký vánek jako od výjíře
trochu zatřese hladinou.
To slabě z jiha zavanou
odrazy větrů, z pusty fén.
Přes Znojmo je to kousek jen.
A budeš na mne čekat dál
v té staré zemi Keltů.
Ve Vídni - kousek opodál -
s Marií Vráťa pije meltu.
Přes Znojmo je to kousek jen.

3. Služební psi na dvore vyjí
a Rádim slaví eucharistii.
Slova písni Č svatý Michaeli
linou se z cely.
Kalich je lžíce a hostie jsou z veky.
Pán Bůh je s námi po všechny věky.

- 11
4. Syrové maso ukaž v ráně
Vysvoboď mě už prosím vrát mě
Martý Františce Julianě
Andělé ať se snesou nad ně
- Rozetnutý plášt' nebes báň
Tmu až odhalí nečekaně
Iridiový meč tvůj vzplane
Nečekám armádu tvou marně
5. Ty tam jsou s milenkami strasti
Upad jsem mezi pederasty
6. Na Mírově jsem makal v kapli.
Když teďka po čtvrtý mě lapli,
šoupli mě dělat do kostela
a v klášteře je moje celá.
Ptám se Tě, Pane, vážně zcela,
ač trochu s potlačeným smíchem:
Nechceš mě nakonec mít minichem?
7. Zatímco Liška s Brikciusem
míří v Oxfordu do pubu
zalykám já se tady hnusem;
zase jsem dopad na hubu!

Zatímco Evžen s Tomášem
míří do pubu v Oxfordu,
cpu se vězeňským gulášem:
znova jsem dostal na mordu!
- Zatímco za mne v refektáři
modlí se s Brikciusem Tomáš
smějí se mi dny v kalendáři:
zůstál jsi tady ~ tak to máš!
8. Viš ty, Bože, vůbec o mně,
že s mě zavřel v tomhle domě?
Vzpomeneš si někdy na mě,
jak tu sedím v hnojně jámě?
Stvořil s vavříny i oměj,
co z toho jsi schystal pro mne?
Odsoudil s mě k marné slávě
nebo pojdu někde v ~~slávě~~ jámě?
- S kůží v ruce Bartoloměj
pokorně Tě prosím, Pane.
Už mě nenech vězet marně
v Levistanově tlamě.
9. Kdybych to nebral religiogně
bylo by mi zde věru hrozně

10. Panně Marii s děťátkem
andělé drží roucha lem
nad zaroseným trávníkem
Slunce skryté za obzorem
růžový přísvit vrhá sem
tiše v červáncích pluje zem

Paměti mojí cedníkem
propadá se slib za slibem
tady v prostoru chrámovém
Milost máš Panno v srdci svém
odpust mi prosím odpust jen
že jsem takový jaký jsem

11. Z téhle noci mě nezachráni
ani kohoutí kokrhání
Modré krajiny tetování
rozezněly se ostrým tónem
Šustí pytlíky s acetonem
mlaskají pederastů ústa
Venku za mříží tma je hustá

12. Na průčelí cygnus olor
uvnitř hrůza je a horor.

Z druhé strany sv. Bruno
střeží děsulné lúno.

Vykuchaný jako prase
skví se tady kostel v base.

13. Po ránu mezi ďábly vstávám
pomalu sám se ďáblem stávám
tak se mi vybavuje znova
povzdech Borise Savinkova

Pomalu sám se ďáblem stáváš
Vráta by k tomu dodal:
k á d á š

14. Odpočívají bílé myšky
v chládku je Honza Litomiský
však do světa který ho vítá
vrací se Havel konvertita

V roce kdy předchůdce nás Hašek
oslaví slavné jubileum
do divokého světa flašek
vrací se konvertita Vašek
a lahve zvoní mu Te Deum

15. Poprosím pátera Bonaventuru
ten vyzpovídá i nestvůru
poprosím pátera Bouše
svědomí moc mě kouše

- 73
16. Svět se připravuje k střetu
já v kostele plném skřetů
třímařem autogenu plamen.
Je to plamen pekla Pana?
Osvobod mě od něj. Amen.
17. A nejtěžšího mezi hřichy
prosím tě zbab mne totiž pýchy
18. Vráťa teď okukuje Prátr.
Bratr Karásek ve Švácarsku
dokazuje svou k Bohu lásku.
V Provençálsku se Charlie toulá.
Jenom já že bych byl ten moula?
Lao-Tsi kdysi řekl k tomu:
Mudrc nemusí vyjít z domu.
Moudřejší snad už nikdo není:
dům zaněnil jsem za vězení.
19. Jenom to Pán vědět chci
jestli už teď jsem v očistci
20. Krásná je hora Mt St Michel
já nejdál do Valdic jsem přišel
moje básně jsou samý kliše
na hubě vyrazil mi lišej
21. Nad dvěma slunci
třetí vzešlo
bez tebe by to Bondy nešlo

Bez tebe byl bych bez poetiky
seděl jak vůl
a lepil jen pytlíky
22. Řekl jsi: mihi vindictam
nesch něčo prosím také nám
23. Ať mám či nemám na kahánku
Vráťa mi stejně na sopránku
nezahráje už ve Vídni

Tam Na radosti v Počernicích
zašlá je pípa i rum vyčich
jak je to všechno podivný

A že mě koně vyvádějí
nezazní mi je po naději
v tom světě maligním
24. Špatně se skládá elegie
když kolem cucají si pyje
a každý rým je na to chudý

- 14
- popsat jak kouří si zde údy
1. Abych zas nepsal výtržnický
zaznamenám jen sporadicky
jak jeden odsouzený přelíz
druhému zločincovi penis
25. Poprosím vroucně Marii Pannu
ať ochraňuje Julianu
modlitbu tichou pouštím ze rtů
opatruj Františku a Martu
26. Odpusť nám Bože naše viny
usmívají se androgyni
nahoře pod klenbou

Odpusť nám taky naše hříchy
a povzdech posílám Ti tichý
navrat mi Bože lásku mou
27. Oknem se blíží vůně tuší,
páry z čaje se usazují
andělům pod víčky

To nápoj nazvaný Tvým jménem
štukovým piju pod andělem
já malý maličký

Zmáčknutý jak snop pod povříslem
ztrnuly jako bych byl tříslem
celičký prostoupen

Studengu když mě rukou hladíš
aspoň mě přitom srdce chladíš
sevřené taninem
28. Když básníkům je prabídně,
uchylují se do Vídne.
Lehce by Míra Skalický
skládal tady blues falický,
však do Rakouska odhopsal -
já za něho teď abych psal.
Tak zpívám blues i elegie,
že do daleké Austrálie
míří zas Charlie. Teskno mi je
a výčitka mi přišla mírná
v klášteře tady u Jičína:
Ó básníci, jací jste kanci,
jak zmrhali jste svoji šanci!
29. Jestli nebe nezesvětlá,
zůstaneme beze světla -
dobře znám váš rým.

Touláte se po Paříži,
já si stejný vzorek mříží
znovu prohlížím.

Zas se bude zeli krouhat,
zase na podzim,
protože se neschci rouhat,
raději se pomodlím.

Tvojí vůlí Bože je-li
abych nezkys jak to zeli,
rád Ti vyhovím.

30. Sv. Hugo Grenobel ký
zachovej mi rozum selský
zachovej mi v lapaču
rozum rodu písmáků

31. Troufám si jenom ostýchavě
zašeptat někdy svoje Ave

32. Ze zrcadla se loupe rtuť
světlo v tmách čeká na ráno
kvíčaly zimní na lebut
pouštějí bílé guáno

Čas kvapí praská amalgám
se svíček stéká parafín
o svatý Hugo pomoz nám
přimluv se k odpuštění vin

33. Sicilští plavci zpívali
modlitbu k Panence Marii,
protáhlé tóny po vodách
k mandorle její se nesly.
Rytmus vesly si dávali,
nad nimi mávali andělé perutěmi.

Tu písň plavců sicilských nyní Ty zpíváš mi
k Panence pro ochranu.
Za ranního když deště vstanu,
kapky se tříští na mřížích
jako ozvěna dalek,
kde kdysi padaly s vesel.
Dalek jsem toho, abych se věsel.
Až se zas vrátím, zasadím
Pannę Marii lili.
Království obou Sicilií
je moje srdce s Tvým.

34. Viď tak se uzel za uzlem
srovnal v síť
Ať kam bych se schoval
až přijde království Tvé
nade zlem zvítězit?
Až koukol od pšenice budeš chtít oddělit
~~Pověz~~ Kam bych se schoval
až přijdeš misky vah svých hříšníky naplnit

+ jenom

35. Píseň si zpívám má ječen takt
s čáblem se nesmí sjednat pakt

20. května 1983

36. V neštěstí se vždycky hbitě
vracím k religiozitě
jak se však trochu zabydlím
tak se zas ani nemocím

/Přimluvit by se snad měli
světci v nikách na průčelí
se sv. Hugem s labutí
Odpustit mužeš mi jen Ty./

V patře nade mnou dvacet dva andělů
přilepilo se na pilastry
deset let dvacet v údžlu
lidi zde mají hrozné flastry

Sedí v kostele kolem mne
Ne věčná lampa zemní plyn
na jejich tváře vrhá stín

Bože je teprv poledne
nebo pad na svět soumrak už?
Je bomba jenom velký nůž?
Poslední listí vítr rve
na dvoře s hlohů nebo se
zazelenají poznovu? Řekni mi

Je kolem nebes taky kúra
jako na stromech na zemi?
Nebo jen kúry andělské
obklopují Tě v slávě Tvé?
Je ohně v srdeci prázdnaty?
Jsi v prázdnotě to, Bože, Ty?

Mrazivý sever horký jih
Je pupek světa v Kartouzích?
Jako tu šíji labutí
kdo mě ohýbá, Pane, Ty?

Bez oltáře je presbytář
od hořáků jde pekla zář
Modlím se vždycky v neštěstí
Kamenným světcům na tvářích
jemný děšť jemně šelestí

37. Dneska poprvé pokušení
proniklo mi až kostní dření
Týden už hlohy na dvoře růžově rozkvétají
V noci se živé sny mi zdají
na dnešek s Julianou
mluvili jsme o emigraci
Ráno přijeli estébáci
a málem duši svou
dal jsem jim ke kremaci

38. Jen s nimi mluvím a mám zas
nervy nahé jak Marsyas

39. Rozumu snad jsi mě Bože už dočista zbavil
proč jsem se s nimi vůbec bavil
Na Sabinu jsem potom vzpomněl
Snad ani alkoholik
samoten tolik rení jak zrádce
Inu
ve Stráži pod Ralskem na obrazovce
viděl jsem Ornesta
- Pomoz mi Bože
z jiného abych se těsta ukázal
Vždyť jinak život už jen žal
40. Pomoz mi svatý Antoníne
o pokoušených patronce
pomoz mi svatý Antoníne
abych měl sílu říct jim ne
41. že jsem si vzpomněl než jsem to vzdal
co s hory mu vysoké ukázal
když už jsem málém málém vlez
do rudého jícnu šelmy
vzpomněl jsem jak ho sebou vzal
na horu vysokou velmi
42. Pořád Pane Bože věřím
že mě nevydáš té sběři
tak v pevné trvám neději
Přesto když katr zařinčí
leknu se že jak Vavřinci
svatému rošt mi chystají
43. Tak nevím když modlit se neumím
jestli modlitby skládat smím
nedbaje co si myslí Řím
k Panence Marii hovořím
44. Za velkou louží
Hutka se souží
hubu špulí jak ryba:
odjíždět byla chyba
45. Už v dětství jsem byl trochu jiný
než moje sestra která tká gobelíny
- V časech všeobecné mizérie
nadčasové vyrábí tapiserie
- Marně bych odní čekal dopis
nepíše dělá a rt protis
46. Když jsme se blížili k Valdicím alejí,
na Tebe myslel jsem, Andrejí
Stankoviči, do píči, raději.

47. Napsal jste Bondy slavné ódy
zvláště tu o francovce
já opět trpěliv jak ovce
přemítám usebrán a tich
co krásy ach skryto ve vrbách
salicilový piju líh

48. Ješitnost překvapivá
zahlodala mi v mozku:
kdybych tak v panoptiku
měl jednou hubu z vosku!

49. Jednou za čas se snese
upadnout do deprese
trochu si duše zazoufá
v chrámu sv. Josefa
v podobě endogenní
ranního kuropění

50. I ve vězení mám nápady jak snob
zatoužil jsem číst knihu Job

51. Tak jako v houslích
zaschne klih
duše moje se uklidní

Rychle se slunce střídá s luhou
Kába natírá kalafunou
smyčec svůj po nocích

Až zahraje mi zase v Nuslích
v tom bytě na pavlači
nepřiznám se že tiše pláči
budu še tvářit jak včera bych
odběh jen na pár piv

52. Za plynem jako za ropou
strach rozlévá se Evropou
výstražně z věží zní hlas sův

Výstražně z věží zní sov hlas
ta stará slova slyším zas
na výrok myslím Jaspersův
na bonmot lieber tot als rot

53. Když vypustí nás z našich cel
po cestě do kostela
kvete na dvorce jitrocel
a fasáda se bělá
ve slunci oslnivě
však uvnitř chrám je tmavý

Buď Bože milostivě
k nám se schovívavý

- 8
54. Jakoby moje rodná zem
byla neštastným Jonášem
v útrobách kytovce
- Jak by z nich ovce bekot zněl:
Ach, říkejte mi Ismael
55. Na dvoře v Kartouzích
rozkyetly divizny
básen co Bondy psal
dosud mi v uchu zní
- Taky bych nezmínil se o nich
kdybych byl svobodný
56. Kartuziáni se slibem mlčení už odebrali se na věčnost
Kéž bych ho uměl dodržet aspoň pro Státní bezpečnost
57. Všemi způsoby utrpení
činí se básník vidoucím
aspoň to kdysi tvrdil Rombaud
Možná to tak je možná není
je-li to pravda já jen vím
že bych se na psaní radši vyboř
58. Daniček se v maringotce
modlí hebrejsky
kéž to sluchu Boha Otce
nezní nehezky
59. Tak po přátelích v cizině
pozvolna ztrácí se mi stopa
Karel Voják se ve vaně
rozpouští mladého Ribbentropa
- Sešel se Škvorecký s Wilsonem
sedí u láhvě whisky
Nám ve vývěvě pod zvonem
promodrávají pysky
60. Jakoby rdousila mě krajta
kolik zde máme Fahrenheita

Na kolik stupňů Réaumura
jen taktak že se neumírá

Kdyby to věděla máma CIA
kolik zde máme Celsia
61. Jdou volit cestou z kostelá
na mši jdou přímo z voleb
nač tady potom Sion stál
a k čemu hora Creb?

Ach svatý Jene Husi
jak se mi křesťanstvo hnusi!

62. Týdny měsíce léta jdou
na zhanobenou ápsidou
kostela sv. Bruna.
Karáškovi už praskla struna,
ve mně se tenze usídlila.
Má milá! Scénérie jak od Dickensa,
v ní tlamy jako z Gogola
vidím jen kolem dokola.
Andělé, hlohy, divizny
zachraňují mně a pak sny,
v kterých se jako v placentě
schoulený ukrývám.
Jeptiška s oříškem vzkázala nám,
že všechno bude dobré.
Jako když tenkrát v stínu modrého
přitiskli jsme se k sobě.
63. Dodnes tvým slovům Dušanc věřím
umělci svrhnou každý režim
64. I.
Ejhle po žebříku Jakubovč
Radostně vzhůru stoupá k Tobě
Indigem blankytem neboč perletí
Cherubínů křik jde mu v ústretý
- II.
Eremita ve stínu hlohu
Rozjímá modlí se k Pánu Bohu
INRI je vytesáno v zimostrázu na zdi
Chorály klenou se nad naší lidskou strázní
- III.
Entlované je moře chaluhami
Rákosím rybníky duše modlitbami
Ibisi vzlétají svítá ráno
Chaluhami je moře entlované
65. Málo je líbezný
svět tady v předpeklí
už i ty divizny
na dvoře odkvetly
66. A tak vychutnám si zas
co je to ta vanitas
67. Krásné jsou Plastiků Pašije
jen jeden vidím tam malér
part že Jidáše nezpívá pěje
Milan Hlavsa či Daler.

68. Řek mojí ženě doktor Štěpánek,
obhájce obhájců lidských práv:
Což nevíte, že manžel váš
není duševně zcela zdrav? h

Ona ho za to probodla
pohledem harpyje:
Vy zas nevíte, že já mám
kurs psychiatrie!

69. Svatý Prokope Ty který jsi
patronem zemským ve své slávě
nedopust aby Tvá moc slábla
Tak jako dokázals to kdysi
v místě kláštera na Sázavě
po celých Čechách zkroť už čábla

70. Jak dlouho Bože ještě snesu
že žiju v ustavičném stressu?

Tak dlouho jak se Tobě zachce
potrvá moje frustrace

Pokorný jsem přemáhám strach
dnes budu Tě prosit v modlitbách

abys mi aspoň potom všem
položil do úst k básním šém

71. Bílé květy střemchy už nepohostí chrousty
ústa od borůvek už se neusmějou
akátovým stěží proderem se houštím
které přikryje tu zkázu všude stejnou

72. S nebe se dívá T. G. Masaryk
nad námi můžně potlačuje vzlyk
už se i bojíme
ještě nekradem
alespoň my dva s Gruntorádem

73. Nebe polité inkoustem
růžové hlohy kvete zem
vlahé se chystá povětrí
na loktech pohoupat vás tři

Přesto tě trochu zamrazí
když dáváš hlohy do vázy
vždycky už budeš vidět v nich
hlohy ze dvora v Kartouzích

Po mojí levici pokojně usnul vráh
usnuli andělé ve hlohu korunách
a ty už taky spíš které jsem svoji touhu
schovat se pokusil do básně o hlohu

74. Zlíbilo se Bohu

nechat vyrůst hlohům
zlíbilo se Julianě
ve váze se dívat na ně
a já až se ven dostanu
zlíbám Julianu

75. Nonotónní můj itinerář posledních let.
Jakobych už jen s eskortami
měl Čechy uvidět.
V Klášterci nad Ohří na římse
spatřil jsem Pannu v elipse
paprsků zářivých.
Nepomodlit se byl by hřich.
Z chomutovského jel jsem soudu.
Poslední léta rodnou hroudu
vidím jen na eskortách.
Ach.
Však kdybych přistál třeba v Orly,
ta záře světla od mandorly
navždycky by mě minula.
A úsměv taky neviděl bych,
který na duši Jirka Tichý
hodil mi jako horké cíchy.
Nepomodlit se byl by hřich.

76. Komenšký po požáru v Lešně
jevil se možná lidem směšně
ne však mně který v říší stínů
tajně se učím latinu

77. V říjnu pojedeš do Vydraří,
V zářivém podzimním tom dni
popros Panenku Marii:
Zahub tu stvůru hydří,
dřív než nás pohltí.
Nedej nám zahynouti.
Bělostná perlci lastury
na hrdlo stoupni nestvůry
a zašlápní ji do temnot,
zabij už nestvůru!
Veselá pak se bříška not
natřásat budou na kůru,
radostně jejich nožičky
poskakovat po varhanách.
Ach, Panno Karmelská,
rozdrť v prach
kreaturu hydří.

Modli se v Kostelním Vydraří.
Popros, ať svatá Panna
leviatana zmaří.

78. Moře Ti ostrov odplavuje
v půlnocní Suécii
já suicidálně v Čechách žiji
ueschlé mi květou hortenzie
ve Valdicích na sklonku září
Ubývá milovaných tváří

23

veselé ghetto je v diaspoře
jak lampa která hoří spoře
jak lampa se staženým knotem
my zbylí žijem neživotem

Ueschlé jen kvetou hortenzie
skončilo září zima mi je
v Čechách kde suicidálně žiji
moře Ti ostrov odplavuje
v půlnocní Suécii

79. Když dorazil do Montrealu
vypity jak býval tu
zjistil Brabenec k svému žalu
že Wilson bydlí v Torontu

80. Těžko píšu bez Brikciuse
útržkovitě jen a kuse
těžko zde žiju bez Evžena
tožím po něm jak byl by žena

81. Neplavil jsem se po mořích
a přece sedím v lodi
nade mnou nebe ve mně hřich
dva věrní lodivodi

Namísto stěžně vztyčen kříž
tak pořád doufám že mě nězně
nad vodou podržíš

82. Nad Valdicemi krouží rorys
dekadentně jak Huysmans Joris
cítím se tady ba, ba
cítím se notně lá-ba lá

Když rozhlednu se mezi vězni
člověk mi nijak hrdě nezní
spíš rozplízle a trochu vágně
ačkoliv sedím přímo na dně

83. Každý nese co unese
tak mu i Pán Bůh bere míru
lepší být tady v klášteře
než na Sibiři v monastýru a

84. Nenapadá mě žádný rým
který bych poslal za Starým
Kdysi chtěl odjet až v té době
kdy by se vyhnul zábubě

Mám tomu rozumět jako vzkazu
že jsem tu uvíz v kremelském mrazu?

85. Ach nejsem nejsem Oscar Wilde

24
Víc než pero sluší mi vidle

Jak mrtvé mouchy v kalamáři
balady moje o žaláři

86. Na chvíli vítr co vane kam chce ztich
skrytý je Bůh jenž čeká v hostiích
ještě ne krev v kalichu bílé víno
k oltáři letí prostáček Kupertino

87. Nevím zda svítá nebo tmí se
zase byl proces s Láďou Lisem
To druhé bude platit spíše
ve vazbě drží Danisze

88. Zetlelou přikryti korouhví
odpočívají čeští lvi
dvouocasi

Snad ani Slavík už si na ně
při šepsování nevzpomene
asi

Aspoň on kdyby obrys šclmy
štětcem poněkud rozechvělým
na plátno vrhal

barbar Otakar

89. Ve vzpomínkách se Praha mi
šedivým pustým městem stává
v místech odkud jste odjeli
na mapě roste bílá tráva

Šedivou vidím ji s bílými skvrnami
jak leprou stiženou
Brzy už Bondyho vlci s hor
do ní se přiženou

90. Ani heřmánek ani rum
mystické datum
před lěty naděje spásy v tmách
je na dosah
Nebude Zajíčkova underlíka
rok Amalrika
začínám v Kartouzích
Ani heřmánek ani líh
ani líh ani rum
podivné teritorium
v kostele sv. Bruna
prázdné je tabernákulum
z Minkovic přijel Gruntorád
neblahé orákulum

Pije čaj s Waltrem
za zdí je jejich cela

25

Rok Orwella stojí před karem
31. 12. 1983

91. Na nebi světlo nevídané
nad kmou oliv luna plane
co v Písmu psáno to se stane

Po vlně horká slza kane
rouno beránka urousané
dlaněmi svými osuš Pane

Spí apoštoli v Getsemáne
Kristus sám usmívá se na ně
do ticha tiše zazní Amen
92. V úzkostech volal jsem Beránka 6
těsná je moje skořápka —
V neklidu noci v hrůze dní
prosil jsem ať ji uvolní
93. Genius loci zřejmě mi
vnuká zde pocit barokní
Mají mě v moci dobré vím
ještě rok zbývá a pár dní
94. Modlím se k zemským patronům
ďábel ať opustí náš dům
Svatý Václave s bábou Ludmilou
spas svou vbohou zemi spanilou
95. Ledové svírají srdce kry
kéž je to jenom mimikri
96. Což nutně když se básník dusí
exodus následovat musí?
Labuť divný pták zpívá umírajíc
přeče stejně krásně z naší strany hranic
97. Saranče z Apokalypsy
Iritovalo tě kdysi
Ominózní dnes padá stín
Na štěnici skrytou pod listím
98. Zařvala triumfálním rykem
šelma nad mrtvým Amalrikem

Však v roce osmdesát čtyři
povoden k božím mlýnům míří

K poslednímu se strojí reji
kremelské maškary Andreji
99. Podivně odešel básník Holan
na státní úraty pochován

a jejich ústy chválen
v dobách kdy bez pocty je spálen
František Kriegel a navíc - ach -
šakaly z hrobu vyhrabán
na Olšanách Jan Palach

a'

100. Dnes stejně jako před lety
vytváří Nepraš skelety
Jen oživit je nechce on
moudřejší než byl Pygmalion

101. I se starým dobrým Lombrosem
praštilo by to tady o zem
Naštěstí není vidět duši
bohatě stačí tvary uši

102. Jilmové porostlé břečťanem
v korunách dubů jmeli
veselejší se nestanem
proč bychom smutní být měli

Na kůře olší choroše
ve stěnách domů plíseň
minuly prchavé rozkoše
hlubší nás svírá tísň

Zas pruty mříží na oknech
a ruce v pouta dané
to abych aspoň v těchto zdech
sepjaté měl je Pán

103. Ví v Pelhřimově kdejaký buran
Křemešník zbourají našli tam uran

Vyslyšet přání ať Pán Bůh dá mi
aby ho našli pod Hradčanami

104. Skrz mříže slyším přes tu dálku
na nebi vytí vlkodlaků
Ze slunce vyskakují štíři
začal rok osmdesát čtyři

105. V naší rodině ponuře
tíhnem k životu v klauzuře

Mou tetu dali Moskali
k svatému Janu pod skály

Když mne pak zavřeli řekla ach
to odsedí na žiletkách

Tak nyní - komunistu mnich
zpomínám na ni v Kartouzích

106. Napřeskáčku melu pantem

jsa ve všem jen dilectantem
noční pak mám z toho můru
jak mne uvítá můj guru

107. Olej nality na zátoku
Lvice uléhá v půli skoku
Gesto pohladí něžné letmé
Ametyst tiše žhoucí ve tmě
108. Anděl smrti si prohlíží
skvrny na veřejích

Jako okov se pohřížil
do studně duše hřich

Slunce za mrakem schoulené
pozlatí jeho lem

Hřišník si smutně vzpomene
na věčný Jeruzalém

Duha se klene na nebi
a z mraku jemně mží

Někdo chce štolu políbit
v okénku pod růží
109. Pročpak mu říkáš vole
ontologické pole?
Tolik jsi zblbnul z láhve
že se bojíš říct Jahve?
110. Po letech jenom noční můra
vidina snová dnešní děj:
Honzovi Staňkovi ze Žižkova
uprostřed klášterního dvora
své básně povídám.
Naslouchá mi ten hráč a zloděj,
já cítím se jak Mandelštam.
111. Na křídlech andělé ji zvedli
Azuru nebe do klína
Duněly bubny zem se chvěla
Ermitáže se třásla stěna
Žíznivě mohyla slzy pila
Durmany stíny fialové na
Alabastr vrhly

Monastýr potemnělý ve stepi kurhany
112. V bělostné říze
biskup Vrana
věří tak jak mu věří strana
než trochu je mi s podivem
že při mši svaté místo křížem
nežchná srpem a kladivem

113. Líbánky vzaly konec zlý.
Svatbu jsme měli u Lojzy
a slavili ji bujaře
tak jako v Čechách, ach.
Pár týdnů na to Plastiky lízli.
Spadla klec.
Tchdy řek Padrta mojí ženě:
Revolucionáře
jste si vzala přec,
tak netvařte se tak vyděšeně!
114. Mí spolužáci
naplno vědou žijí.
Čtu jejich statě slzy na kraji   „
čtu jejich statě slzy na lici.
Mršky kunsthistorici,
však já se s vámi srovnám!
Mříží geometrii
po léta pilně zkoumám.
115. Apokalyptické saranče
kousalo Hanče
kousalo Zajíčka.
Jakoby pořád mělo málo
ted asi do mne už se dalo:
něco mi žere vajíčka.
116. Tuší snad jenom Amnesty
v jakém zde žijem neštěstí.
117. Obklopeni nenávistí
Deum tamen laudavisti
i já věze v bezpráví
Deum tamen laudavi.
118. Profesor Černý studoval v Dijonu,
já hodně moudrosti
utopil v demízonu.
Profesor Černý studoval lyceum,
to už nedoženu,
natolik mám rozum.
119. Inženýr Jirous
chtěl si změnit jméno,
procesem s Plastiky zhanobeno
mu připadalo.
Zamítli žádost na národním výboru.
Ta žalost!
Však rodinu jeho to nездolalo.
Rychle se Maruška potvora
vdala za fízla z Tábora
či snad on - estébák -
vzal si tu potvoru.
Tak, milý bratranče.
Tolik trampoty selského rodu

původem z Rybovy Lhoty,
Jirousů ze Želče.

120. I. Vzpomínka zastřená přes času dálku:
 má mětka hází cigarety
 na korbu nákladáku.
 Padesátých let detail tklivý.
 To do neznáma odváželi
 kněze ze Želivi.
- II. Tyhle verše jsem zkoušel napsat
 už tøenkrát za Jihlavou.
 Starý byl u toho se svou milou.
 Kde jsou ti neštastníci?
 A zdali Helena rùže má,
 co jsem jí tehdy vystřílel
 na pouti ve střelnici?
121. Pavel Wilson je za vodou,
 za vodou hlubokou s Helenkou,
 Helenkou Wilsonovou.
 Paul Wilson je za occánem,
 s námi je tady asi ámen,
 už asi, ouvej, ámen.
 Za mořem Wilsonovi jsou,
 ouvej, jsou za mořem,
 my už to tady doořem,
 v pokoře doořem,
 pak umřem.
122. Vidím že píšu o pekle
 matně špatně a rozvlekle
 ctižádosti mě svatí chráňte
 aspoñ si nemyslím že jsem Dante
123. Kdybychom uměli být sami
 jemom se svými modlitbami
 ale je Bože je mi líto
 modlit se nemůžu neumím to
 přece mou prosím neodmítej
 oraci stručnou: miluji Tě
124. Jen to nutkání k oběšení
 nikdy mi asi nevezšední.
125. Osud byl ke mně asi drsnej
 Voják mi zmizel v Manhattanu
 minuli jsme se se Sandersem
 co nestih jsem už nedoženu
126. Teď Pán Bůh hubí jilmu
 po nich pùjdeme my

127. Chystají pro mne vyhnanství
nu proč ne
nebeské panství stejně mi
nikdo z nich nevezme

Určují pobyt
jsou to bloudi
kde budu bydlet jenom Pán Bůh
nakonec rozsoudí

128. Svěcenou rosou postříkána
je noc. Pán Bůh svou ukazuje moc
stmíváním, tmou a svítáním.
Nezbořitelně ční stěny kostelů.
Modlicích mlýnků větrolamy
krajinou humen volně vlají.
Pot lidí čpí.
Kouř stoupá k nebesům.
A něčí ruka laskavá
pohladí spící dům.

129. V mrazu se chvěje ztuhlý lůj,
bílý je dvůr i bílý hnůj,
přestala šustit křídla můr
okolo lampy, padá sníh.
Modrý líh hoří pod kulmou,
železa v tmavých kadeřích
vlasy v prstýnky zavinou.
Vzpomínky ach na duši mou
dolehnou zase večer ztich
jen prach na prázdných policích
trochu se zdvih jen trochu zdvih
jak v polích větrem sníh

130. Cibule kostelů zlátou a zrají.
Slunce se sklání k máji
ptáci se vracejí sedají na vřežce
letěli kolem papeže nemocnou Itálii

Ještě rok tedy prožiji
pod krutým nebem Kartouz
04826 Jirous

131. U Telče v kupce sena
byla jsi moje žena
vzpomínat na to měl bych vkleče
v době senoseče

132. Trpělivě Bůh na Kartouzy
sesílá jaro vedro mrazy
vdečím mu za to tiše se modlím
rok co rok Pán Bůh posílá podzim

133. Na plácek k svatému Mikuláši
anděl Bondyho od Slunců snáší

31

převazuje mu ruce štolou
zdobí mu čelo gloriolou

v ztemnělé záři Bondy ční
nad střechy Prahy barokní

krvavé kapky z jeho skrání
kloužou po mikulášské báni

hejno holubů krouží v mracích
nad nenadálou adoraci

buší Vlteava do jezú
Ó Bondy! Ó Bože! Ó Ježu!

134. Proč já nejsem pyromanem
srdce měla bys jak plamen
jako oheň z dračí tlamy
hořela bys jak vich slámy

135. Ptali se svaté Cecilie
na nebi andílci:
opravdu se Ti líbí
jak hrajou Plasticici?

Za to jak krásně hrajou
za jejich Pašije
Pán Bůh je zvláštní branou
do nebe vpašuje

136. Tak vstknuli jí do drdolu
hřebínek z želvoviny
a zatlačili víčka dolů

Odpusť nám Pane naše viny

Kolem rukou jí ovinuli
růženec průsvitný
pomodlili se zaplakali

Odpusť nám Pane naše sny,

A hudebníci zafoukali
do plechů mosazných
do jámy hroudy naházeli

Odpusť nám život samý hřich

137. Píše mi žena v dopise:
zase zavřeli Láďu Lise
Vašek je doktorem v Toulouse
výstavu má tam Slavík
s radostí v jedno spleten hnus
pěkně to Pán Bůh navlík

138. Za údolími lesy
jinde něž kde jsi nejsi

v dálce kde modré hory

memento mori

daleko dál než Kartouzy
ve městech cizí rathauzy
daleko za obzory

memento mori

vlaštovky čápi rorejsi
nedoletí tam kde Ty jsi
za zdmi střnami dvory

memento mori

nad mořem vlhké útesy
blíž než tam kde teď pro mne jsi
lodě plují a vory a

mémento mori

138. Bělejší je nad beránka
bílá kolem něho záře
ustrašeně před ní ~~je~~ blednou
našich mučitelů tváře

Ty kterýs měl korunu s trny
ustrn se nad námi

Zatřptytí se ciborium
bílým zatřptytí se světlem
posil Panc naši víru
před ukrutným spás nás peklem

Ty kterýs měl v rukou hřeby
pomoz nám potřebným

Zlaté světlo nad monstrancí
do nebe se zářit vrací
vzhůru míří naše srdce
k modlitbě se tisknou ruce

Ty kterýs visel na dřevě
zachrán nás věrné

140. Čtu Julianin dopis v tichu
Nikolaje zvou do Lutychu
jakoby prý i mne tam zvali
/s Nikolajem jsme fúzovali/

Bědai královna Fabiola
marně nás marně k sobě volá

141. Na hřbitov v Hrochově Týnci
nesmějí cizozemci
nělehne si tam za zdí
Otakar Slavík navždy

→ MUSEUM

Pusté je Týnec město
pusté až z toho mrazí
nenajde se tam místo
pro Otakara za zdí

Smutné je město Týnec
smutné k neutišení
místo pro Otův věnec
nikde tam nikde není

Zvoněk tam nezaklinká
nad rakví Slavíka
nedá mu Týnec sbohem
nad jeho čerstvým rovem

Jinde at v Evropě spočine
jen v Týnci ne jen v Týnci ne
leda po letech v rodnou hlínu
lehne si inu jak Martinů

142.

1.
Na poli lilií
milá a milý
plavel pleli.

Lilie se k nim nakláněly
sami v té běli zůstat chtěli.

Svatební zvony v dálce zněly
za lesy za údoly.

2.
Milá a milý
vlezli si do podpili.

Na hromádku pak šaty kladli
na nimi svlékaly se klády.

Piliny na ně padaly
jak se tam milovali.

3.
Milá a milý
na hrncem stáli s povídly.

Povidla tajemně bublala
milá milého milovala.

4.
Pod pivovarským komínem
objímal milou kolem ramen
milý.
Řekla mu milá:
Tak mě pohléd,
cítíš, jak voní slad?
A tiše pivo pili.

5.
Plazí se podzim podle vod,
Na hrázi rybníku milý s milou
pláčou nad láskou utonulou,

uvízlou ve vrších.

A v mracích studí první sníh.

143. Důstojníku,
hlavně abys
nezapomněl na cannabis!
Neboj se, řek Duchač,
činný orgán zvůlc.
Hned pod schody s půdy
strčím mu chebule!

144. Na chvíli jednorožec zdržel se u studánky,
královna Gwendolyna v habrovém loubí
na něho se dívala.
Zatímco pil,
lilie zlatohlavá vyrostla pod kopyty.
Polední vánek sebral z jejího květu pyl,
královna zachvěla se,
když vůně dostihla ji.
Pak mrák se rozptýlil
a všechno bylo jak dřív:
mýtina prázdná,
na vodě tkvěl vychladlý odraz habrovi.

145. Z úst věřících se pára sráží
a slova stydnou na vitráži
tvoje řeč budiž oto ne
nechtěj to po nás Domine

146. Sv. Martine, přímluvče mocný,
tys líbal rány malomocných
já mám nemocnou duši, víš?
Zdali ji také zahojíš?
Sv. Martine, vojáku,
pomoz mi, pomoz žebráku.
Sv. Martine z Tours,
zbav mě od nočních můr!

147. Doktor Dubský si po cestě
říkal v Prodané nevěstě.
Potkal ho Eugen Brikcius
zvědavý co čte za opus.
Filosof vyřkl tuto súru:
Paně kolego, tak je to,
pohleďte na tu partituru:
konfident napsal libreto,
hudbu pak syfilitik.
Národní naší opery
pozoruhodný vznik!

148. Pod hlohem odváděli mne
když jste mizeli v bráně
Františka ještě mávala mi
teď už jsme zase s Bohem sami

149. Začal jsem s André Bretonem
snít o skleněném domě
teď na ambit zálity betonem
dívám se z okna skromně
- V ambitu rackové chechtaví
křičí já svojí trýzně
nikdy už asi se nezbavím
světový surrealismus!
150. Rorate coeli desuper,
andělských slyším šustot per,
od křídel vánek cítím vát,
končí noc, nemusím se bát,
bát se a zoufat.
- Rorate coeli desuper,
starosti od nás odeber
jako to děláš s každým dnem,
v modlitbě vděčné zůstanem
před úsvitem.
151. Vaše duše se k Bohu vraci
já slzím nad svou dědikací
tak je mi líto že jste ani
nepočkal na mé věnování
5. 7. 84
152. Pokaždé když jsem v klauzuře
někoho zavřou a někdo umře
teď Bedřich Fučík má kmotra Benka
membrána ráje chvěje se tenká
153. O milost Pana Bože prosím
pro všechny pro nás které Tvůj Syn
zachránil svojí smrtí kříže
volám Tě vroucně skrze mříže
154. O nebe prosím Ježíše
pro mučedníka Záviše
do rukou jeho prosbu kládu
za mučednici Miladu
155. Po třetí vlaštovkám zaroste ozobí
z kláštera vylezu svět venku ozdobím
156. Přinesu lilií
Bondyho Julii
do domu nad Sluncovy.
Julie políbí mne: Vítám vás, Magore.
Pohnutě odpovím jí:
Laudemus Deum ore,
Cartusium egressus.
Spláchněme pivem hnus,
cerevisiam bibamus

30
cum lauro pimpinellaque. m n
Kéž se mé latiny
Julie něckne!

157. Tři dny před svátkem sv. Anny
byli Poláci amnestováni
Jacku Adame bratří v Kristu
zdravím vás dosud arrestovaný
158. Hovězí porážky nářek zní z jatek
za vršky za moře Brabeneč utek
potají v hospodě zahraje muzika
Brabence za vodou už se to netýká
159. Smutná je holka když chlapa si vezme
co pořád sedí co pořád je vězněn
jaképak láska když chlapa má v Kartouzích
jednou tu holku ho milovat omrzí
160. Na nebe vystoupil Salvador Dali d
po boku stanul své krásné Galy
kéž by ho láskou Bůh zahrnul
jak na zemi jsme ho milovali
161. Sub tumultuoso coelo
Sancti Brunoni crista
scaeneria fuit ista
hodie crepusculo:

Vidi heu ciconiam
cum candidis vere alis
Senectum mea advenit iam s
tempore autumnali
162. Den po Panny Marie Nanebevzetí
myslím na Tebe jak Ti je
a co dělají děti

Moje lásko, má naděje!
Nic zvláštního neděje se tu
jen večer asi
jak včera na javor v ambitu
přiletí konipasi
163. Každý básník tvoří jak umí
říká Bondy a ten tomu rozumí
ti druzí piší na Dobříši
dobře jim tak
já formou ich
klášter proslavím v Kartouzích..
164. Panenka Marie snad už je pomstěna
Mariana Zajíčka vyhodila žena

34

Ekumenismus pak zářil v nevídáné nádheře
našel Marien si azyl u beranů na faře

165. Nějak už se mi kreatury
příčí strkat do literatury
zdá se mi potom že jsem jejich
radčji písů o andělích

166. Jestli mě ještě po páté
nedopustě Bože líznou
dopřej mi aspoň ve vazbě
setkání s Františkem Líznou

167. Ve vykropeném domečku
svěcenou vodou
čekáš na mne, můj miláčku.
Ovečky na obrázku jdou
jedna tam a dvě nazpátek.
Taks mi to řekla kdysi,
anděli kuchynský.
Holčičky tiše spí,
do jejich dechu míší se
poklidné chroupání.
To beran spásá pod okny
rozkvetlý heřmánek.
Tak nějak zlatý věk
vypadal asi.
Odkud má přijít spása?
Modře se leskne forma
beránka nadě dveřmi.
Odlesk Beránka na nebi,
v kterého věřím.
Ostříhal pastýř nebeský
stádo v svém ovčinci.
Náručí jeho ochranné
v pokroče vás tři
svěřím.

168. Už Petra Brodského zbavili souhlasu
že moji manželku dovezl před basu

Nesmí už statut mít duchovní osoby
že moji manželku vozíval na soudy

Světská moc dala mu zahulit citelně
o pekle může snít topí teď v kotelně

169. Už vědět nechtějí
holčičky z Francie
už se nic neptají
jak mi tady je

Už na mne nemyslí
holčičky z lycea
už jsem je omrzcel docela

Řek nebožtík Villon

kdežet loňský sníh
těž francozská skáče láska
po jiných zajících

170. Vzněsl se zástup andělů
nad zemí Anglettere
zpěváka Johna přivítat
rytmickým svistem per

V úzkostném srdci Evropy
bolestně čumi splav
Vltava Kamp kolébá
Lennonův kenotaf

Veškerá země orbita
slzami žalu obmyta
to z očí svaté Cecilie
zármutek na zemi se lije

171. I zavál Janu zoufalou
vítr do města Buffalo
a druhou Janu vítr zavál
až kamsi za Montreal

Neb manželé i milenci
po světě jako brabenci
se rozlezli v těch dobách zlych

172. V doslovu čtu ke Stevensonovi
Starého slova o smyslu oběti.
Nu, a co v cizině, jak je Ti?
Cítíš se tam spíš doktorem
Jekyliem nebo Hydrem?
Ty u whisky, my nad pivem,
Čím scházíme, tím zajdem.

173. Markétka po břímování
ve valdické stojí bráně
já však nejsem jaksi k mání
přijela sem za mnou marně

174. Hora svlačcem omotaná
Řeka pláčem naplakaná

Pole souvrát obcpíná
na mukách se Kristus vzpírá

Snop povříslém převázaný
hrob hroudami zaházený

Svíce plameny protknuté
srdce ztýrané ukrutně

Ústa sevřená trpkostí
mráz zahryznutý do kostí

Kostely křížem probodené

nebe oblakem zakalené

A oči hrůzou vytřeštěné
hořící nápis přečtou v stěně

175. V té krátké chvili usínání
než spánek padnul na víčka
vzpomněl jsem na Jana Zahradníčka
co musel milá snést

Proti němu je naše bolest
jen malá maličká

A tak když krátce po klckání
ustáláš postel holčičkám
poznáš že jejich modlitbička
k Bohu se muší vznést

za bolest Jana Zahradníčka
který se nedočkal

176. Bílé pivoňky začly kvést
má svatý Hugo sedm hvězd
sedm hvězd kolem hlavy malých
lijáky omšelo zlato na nich
má svatý Hugo lucernu
umlkly plamen v ní

Kartouzy podobné infernu
v jednotvárnosti dní
to všechno milá musíš snést
bolest i naději naději bolest
má svatý Hugo sedm hvězd
pivoňky bílé začly kvést
a rosa chladná na nich

177. Zřejmě je Bože Tvojí vůli
abych žil mezi homunkuly

178. K narozeninám dal mi nakladatel
dřevěnou lžíci.
Z tvrdého dřeva dlabal ji jak datel.
Že by ta pozornost milá
na Weila
naražka byla?
Ti revoluční romantici!

179. Kdysi jsi básně psal
o koni o ikoně
pokročil čas a ikony
dělás už jenom pro ně

Prvč s ideály mládí!
Těž Tvoji koně pádí - ech ~
v komunistických květech.

180. Zpívaly balalaiky z Tajgy   t
v ponurém molu g
když jasnozřivě z okna dolů
vrhl se Karel Teige

181. Chuť nemám ani inspiraci
psát o tom nad čím tiše zvracím

182. Funus byl pana Reynka
Bašníci se svící
chodili na ofěru

Tenkrát jsem ztrácel Věru
a miloval se s Danou
vdanou.

Se svící ~~na~~ oltář   z
šel Jiří Kolář

Někde tam stál
i Bedřich Fučík
a Julianu
žena moje příští

Už se mi všecchno v jedné tříšti
v jediný slévá hřich

Hosana

183. Když uléhají béránky
za obzor na západ,
půjdeš Františko taky spát.

Když vítr který pásl je
ulchne na souvratč,
zavřou se oči Martě
usne a spí.

A andělíčci přiletí
na čela postýlek.
Vůně dne rozleží se v snech
a s vůní noci promíchány
obalí něžné usínání.   é

A zahrady se naplní
rosou ~~a~~ milosti.   a
Svěceným zrním ptáky v hnizdech
andělé pohostí.

Ve věci poecic a Lenky Marečkové

Jaromír Šavráda

XX

Poecic byla od ne paměti, je dnes a bude, dokud bude člověk žít na této Zemi či v tomto Vesmíru, citlivou a chápající průvodkyní lidí, vyjadřovatelkou jejich radostí, utěšitelkou jejich smutků, v razej jejich nejvroucnějších tužeb. Byla, je a asi ještě dleho zůstane proto i přirozenou nepřítelkyní všechno, co je cizí, škodlivé a nepřátelské lidem - těm, co ji píší i tě, co ji čtou či poslouchají.

Byla proto také a je náležitě pronásledována těmi, kdož jsou nositeli těchto člověku nepřátelských principů. Od davná je strašidlem těch, kdo chtějí člověka znanipulovat, ujářnit a proměnit v nmyslící a necítící nástroj své mocenské vůle, neboť je - nino jiné - i proponem lidské svobody. Už ve starověku byli básnici vypovídání o vyhnanství, ve středověku upálevání na hronicích inkvizice, dnešní totalitární režimy ji i plní své koncentrační tábory.

I v Československu je to iž pěkná řádka jmen a knížek; knížky končívají na hranici /tak tomu bylo za Koniáše a za Hitlera/ či ve stupňu /tak je tomu za normalizaci/, bdělí pohraničníci si z knížek, zabavných turistům vracejícím se ze světa, dělají výstavy. V poslední době se seznám jmen českých básníků, odsouzených státem za jejich básenické slovo, rozrostl o další - o jméno jedonadvacítileté Jihočešky Lenky Marečkové.

Nechce se mi věřit, že by československý státní režim byl tak slabý, aby se můst iát básenického slova, toho slova, které potěší srdce, dává zapomenout na bolest a roznětuje v lidech to, co je v nich nejcennějšího, nejlidštějšího, co do nich vdechl sám Stvořitel. Nechce dr ni věřit, že by hry tanků, pušek, samopalů a pendreků /nejen tuzemských/ nebyly s to mocensky obstat vůči veršům mladé, nadané dívky. Nechce se mi věřit, že by neustálý proud produkce nezákerních tiskáren, dobré hlídáný armádou cenzorů, neprchlušil /aspoň co do hmotnosti/ účin veršů, přednesených před čtyřiceti mladými lidmi. Nechápu proto, proč za ně jejich autorka musí být souzena a odsouzena: teror je vždycky symptomem strachu. A nimoto nechápu, proč si tělik lidí u nás nemí s to uvědomit starou, tolikrát už vyseverou i napsanou či vytisknou zásadu: člověka lze zavřít do vězení, ale pravdu, myšlenku nikdy. Z vlastní zkušenosti nado vím, že právě osobním postižením člověka ta jeho pravda, jeho myšlenky a chcete-li jeho poecic zazní tím plněji a výrazněji.

Ostrava dne 15. března 1985

Shrnutí faktů
dle sdělení č. 411, 427, 428

Výbor na obranu nespravedlivě
stíhaných

XX

Dne 8. 2. 1984 byla senátor okresního soudu v Písku odsouzena Lenka Marečková, nar. 3. 6. 1963. Senát ji uznal vinou tr. činem hancbení republiky a jejího představitele /§ 102 tr. z./ a tr. činu

nanovení státu světové socialistické soustavy a jejího představitele /§ 104 tr. z./ a odsudil ji k úhrnému trestu odňtí svobody v trvání jednoho roku s podmíněným odkladem na dobu dvou let. Lenka Marcčková byla od 7. 9. 1983 do 7. 11. 1983 ve vyšetřovací vazbě v Českých Budějovicích.

Její trestná činnost měla spočívat v tom, že 21. 12. 1982 v okresní knihovně v Písku na literárním úterku pořádaném Klubem mladých autorů v Písku přednesla básně vlastních veršů. Senát na byl přesvědčení, že verše "jednak hrubě znevažují socialistický charakter ČSSR a napadají její právní řád a uplatňování socialistické zákonnosti, jednak v souvislosti s úmrtím L. I. Brežněva hru bými výroky útočí jak na tohoto bývalého čelného představitele SSSR, tak na SSSR samotný". Literárního večera se účastnilo asi čtyřicet mladých lidí.

Prokurátor JUDr. Jaroslav Louženský se proti rozsudku odvolal, krajský soud v Českých Budějovicích dne 24. 4. 1984 jeho odvolání zamítl.

Ministr spravedlnosti ČSR JUDr. Antonín Kašpar však na rozdíl od okresního soudu v Písku i krajského soudu v Českých Budějovicích dospěl k názoru, že v "danném případě podmíněný odklad trestu neprichází v úvahu", a v tonto smyslu podal 5. 10. 1984 stížnost pro porušní zákona. V ní uvádí, že údajný tr. čin měl být kvalifikován jako pobuřování /§ 100, odst. 1, písm. a, c tr. z./. Stížnost pro porušní zákona projednal Nejvyšší soud dne 15. 11. 1984. Rozsudek obviněného, rozsudek okr. soudu v Písku z 8. 2. 1984 porušil zákon ve hodl., že rozsudek okr. soudu zrušil a nařídil mu, aby ve prospěch obviněného, rozsudek okr. soudu zrušil a nařídil mu, aby ve vči jednal znova s tím, že obviněná rocitaci svých básní naplnila skutkovou podstatu tr. činu pobuřování podle § 100, odst. 1, písm. A/ a C/ tr. z. Tento právní názor Nejvyššího soudu je pro okr. soud závazný. Proto senát okr. soudu v Písku dne 13. 3. 1985 odsoudil Lenku Marcčkovou pro tr. čin pobuřování k nepodmíněnému trestu odňtí svobody v trvání 7 měsíců v I. NVS.

Rozsudek dosud nebyl právní mocí.

Ať žije společnost

Lenka Marcčková

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

/Ukázky ze sbírky - předmětu trestního řízení./

1. AŽ ŽIJE SPOLEČNOST

/ať žijí otroci/

Ať žije lhostejnost a všechno co JE

Ať to žije

Vždyť jsme to udělali MY
a co my uděláme to je vždy dobré

Neexistuje dostatečné ospravedlnění pro omezování svrchovaného práva člověka na život

Svět se vysnívá
absurdisté
koloběhu:

NEJVĚTŠÍ CHYBA JE NEDÚSLEDNOST
NEJVĚTŠÍ OMYL NEOMYLNOST
NEJVĚTŠÍ ZLOČIN OMEZENOST
NEJVĚTŠÍ NESIMSL ODEVZDANOST A BEZNADĚJ

- - - - -
Joště jsem nevysadila sozonice květin
na louce v horách X. E. T.
Nevychovala jsem ani jediný stron
Neporodila syny
Nestáčila si najít místo k postavení
chatrče
Kam bych nichla dovést své přátelce a
říct jim
Už nám ne kde žít

- - - - -
Ať žije civilizace kde se třicetiletá epileptička třese ve svém
domě zimou protože nemá na to aby si zatopila a není nikdo kdo
by jí zahrál a s p o n s r d c e

Lidi zabíjeli
Vydržuje ji stát
Nestáčí te ani na
jídlo

Ať žije civilizace opovrhující zázory přesvědčením a myšlením
a která si může dovolit luxus šikanovat a odstavovat
myslíci bytosti
Ať žije civilizace v níž se nesmějí vydávat knihy a hrát hudbu
kterí poskvrnuje víc než jenom klapky na oči
Ať žije civilizace kde se příliš často mluví o tom co se nedělalo
ani nikdy nebude

JEN TAK
Aby se to nezdalo

Ať žije civilizace

- - - - -
Ať žije civilizace kde nás všechny výhody těhotná ženou
Ale kde tě nikdo nepřijme do práce když čekají dítě
Chcipni si na ulici! Šíleněj si práci u hlučných neboť my jsme chytří
/o milosrdní/ - čho je moc toho je však příliš
Ať žije civilizace kde nás všechny výhody - stárnoucí
Ale kde budou čekat v pořadníku i no umístění do ústavu s pečova-
tcískou
pěčí protože tvůj důchod je tak vysoký že jím
skutečně nikoho nepodplatíš

AŤ ŽÍJE CIVILIZACE!!!

- - - - -
Ať žije civilizace ve které pláče osmiletá holčička

zmámená tím co musí denně vyslechnout
že nechce aby nás všechny zabila neutronová bomba
Ať žije civilizace která plánuje všechno
Dokonce i místa pro špičku své inteligence
Například uklízecák a topičů
A oť žijeme i my - mladá generace - které přišla k už hotovému
- a denně se jí to vyčítá

AŤ ŽIJE CIVILIZACE - FRONTY U KRÁMU A PRázdné PŘED CHRÝMY

- - - - -
Ať žije civilizace která neustále staví nové a nové věznice
- a paláce pro parazity

Mnoho lidí nemá kde bydlet
Mnoho lidí bydlí ve vlhkých polocrozpačlých domech
bez vody a se špatným osvětlením
Mnoho lidí nemá práci a už ani touhu a chuť žít
Mnoho lidí nesní psát malovat zpívat ani hrát divadlo
A o tomhle už věbec ne

Ať žije civilizace kde jsou lidská práva jen pouhou frázi
a ti kdo vyžadují jejich dodržování pronásledování jako největší
zločinci

Ať žije civilizace kde se dohody a smlouvy uzavírají jen pro
jejich neustálé porušování a nedodržování
Ať žije civilizace kde se i mírové hnutí neсталo nicméně víc než
fraškou

a mírová konference celosvětovou cestou a skandálem

Ať žije civilizace zabíjící sběti
Odpolouchující byty Telefony
a nepohodlným důmě znepříjemňující život domovními prohlídkami
Zákazy činnosti Sledování na každém kroku
Pobytom na cestách předběžného zadržení
a neustálými výslechy

Ať žije - civilizace která si vynaložila spoustu krásných paragrafů
tak aby kohokoli mohl umučit

Ať žije civilizace jejíž ochráncem pořádku je instituce jednající
proti všem lidstvu a zákonům

Víra jen svatá Přesvědčení jen svaté Jen vůdcem bývá občas vůl

Ať žije civilizace kde se demonstruje za zbraně ačkoli - nako -
proti nim
- aby byl důvod k výstavbě ramp pro hlavic a dalšímu bezostyšnému
zbrojení

AŤ ŽIJE CIVILIZACE
AŤ ŽIJE CIVILIZACE JEJMŽ CÍLEM JE POŠPATENÍ HLAV ÚPLNÉ ZNIČENÍ
ZEMĚ A ROZESTVÁNÍ NÁRODŮ

Ať žije civilizace zhýtající se v potoku všech intrik a špinavosti
ke kterým se těžce dopracovala
Zavrhujičí hodnoty a žijící ve špině

Kdo je čistý musí být zničen neboť jeho myšlenky jsou krajně
nebezpečné
a ohrožují
těžec vydobytoú

Pinavos t

- - - - -

Ať žije civilizace jež si přivlastnila bez zbraní soud nad vesmírem
Životy
A člověkem

Ať je civilizace která vynalezla raketu a počítače
a která

P O T L A Č U J E K U L T U R U

Na otázky odpovídá Lenka Marcčková

XXVII
The following table gives the results of the experiments made by the author.

: K doplňení známych faktů snad jen: jaká byla reakce poslu-
chačů? Podle § 100 by měli být pobouřeni.

Lenka: Dovídceš si představit tak zhruba čtyřicet lidí od dvaceti do třiceti let, kteří by spontánně odsoudili text, který byl /a je a patrně i bude/ "bezpečnostními" orgány hodnocen jako protisocialistický? Jí ne. Ve většině případů bývá takové označení v současné době spíš zárukou kvality než čehokoli jiného, ačkoli to samozřejmě není pravidlo. Běžně právě je to, že se podobné věci cpisují a roznožují jakmile se k nim člověk dostane - a to zvláště v těchto věku.

Jediní záporná reakce byla se strany mých přátel, kteří mě tam pozvali. Ta reakce byl strach. Strach z využití svobody slova, kterou námé /mimo jiné/ zakotvenou i v ústavě. Jak to ale je s našimi svobodami ve skutečnosti se všichni přesvědčujeme téměř denně. Při tom již mi to poněkud zoufalé.

Za zápornou reakci by se dala považovat i odezva VB a StB. Neuchla jsem se ale - a nemůžu - zbavit pocitu, že zvl. ště jeden z mých vyšetřovatelů, nadporučík Král z Písku, můj případ velice uvítal. V závěru jeho prvního soudu byl tuší n již kapitánem.

Jak se k Tvému konfliktu s mocí staví Tvé okolí /rodina, přátelé, kolegové v práci otd/?

Lenka: S svými rodiči vycházím velice dobře. Je paradoxní, že vlastně až od té doby, co jsem se vrátila z vazby, se vztahy mezi námi upravily. Dřív to vypadalo mnohem bouřlivěji. Nevíš, co máš na mysli, když říkáš "okolí". Pokud tím myslíš sňazaccechtivé drbny and spol., mohu k tomu pouze dodat, že

ni to je šunařuk. V zaměstnání jsem zatím žádné problémy neměla. To "žádné velké problémy" myslím okamžitou výpověď. Jako perličku bych chtěla uvést historicko-politický vývoj naší rodiny: můj pradědček byl za Rakouska-Uherska vězněn za urážku císaře pána. Moje babička /jeho dcera/ byla za druhé světové války vězněna v koncentračním táboře Ravenbrück. Moje maninka /její dcera/ byla v sedesátých letech pouze vyloučena z gymnazia. Kvůli svému dědečkovi: tomu, co byl zavřený za urážku císařpána. Prošvihlo se na něj, že měl kdysi dvě dílny na výrcbu perleťových knoflíků.

[ ]: Jak jsi se dostala ke psaní?

Lenka: Abecedu umím od první třídy. Oproti tomu se nedormívám, že bych se tehdy již naučila psát. Nedormívám se ani, že bych to uměla teď. Nevím, jestli k tomu někdy dojdou. Nedovedu si představit, jak to vypadá. První basničku se mi podařilo stvořit díky náhodnému sestkupení okolností. Přišla jsem ze školy. Sdělila jsem otci, že jsem dostala čtyřku z biologie /byla jsem v té době na gymnaziu/. Otce mi vynadal, že jsem lajdák. Měla jsem takový vztek, že má pravdu, že jsem se s otevřenými, jinak ale zcela nepoužitými učebnicemi posadila k oknu a na list papíru, barbarsky vyškubnutý z jakéhosi kalendáře, jsem scpsala své "první dílo" o tom, jak jsou dospělí hloupí a jak nám - mladým - vůbec nerozumí. Předpokládám, že měla vysokou literární hodnotu. Bohužel již tu básničku nemám. Dostávala se, že v opačném případě by mohla sloužit k léčení mindráků neuznaných autorů či autorů vůbec /holců, čtě větší blbec než jsem já.../.

[ ]: A co teď? A plány?

Lenka: No, myslím, že nejdůležitějším aspoň pro mne zůstává to, že píšu a chci psát. Nechci to zakřiknout, ale svoje věci si určitě pro sebe nechám. To jsem ostatně nedělala nikdy - pokud byl zájem. Jo, práv věcí jsem vyhledala. Ty jsem a ale nechala číst ani já. V každém případě, pokud se vyskytli lidé, kteří se domnivali, že mě od dalšího psaní již podruhé vyvoláním trutným stíháním a pozdějším soudním řízením odradí, povolují si jen upozornit, že v mém případě pouze tzv. přilávají olej do ohně. Dosáhli pravého opaku. Já bych to opravdu rád spíš už předložila než o tom řluvil: .... předčasně. No, dvě nové - vlastně jedna staronová, basničky jsem z osmdesátého třetího, dodnes ovšem tiše odpočívají ukryty po různých šuplících - sbírky, ty by mohly být tak do tří měsíců - a pak bych moc ráda dokončila Kroniku státu Barovná Fanglo. To bude na "dýl".

S U R A

Lenka Marečková

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

/ukázky ze sbírky/

A dny a světlo hvězd
To všechno je tu pro tebe

Prsty Houzaci křesla

Neuroleptika a opiáty Pouliční ncony
Labutě usínající a objímající se křídly
Nahá upocená těla z lásky
Slova - - -

Obrazy v podchodech Závěsy na stěnách
a z oblohy upletené copánky trávy

Kytary
Ze strachu opuštěná jam-sessions Mosty Dálnice a blues - - -

Pro tebe který se zmítáš opilý bolestí a připoutaný v přívalech
zmatků na posteli koženými popruhy a hledáš -

Klid kde by ses mohl usadit a žít
a cestu do země k. E. T. - - -

- stejně jako zima
Hlad a věčná kocovina věčných rán a jejich bezvýhodnost ^{nejich}
^{sychravou} -

Obrazy malované černou barvou na bílé omítnuté zdi a hovořící
šíleným jazykem zběsilosti z opilosti
a deprezí a .

Nevytápené byty
Přistřeší na roštu Kaple betlémská a podlahy pozvracané vlasy
tvé
existence a s k l e p y

kde se pokoušíš dělat muziku - - -

Dlouhé roztrhané svetry a černé trikoty tančících dívek s květinami
a dlouhými vlasy
padající na stůl jako posmutnělá čuha
nadřmosten a výpadovkami Kankoli z Prahy ven
záhadný magnetismus přitahující je na město - - -
vždycky zpátky

a sny

mladých impotentních mužů
Se kterými se ještě nesmířili ale rozignovali na ně
Třesoucích se po marihuáně péčku káčku a neschopných jakékoli
další činnosti

- stejně jako jídlo Barvy Štětce a západy slunce přes řeku

- pro tebe který se zmítáš a vzlykáš opilý bolestí
připoutaný k posteli koženými popruhy

které nevidíš ale všichni o nich mluví
Které nemůžeš nahmatat ale všichni je pokládají za samozřejmost
Které tě spoutávají ve tvém vlastním podvědomí ačkoli neexistují

A o jejichž existenci pochybuješ i ty - - -

Ti kteří chtěli žít pro lásku Být free Ale občas vzbuzovali jen
strach

Kteří slyšeli hlasu a viděli Krista přesto nebyli schopni jej
následovat
Kteří si stavěli vlastní hrady Kopali podzemní města a sestrojovali

počítače - povalovali se po čekárnách a dojídalí zbytky
v bufetech i ti kteří se s nepříjemnými pohledy nekláněli nad
stoly s půllitry a polité od piva a prozpěvovali si Hari
Hari Krishna a vzpomínali - co chtěli uskutečnit - kdysi -
a co nikdy nedokončí protože oni sami byli už jen torzo
těho někdy bývalého a plakali

Ti kteří chtěli žít v lásce ale pokaždé skončili úplně jinak
a byli tak jen nuceni zažívat dálší zklašení
a kteří je zažívali denně

Ti kteří hledali cestu ale nebyli dostatečně silní aby vydrželi
Ti kteří zkoušeli ve sklepoch hrát tu nejabsurdnější a nejpravdivější
muzyku příčemž dráty od jejich elektrických kytar ležely
ve vodě a oni v ní stáli

Ti jejichž inteligenci kvocient se blížil IQ géniu
a ti kteří se jenom vezli

Kteří utíkali k drogám a alkoholu a anulovali tak svoji veškerou
příležitost žít a vidět dál a vlastně tak své sebe
každý den zrazovali i když právě jim se chtělo žít nejvíce ale
nevěděli jak na te nebo se te prostě styděli přiznat Tak denně
umírali

Nebo te nedokázali i přes veškerou svoji víru a touhu a dostali
se do vleku a přerostlo jím to přes hlavu

Kteří propagovali volnou lásku ale milovat dokázali jen občas
a postupně ji nahrazovali sexem ačkoli ne vždy a ne
úplně

Kteří stěhovali po úzkých točitých schodištích na půdu piáno a
neřídali tam jam-session-šílení

Kteří ustívali kult psa Wazise a kult psa Dědka a předneseli
beatnickou poczii lidem kterým to absolutně nic říkat nemohlo
a zesili v nich séně pochybností -

Kteří poslouchali Plastic People Charlyho Soukupa Karuska
Dg 307 Třešňáka Kertu a Hutku

Stivína a Koubkovou a Mišíka a věřili v boží spravedlnost
a věřili - - -

Kteří blouznili o kouzlnách a zakládali koruny ale představovali si
jí spíš jako naprostou anarchii a ráj kde by byl pořád dostatek
piva než jako příležitost být a vytvářet

Kteří kupovali byty a naváželi se do prázdných bytů v dczolátním
stavu s vědomím že je odtud někdo kdykoliv vyhodit bude-
li se mu zrevna chtít a nebudou-li dcer opatrni
a kteří přežívali v podnájmecích s propadlými stropy a ve společnosti
přízraků

Kteří vzlétali v eupóriích a extázích
Tremili a zpívali
a vytvářeli si vlastní bratry a sestry Vlastní rodiny

i ti kteří jimi opovrhovávali
a andělci

Kteří poznali pachat samoty a hladoví vstávali a netušili co bude
zítra

Kteří museli vyslechnout spoustu krásných řečí o tom jak
být mladý je krásné a měli přitom ste chutí dotyčnému zaplatit ústa
Svázat mu ruce i nohy a dát mu nuž na krk - aneb učinit ho mladým
a pak mu o této krásce vyprávět

49

A kteří nesouhlasili a ochutnali vůni slunce přes mříže
jako já a jako ty

A dny a světlo hvězd
To všechno jde tě pro tebe.

- - - - -
Hair s odrbanými sandály Zeleninou a dětmi s očima v moři.
Hair LSD Hair psychodelic Hair šperky
Hair vesnice Hair země a Underground music Hair land

Hair stepující na nerožích s harmonikou a před květinovými stánky
A s roztrhanými košilami
Hair hledající a nacházející a ubíjející se dalšími extázemi a
frustracemi

Hair Bílý králík Hair Gridley Strawberry Fields a Bhadavadgitá
Hair žebrák Hair flákač s Hair snílek - květ čistoty
Hair modrý papoušek a pozdravy k nebi
Hair na stopu a s nekončenými únožnými a plodnými debatami
Hair s rozpuštěnými dlouhými vlasy Ertatující a anarchista
Hair s bosými chodidly

Hair unavené a pláčící Nabuzné a vyhazované
Z čekáren Domů Komun Od dvěří Z mostů a z průjezdů
Prostě odvšak

Hair věřící a doufající a Hair na výstavách
Povalující se v zahradách a v parcích Špinavé ale šťastné
Hair dítě

52
Slovník českých spisovatelů /Toronto, 1982/

heslo:

B O N D Y Egon

vl. jm. Zbyněk Fišer
20. 1. 1930 Praha

Filozof, prozaik, básník

Matureval v šedesátých letech, vyštudoval filozofickou fakultu Karlovy univerzity /filozofie/, koncem šedesátých let se stal kandidátem věd. Prošel řadou zaměstnání, mj. pracoval v bibliografickém oddělení Univerzitní knihovny v Praze. Nyní je v invalidním důchodu. R. 1981 cena E. Hostovského. Překládá z angličtiny a němčiny. Je zastoupen ve sbornících Děti dvou sluncí /1975/, Pohledy 1. /1976/ a Nějakéj vodnatczej papírovej člověk /1977/. Napsal předmluvu k básni Josefa Vondrušky Nejistoty /1978/ a Věřím ve zlo /1978/. K jeho 45. narozeninám uspořádal Magor /= Ivan Jirous/ sborník E. B. Invalidní sourozenci /1975/. R 1978 vyšla v Londýně deska E. B. Jappy Hearts Club Banned s B. texty. Invalidní sourozenci /Toronto, 1981/.

Literatura:

B. Hrabal: Legenda o E. B. a Vladimírku /LN 16, 1967/, B. Hrabal: Něžný barbar /1974/.

Bibliografie:

/údaje ze slovníku nahrazeny nově zpracovaným přehledem tvorby/

53

Přehled tvorby Egona Bondyho

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX XXXXXXXXXXXXXXXXX XXXXXXXXXXXXXXXXX XXXXXXXXXXXXXXXXX

A/ Poesie

- 1/ Fragmenty prvotin /47 - 48/
- 2/ Churavý v tvor /48 - 50/
- 3/ Totální realismus /50/
- 4/ Trapná poesie /50 - 51/
- 5/ Pražský život /50 - 51/
- 6/ Karibské moře /49 - 51/
- 7/ Dagmara aneb Nademocionalita /51/
- 8/ Für Bondy s unbekannte Geliebte /51/
- 9/ Velká kniha /51 - 51/
- 10/ Malá kniha /52 - 53/
- 11/ Zbytky eposu /54 - 55/
- 12/ Básni od 54 do 58 /54 - 58/
- 13/ Nesmrtná dívka /57 - 58/
- 14/ Tzv. filosofické básně /58 - 59/
- 15/ Básně z let 60 - 63 /60 - 63/
- 16/ Naivita /63/
- 17/ Kudrový dotazník /62 - 67/
- 18/ Básně od 63 do 70 /63 - 70/
- 19/ Deník dívky, která hledá Egona Bondyho /71/
- 20/ Zápisky z počátku let sedmdesátých /71 - 72/
- 21/ Pour Hélène la Belle /72/
- 22/ Pokračující chorobopis /72 - 74/
- 23/ Sbírečka /74/
- 24/ Trhací kalendář /74 - 75/
- 25/ Druhá sbírečka /75/
- 26/ To jsou zbytečné verše /75/
- 27/ Mirka /75/
- 28/ Plastic People of the Universe /76/
- 29/ Praha 1977 /77/
- 30/ Říjen na vsi /cyklus básní v Mrázkově sborníku z r. 1978/
- 31/ Básně z r. 1978 /78/
- 32/ O počasí /79 - 82/

B/ Próza

- 1/ Povídka o lásce /48 - 50/
- 2/ 2000 /49/
- 3/ "5 povídek" /52 - 53 - zmíňuje se o nich Hrabal v Něžném barbarovi, patrně ztracený/
- 4/ Korespondenční román /52 - asi zničen/
- 5/ Román /Surrealisticko-realisticický, 53 - 54 - zničen/
- 6/ Sklepní práce /72 - 73/
- 7/ Kronika genealogická /73/
- 8/ Invalidní sourozenci /74/
- 9/ Mníšek /74 - 75/
- 10/ Pravdivé příšerné příběhy pro Lopatkovic holky /76/
- 11/ Nové příšerné příběhy na všeobecnou žádost /76/
- 12/ Šaman /76/
- 13/ Leden na vsi + Dopis Ladislava Radoněskému /77/
- 14/ 677 /77/
- 15/ Dvě novely /Máša, běta - 78/
- 16/ Marketě M. /79/
- 17/ Bez názvu /79/
- 18/ Afghánistan /80/
- 19/ Prvních deset let /81/

- 59
20/ Nový věk /82/
21/ Nepovídka /83/
22/ Cesta Českem našich otců /84/

C/ Dramata

- 1/ Hra I /Nic jsem si nemyslel aneb Nerozrešena záhada - 68/
2/ Návštěvy expertů /68/
3/ Jednoho odpoledne /68/
4/ První večer s maminkou /69/
5/ Na dvoře Ludvíka XVI /69/
6/ Devatenáctset padesát /69/
7/ Otec v restauraci aneb Žerty strahou, otče! /69/
8/ Kdekoliv v současnosti /69/
9/ Jednou v noci /69/
10/ Ministrní výživy aneb Výživa lidu /70/
11/ Pozvání k večeři /70 ?/
12/ Hra XIII /70/
dvě dramata ztracena

D/ Vlastní filosofické práce

- 1/ Otázky bytí a existence /Svob. Slovo 67 - napsáno 61/
2/ Útěcha z ontologie /Académia 67 - napsáno 62/
3/ Buddha /Orbis 68 - napsáno 66 - 67/
4/ Několik poznámek o tzv. malých sokratovských školách /Fil.
časopis, 60. léta/
5/ Juliiny otázky /Esej o posledních věcech člověka - 70/
6/ Par stránek /IV. díl ontologie - 74/
7/ Divoké pojednání /V. díl ontologie - 75/
8/ Úvaha o eschatologii /79/
9/ Knížka o tom, jak se mi filosofovalo /80/
10/ Nesubstanční ateismus a nesubstanční teismus /81/
11/ Dopis příteli /83/
12/ Odpověď doktoru teologie /84/

E/ Dějiny filosofie /tzv. Poznámky k dějinám filosofie/

- 1/ Dějiny antické filosofie I - Antická filosofie do Platona /77/
2/ Dějiny antické filosofie II - Velké systémy /77/
3/ Starověká čínská filosofie + základy starověké indické filo-
sofie /77/
4/ Základy středověké evropské filosofie /Patristika - 78/
5/ Evropská středověká filosofie do začátku XIII. stol. /78/
6/ Středověká islámská a židovská filosofie /79/
7/ Evropská středověká filosofie XIII. - XV. stol. /79/
8/ Indická filosofie - pokračování /81/
9/ Čínská filosofie - pokračování /84/

F/ Politologické práce

- 1/ Diktatura proletariátu /49 - 50/
2/ Pracovní analýza /69/

G/ Magnetofonové záznamy

- 1/ Mírně narušený monolog /rozhovor E. Bondyho s B. Hrabalem o V. Boudníkovi - 73?/
- 2/ Přednáška o Číně /79 ?/
- 3/ Serie přednášek o náboženství

H/ Různé

- 1/ Kněz dívčák /Sbírka koláží věnovaných Libuší Strouhalové/
- 2/ Sloužíme lidu /50 - Texty sestavené z výstřížků z novin/
- 3/ Příprava práce o L. Klímovi /60. leta/
- 4/ Přednáška "Význam buddhistické tradice v dnešním světě" na VII. orientalistické konferenci v Liblici - 20. - 22. dubna 1965. Vyšlo v září 1965 v 2. čísle VI. ročníku časopisu "Zprávy Československé společnosti orientalistické při ČSAV".
- 5/ Přednáška "Marxismu u Mao Ce-tunga na VIII. orientalistické konferenci v Liblici, 24. - 26. dubna 1967. Vyšlo v prosinci 67 v 1. čísle VII. ročníku Zpráv Čs. spol. orientalistické.
- 6/ Práce na fundamentální teologii /z počátku 80. let/
- 7/ Snad ještě další filosofické články z časopisů z 60. let
- 8/ Stal "Tři malíři" /v čas. Vokno/
- 9/ K případu jedné intolerance v Číně /v tzv. Tolerančním slovníku/

I/ Překlady

- 1/ Morgensternova poesie /50 ?/
- 2/ Stat Rosy Luxemburgové
- 3/ Erich Fromm: Budete jako bohové /68/
- 4/ Mao Ce-tung: Výbor z poesie /77/
- 5/ Angelus Silesius: Výbor z díla /58 ?/

doplňek: existující, ale nedostupné práce

- 1/ Pět básní a tři pohádky /50 - 51/
- 2/ Průvodní list /epická báseň z r. 53/
- 3/ Krajina a nemravnost /54/
- 4/ Neolitická stanice /60 - 64/
- 5/ Básně o Invalidních sourozencích - určeny ke zhudebnění pro Plastic People

Milan Šimečka

xx

Egon Bondy: Poznámky k dějinám filosofie

Bondyho dílo, jež on sám nazývá ze skromnosti pouze Poznámky k dějinám filosofie, má podle mého odhadu zatím rozsah asi jednoho tisíce stran strojopisného textu. Určuje se to těžko, protože dílo obíhá mezi čtenáři v nejrůznějších podobách, počínaje xerokopiemi formátu a konče strojovými opisy v nejrůznějších hustotách řádků, a také bohužel s mnoha chybami a nepřesnostmi. V knižní podobě

56
by možná zaplnilo dva až tři tlusté svazky. Jde o soustavný výklad dějin evropského filosofického myšlení od předsokratiků až po začátek 13. století /možná že je na svítě i další svazek, já mluvím jen o tom, co jsem četl. V této chvíli už samozřejmě doma nic nepřechovávám, půjčil jsem všechno dál/, provázený obsáhlým přehledem dějin čínské, indické, islámské a židovské filosofie. Skromnost v názvu trochu klame, dílo nemá mezery a zabývá se všemi podstatnými autory a všemi fázemi filosofického bádání.

Na několika úvodních stránkách vysvětluje Egon Bondy /54/ motivy, které ho k práci vedly. Přijměme je s upřímností, s jakou jsou zřejmě míněny. Autor se pustil do této práce proto, aby studenti i nestudenti /zvláště pak ti mladí lidé, kteří se na vysoké školy nedostanou/ měli při zájmu o filosofii po ruce i něco jiného než nudné, ideologizující a suchopárné komplikáty, jako třeba filosofický slovník. Stačí ke všem zkouškám. V hlavách studentů, jak si ještě pamatuji, vzniká po studiu neosobních kolektivních učebnic dějin filosofie neodbytný dojem, že rozvoj lidského myšlení probíhal jako obskurní, tisíce let trvající, fotbalový zápas dvou mužstev, materialistů v červených dresech a idealistů v dresech bílých nebo tmářů v černých sutanách. Nedali si to vymluvit, schéma zápasu bylo nejlíp zapamatovatelné.

Méně důvěřiví budeme asi k prohlášení, v němž se Bondy vydává za nevědce a jímž jakoby omlouval odhodlání psát tak, "jako by věd rozhovor sám se sebou". Takový způsob psaní nepotřebuje omluvu, je to jediný lidský způsob psaní. "Nevědec" se stane čtenáři podezřelý už po prvních stránkách díla, namísteck, kde živě líčí problémy s tlumočením sánksktských pojmu, si pak čtenář nutně položí otázku, co tedy dnes věda je. Jestli je to především zaměstnanec poměr ve vědeckých ústavech a na universitách nebo spíše vědění. Ve filosofii vědění a umění, přinejmenším umění sdělit jiným myšlenku jasně, přístupně a nepochybě i poutavě, Bondy přesvědčuje jak věděním tak uměním. Čtenář s ním družně přemítá nad metafyzikou a když nic jiného, porozumí aspoň nádherné vlastnosti lidského ducha vést myšlenku bludištěm niterných i přírodních záhad, i když z toho není bezprostřední užitek. Od knih, které jsou k dostání v čs. knihkupectvích, se Bondyho Dějiny filosofie liší ve dvou ohledech. Zaprve nevytvářejí dojem, že dosavadní filosofování bylo jen anamnézou filosofického systému, o kterém se předstírá, že slouží jako nástroj k řízení státu a společnosti. Zadruhé pak pouťají ryze osobní "samomluvou", která se ostře liší od odpuzujícího chladu vědeckých příruček, které vnucují filosofii neúspěšně převlek objektivní vědy, spolehlivé tvoritelky rádu a přehlednosti světa a div ne návodu k neomylnému životu. Proto se u Bondyho téměř nesetkáme s lhostejným záznamem toho, co kdo kdy řekl nebo napsal. Bondy vykládá dějiny filosofie vědomě jako sdělení o vlastní intelektuální zkušenosti se starými myšlenkami. Proto je jeho dílo také pozoruhodně poutavým čtením, dokonce i zábavným v tom nejlepším slova smyslu. Bondy často vybočuje z klidného toku vyprávění a vede s filosofy vzrušeně vtipnou debatu. Uvádím jen jeden příklad, i když nevím, jestli je právě nejtypičtější. Po analýze Aristotelovy metafyziky Bondy praví:

"Když Aristoteles mluví o bodu, je to jako kázání v nedělní škole. Před očima nám taje jako svíčka. Má dokonce tolik neomalenosti, že hovoří o jeho nepředstavitelné blaženosti, kterou zakouší ze svého myšlení, čeho i filosof jen těžko dosahuje... Jestliže bůh je, pak je spíš než tohle radši dobrodruhem, hazardérem, věčným hledačem a je bytostí citu, lásky, pokory, hanby a utrpení - je spíš Job než řecký filozof. Ze se kdy křesťanská víra ve středověku mohla zhliďnout v Aristotelově prvním hybateli, je jen vysvědčením toho, jak ztrácela sebepochopení a trest na ni přikvačil v zápěti v podobě stejně blbého pseudomaterialistického positivismu a konzumentské teosofie našeho věku."

Pasáž by mohla budit zdání netolerantnosti, ale skutečně jen

54

zdání, protože Bondyho dílo je ve skutečnosti hluboce tolerantní, napředev jistě s všeobecně nekloněnou předavším k lidu a hledačství v myšlenkovém vývoji lidstva. Přirozeně dívá některým myšlenkám přednost před jinými, mohl bych asi Bondyho filosofickou náklonnost i pojiciovat nějakou opatrnu volenou konstrukcí z tradičních filosofických pojmů. Bondy rozepírá někdejšího autora Útěchy z ontologie, Zbynka Fišera. To však není důležité. Důležité je, že jeho Dějiny filosofie poskytuji čtenářům naději, že myslit není marné, že myšlení je celkem důstojným údělem člověka. Zvláště mladým lidem může prospět, když se s Bondym naučí jádat nad tím, jak se nějaký irský mnich ve středověku probral až na sám práh myšlenky směřující se svým poselstvím až sem k nám, nebo když se naučí držet palec chytrému kladení otázek a také postat v pokorě před hloubkami věd, do kterých se svým ojedinělým nadáním noří.

Já pak, také jako nevědec, který však přece jen přečetl několik knih na toto téma, cítím nad Bondyho dílem úctu k odvaze a pracovitosti, které stály na začátku a musely být vždy znova obnovovány. Protože to není jak jiné, které se jen komplikují, to se pozná, je to výsledek přímého studia pramenů, originálů a překladů, originálů značně jazykově exkluzivních. Hodnotu díla spíše zvýrazňuji než stírají díky, které Bondy vyjedřuje soudruhům, kteří nechtějí být jmenováni. Pomáhali při jazykové spolupráci a při shánění literatury.

Vzpomínám si natně, že před lety mluvil vysoký činitel v televizi s pochybnostmi o važnosti spisovatelů, kteří prý nesmějí publikovat. Jakýsi Egon Bondy napsal mezi tím lílo, na které se třicet let nezmohly ústavy přeplněné vědeckými kádry. To ovšem nepřekvapuje. Bondyho Dějiny filosofie jsou však anomalií i v celoevropských souvislostech. Tímto způsobem se už nepracuje. Jen pedivně dvojvýznamné československé kulturní poměry mohly způsobit, že invalidní duchodce píše v jednopokojevém bytě na Malé straně dějiny filosofie, které jsou podle mého soudu osobitější a zajímavější než třeba slavné Dějiny západního myšlení od Bertranda Russela, které vycházejí po celém světě v tiskárských provedeních, nad kterými znak přechází. V naší zemi se člověk setká s kulturními fenomény na neuvěřitelní.

CHCIJÍCÍ /1983 - 1984/

Egon Bondy

/Ukázka ze sbírky/ ~ bez názvu

Už dlouho jsem nešel na procházku
nemoc a práce mi dřízely doma
Až v poslední dubnový den
chodil jsem Petříncem v temnu a zimě
tak jak to v Čechách bývá
Píší mi mladí ze všech stran
co mají dělat co nichou čekat
na čím pracovat a k čemu
a jak zde a teď vůbec žít
Odpovídám: počkejte přece

až dopíšu a spoň tenhle svazek
budu mít čas se zamyslet

Jako by bylo nad čím se zamyslet!
Těžko může být něco jasnější
než tahle odpověď: dělat není co
čekat není co a žít to není k čemu
Snad na Novém Zélandě
nebo v nějakém bantustánu
se lze o něco pokoušet být se za svobodu
pracovat na něčem a pro něco
a mít proč být živ
Tady je perspektiv sctsakra málo

A přece žijeme v hrůzné setrvačnosti
až léta sama od sebe začnou jít rychleji
a přiblíží se poslední věk rodinného života
a záhy olczlé stáří českých duchodců
Dějiny ovšem většinou vždy probíhaly právě tak
Ta krátká období Athén a XXX. století
byly výjimky které věru dlouho netrvaly
Měli jsme dojem že máme právo na svobodný život
a zapoměli jsme že člověk je zrozen k otroctví
Jak strašně hořce to chutná tváří v tvář
těm párem zemín kde to ještě tak úplně není

Člověk věru je hodně svobody
a má nárok na svobodnou práci a tvorbu
a má dokonce nárok na vzdělání
a na svůj volný čas aby ho mohli trávit jak chce
a ne jak se mu jenom povolí
ale odedávna vladou zločinci a blbci
a blbci a zločinci a zpátky ni krok a nikdy jinak
a člověk je jen hnůj jen pracovní síla
jen kan nfutr a radostně manifestující nicka
a jaképak s ním fraky od čeho máme Bezpečnost

TOM kdysi hlásal abychom se vzdělávali
v tom že nám Rakousko nebránil
i ná dnes nám v tom bráněj ze všech sil
nepouštěj nás na školy a do knihoven nekupujou knihy
poslední výtvarný časopis ze západu
přestal dechazet už před čtyřmi roky
a jak jsou Čechy široké a dlouhé
jiný nenajdeš Zkus si jít něco vybrat
do Universitní knihovny z libovolného oboru
a budeš jen k smíchu A zvěnku ti nepošlou
Vysrali se na nás páni emigranti
myslci si že nadosmrť už unikli
Neunikli Přijde to tam za nima

Neuděláš nic když náš ruce svázené a hubu zacpanou
neuděláš nic i kdybys stokrát chtěl
neuděláš nic i kdybys něl jakýkoli talent
neuděláš nic i kdybys něl sílu Samsona
Jek on budeš ostříhan a oslepěn jen co se hneš
zbývá bůh a láska Zbývá nenávist a beznaděj
Z těho čtverého v nejryžnější kombinaci
tvor svůj svět zapomen na štěstí zapomen na svobodu
zapomen na budoucnost zapomen na minulost
věř že to přejde jednou to přejde
ale bude pozdě pro nás pro všecky pozdě

39

se zas to bude trvat jen historickou minutu
bud živ jak otrok a ani názanoch zprávu

20. 4. 1984

I. Jen prostou radost zažívat
a pivo pít a dobré spát
- to vše mi pánbůh dávno vzal
jsem tu jak sesazený král
jak král žijící v exilu
a díky tomu onylnu
vám teďka básně musím psát -
jen prostou radost zažívat!

II. A co se budou dálé srát
- jen prostou radost zažívat -
je pryč ten věk kdy měl jsem vztek
jen chudobu mán za oblick
a dřív než přejde roků pár
budu už beznadějně stár
a potom vysvobozen snad
Jen pivo pít a dobré spát!

III. Jen pivo pít a dobré spát -
jak v nesmrtelnost nedoufat
když denně tisíc příkří
mnou tříská - bouře na moři -
Národní výbor - STB -
jsou jako stupně do nebe
a přitom bídu mán a hlad
- jak v nesmrtelnost nedoufat!

22. 5. 1984

Rozhovor redaktora Hlasu Ameriky Pavla Skály s Janem Pelcem

Janu Pelcovi je 27 let a žije v Paříži

XX

Pelc: Začal jsem psát někdy v roce sedmdesát čtyři, sedmdesát tři v Československu. Nepsal jsem vlastně žádný literární díla, ale divadelní hry, které byly napsány a hrány přímo v hospodách při různých setkáních a neoficiálních akcích. Z těch her se nic nezachovalo, a tak když jsem přijel sem, rozhod jsem se, že to celý, co jsem se tam snažil napsat, shrnu tady. A napsal jsem vlastně dneska už tři knížky, trilogii. Z druhého dílu byla publikována půlka ve Svědectví. Je to prožitek s lidma, který se vrátili z kriminálů, s lidma, který živořej na úplném okraji společnosti. Tady to vyvolalo spousty diskusí, protože skoro nikdo nevěřil, že takový lidí existujou, že takovýhle lidi žijou. Spousta lidí to považuje za vymyšlený, ale je to pravdivý a je to tak. Já myslím, že by byla škoda, kdyby se na ně zapomnělo, nebo kdyby se pomnuli. Tenhle problém je tam hodně silnej, hlavně v Severočeském kraji, kde jsem právě žil. Tam je ta koncentrace lidí po ostravsku a kladensku možná největší v republice. Pustěj vězně z vězení po pěti, po šesti letech a on se nemá kam vrátit, tak ho pošlou do Severočeského kraje, protože tam je práce a tam dostane ubytovnu. Tyhle lidi tam přicházejí bez jakýhokoliv zázemí. Jsou v cizím městě, vlastně maj jenom tu práci, do které ještě většinou nedocházejí, nebo maj problémy. Tak všechno to se schází v hospodách. Ty hospody, to se vlastně stalo podsvětím v pravém slova smyslu, který už tady na západě možná nevidíme, takový podsvětí 30. let, kde si ty lidi vytvářej svoje kasty. Kdo se tam dostane, je vlastně zase blízko kriminálu znova, protože se to tam točí: rvačky, opilství, kráděže. A znova lidi odcházejí do kriminálů a vracejí se. Dneska není problém tam potkat člověka, který má za sebou patnáct, sedmnáct let za kriminální delikty, do kterých se dostavá znova a znova, protože se nemá kam vrátit, neví, jak jednat.

Skála: Čili vy ve svých literárních prácích vycházíte pořád ze zážitků z Československa, i když žijete už tři roky v Paříži?

Pelc: Ne, tak to není docela pravda. Ten třetí díl už je dopsaný: popisuje vlastně už emigraci, první pocity z emigrace. A nevyznělo to moc dobře; ne pro země, do kterých se emigruje, ale spíš pro Čechy-emigranty. Zase kolem toho byly hádky a spousta špatných ohlasů.

Skála: V jakém smyslu to nevyznělo třeba dobře?

Pelc: No třeba to, co lze zažít v každém lágru velice dobře: lidi z Československa mi připadaj děsně chumivý. Urvat, co můžou! Co byly úplně zoufale zážitky? Bitvy o příděly zimního prádla... Takže já si myslím, že spíš z toho vycházejí lípy země, který lidi přijímají, než ty lidi, který tam přicházejí. Emigrace holt není štěmpl na nějaký slušný jednání nebo apon na nějaký jcdnání v mezích.

Skála: Říká se, že emigrace je vlastně obrazem těch lidí tam v té původní zemi, těch lidí doma. Já se domnívám, že to není úplně všechno tak černobílé a že vedle těch materialistických typů, které jdou čistě za tím ziskem, za těmi přeplněnými supermarkety na západě, že jsou také lidé ryzí, idealističtí, staťční.

Pelc: Ano, samozřejmě, ale je jich níň, je jich podstatně mén. Nakonec to člověk pozná: když se třeba prodávají venku knížky; kolik lidí si je objedná a který tím zůstávají v Česku. Ale vlastně těžko se dá soudit. Když někdo přijde, má určité sklony, je to přirozený, klasický. Já nevím - kdyby Francouzi byli ve stejném problému a utíkali by do Československa, tak jsou tam stejný. Člověk, hlavně kterej je ve společnosti zničený, nemá šanci si koupit, po čem touží. Západ se stává snem. Třeba mít doma perfektní magnetofon nebo gramofon, to je sen. A když uteče, tak ho chci mít za každou cenu. To je těžko souditelný na těch lidech, ale je to tak.

Skála: Já si nejsem tak zcela jist, domnívám se, že podobně jako třeba emigranti, kteří přicházejí z východní Evropy do Spojených států, tak většinou asimilují, žijí potom v čistě americkém prostředí, že asi něco podobného bude v západní Evropě, jmenovitě třeba tady v Paříži. Ze lidé, kteří přijdou, uchytí se, že potom většinou s českým nebo slovenským prostředím přeruší styky.

Pelc: Tady v Paříži je to ještě víc specifické než jinde, protože Paříž je Mekka umění. Většina z nových emigrantů, kteří přijdou do Paříže, aspiruje na nějaké umělecké směr, někom se zapojí do uměleckého života tady, což je velice těžký, ale těm lidem se to podaří. Kdo teda přijde s tím úmyslem, tak se mu to může podařit jedině tou asimilací s téma Francouzema, protože nejde prosazovat český česky v Paříži. Takže ta emigrace je tady podstatně jiná, hodně už asimilovaná, vlastně většinou, 90% lidí, je to nutnost. V Paříži není jiná možnost. Na rozdíl od Vídne nebo od Mnichova, kde se teda česky žije pořád.

Skála: Na závěr, pane Pelci, jaké jsou vaše literární a jiné plány?

Pelc: Tak literární plány: chtěl bych dokončit teď tu trilogii, zkorekturovat ji a odevzdat nějakýmu nakladatelství, i když si nedělám velké iluze. A potom mám rozepsanou knihu povídek ještě z Česka a konečně už bych chtěl začít psát něco o Paříži.

Skála: Hodoň úspěchu, děkuji, na shledanou.

Pelc: Děkuji, na shledanou.

Děti ráje

Jan Pelc

xx

Sahám pod sedačku do plastikové tašky pro láhev jabčáku¹. Dlouhý lok zvolna prostupuje hrdlem a naplnuje žaludek slastnou chutí. Ještě čtyři stanice a vrátím se tam, odkud mě před rokem odvezli. Zkousím přitisknout rozpálené čelo na špinavé okénko a nechavám zblbnout oči míhající se krajinou za oknem. Rok - co znamená rok v tom přiblžném životě? Několik - radši víc² - opic, spousta šíchet v rachotě, jedna až dvě chřipky, pár sejšnů² a vandrů. Pár buchet

1 - jablečné víno /8 Kčs litr/, 2 - srazů

na nejdanech s roztaženýma nohami, se zavlhlyma a smradlavýma kundama. To je všechno, rok v prdeli. Docela se tím utěšuju, je mi o něco líp. Je lehké vymazat z lidského života rok strávený v pakárni.³ Vtom se ozve nad mnou, jak boží hlas, hlas prináše pakárny: "Nesmíš se rozčilovat." "Dobro, páńko doktor." Beru znova do ruky studenou a skleněně neosobní lahev a nechávám žaludku znova okusit té slastné chuti.

"Hlavně se neopijte hned první den," říkal taky ten doktor. "To víš volc a budu střízlivej," říkal jsem já, ovšem jen v duchu. Konečně vlak brzdí na čtvrté stanici - panečku, Kléstrdlé... Městečko založené toulavými mnichy, později zpustošené rádem německých rytířů, osvobozené maršálem Koněvem, o pár let později poručíkem X, který zatím nemá bystu na nářestí. Městečko má čtrnáct tisíc obyvatel, a ně.

Vystupuji se zavřenýma očima a klopýtám své dva kroky k hospodě s poctickým názvem "Na nádraží". Otevřu dveře a krátkozrace přes oblaka kouře něourám do lokálu vonícího zvratky a pivem.

"Jé, Olin," zařve někdo od zadního stolu a hned se sborově, jak na spartakiádě, ozve skandování: "Pako, pako...". Jsou tady snad všichni. Výkvěti společnosti, jak nás nazval onen příslušník, který mi později vykop zub. Kachny, Pejza, Josef, Vojták, Pedro a další a další. Ksichty a ksichty, snad chybí jen Fašista, Kuplíř, Pepek, ale co by to bylo za návrat, kdyby někdo neseděl.

"Nazdar, votroci," zdravím slušně.

"Nazdar vole," řvou oni pod úrovni státem uznaného paka. Beru židli a pivo Pejzovi.

"Tak čau," pozvedám půllitr, piju pivo naex a dívám se na držky, které se nezměnily.

Mně neznámý pin, l nese už třetí tykadlo⁴ a já ještě odpovídám na dotazy. Dost mě serou; každej z nich za sebou pár let pastáku⁵, basy či pakárny, a ptají se jak novici v klašteře.

"Pojďte k Boučkům," navrhoju, abych se zbavil dotazů. Všichni bez keců vstávaj a někdo dokonce platí i za mne. Hned venku mě chytí Pejza za ruku. "Oline, víš já bych taky potřeboval být pako, za rok mém jít k vodvodu, jak to mám zmáknout?"

"Začni myslit normálně." Čumí na mě, jako by ho převálcoval bulldozer.

"To znamená, že když vidíš támhleto hvězdu nad branou PTS, tak to není jejich ručá hvězda, ale hvězda na obloze. Když ti někdo řekne: jseš normální, tak ty nu řekneš: né, jsem pako třetí generace komunismu."

"Aha," říká nejistě.

"Ba né, Pejzo, sežen si žiletku. Až budeš mít náladu - a když na to nemáš žaludek - já tě máznu a naučím říkat, co je třeba. A neboj, to neboli, akorát teče dost krve, na který je blbý, že je tvoje vlastní."

Konečně jsou pod kopcem vidět Boučkovi, chce se mi řvát s tím Čechem /praotcem/ na tom kopci, ty hospodo zaslíbená, pivem a rumem oplývající. K smíchu. Ale hluboče pravdivé. Ta hospoda poblitá a pochlupaná početnou generací našich fotrů, to je poslední oáza v téhle zemi, hospoda, kde se nikdo nebojí říct co si myslí, kde

nesedávají fízlové, nožná ani bonzáci⁶ /mají přece taky strach a doma rodiny/, jen svobodní krásní lidé jako jsem já a oni, zničení od chlastu, s vypitýma mozkama, bez minulosti...

U pípy se zdravím s Packou, jakoby od našeho posledního setkání uplynul den. Ale holt Packa má už trénink, vždyť kdo z jeho hostů nezmizel aspon na ten rok? Dáváme si na přivítanou rumajzla. Ani

ho neatsčím vychutnat a už mě Pejza táhne do "garsónky". Žek jsem nazvali zadní místnost Boučků, o které se jeden špatně podplacený hydienik vyjádřil, že je to smetišně. Všichni mu chtěli rozbít hubu, ale mně se to líbilo. Copak nejsme na smetišti? Jdu za Pejzou a z garsonky se ozývá mohutně znějící hymna "NÁS": "Když makovičky zrály, tak všichni hašiši na světě se smáli a volali viktoria." Stojím jak vůl a z očí mi chčije jak malýmu parchantovi. Teprve teď vím, že jsem se vrátil, že jsem doma! Tonda Hašiš hned citlivě nasazuje moji nejoblíbenější: "Sotva jsem se narodil / na bludněj kořen špáp / do školy noc nechodil / přesto je ze mně chlap." Refren už s nimi řvu jak na vojenském buzerplace: "Sedím si na pavlači / mám pivo, to mi stačí / ale připadá mi k pláči / že žeru žrádlo psům. / Moh jsem bejt dávno ženatéj / blbej tlustej banatéj / s nějakou courou copatou / za její lásku platit / celou vejplatou!" Hašiš ještě ani neskončil a už se ke mně vrhá Spína a věší mi na krk něco ze své spousty korálků.

"Teď ses zase náš," cinta si přes pysk a vůbec netuší, že přesně tohle cítím. "Olinka přijde za chvíli," dodává kuplířsky a táhne mě ke stolu. Shodou okolností si sedám vedle Hašiše, který mi, jako nejvyšší poctu, sune svého ruma.

"Dík," ucamrávám ruma a čumím mu do očí, jestli v nich nezbylo něco z té nenávisti, kterou ke mně měli právě za tě, že jsem mu ožral a přeříz nezletilou sestřenku, jak tvrili on i ona. A já vůl jí celou večer držel hlavu nad posranou mísou, aby se jí líp blilo. Nestačím vysoudovat Hašišovu náladu po tom roce, protože přichází Olinka. Nasazuju jí dvojitýho Brežněva.

"Olí," šeptám jí do vlasů.

"Ahoj, pakouši," odpovídá mi stejně něžně ona. Odtahuju jí od sebe a neubráním se tomu přiblýmu vzpomínání. Olinu jsem poznal před šesti roky. Tehdy jsem šel pod železničák na ryby a našel jsem pod mostem spící mladou holku. V jedný ruce měla baterku, v druhé kužlu. To utekla poprvé z domova. Od těch dob až stokrát poslala k psychoušům. Prali do ní injekce a prášky, ale ty krávy nepochopily, že Olinin průser je v tom, že chce mít doma matku a ne krávu poslankyni, která i doma cintá o tom, jak líp se máme a jak to bude krásné, až jim to vybudujeme. Když už to Olinka nechtěla poslouchat, ale rádně matku nasrat, vždycky jí řekla: "Vůbec se tátovi nedivím, že s tebou nemoh vydržet. Mít v posteli ženskou, která mu říká při šoustačce co slyšela na schůzi, nemusí být slast."

Držíme se s Olinou za ruku a druhou cíntáme pivo. Je mi fajn. Olinka je první a snad jediný člověk na světě, s kterým je mi dobré i bez zbytečných kešů. Nikdy jsme spolu nespali, nesouložili, nechodili, ale přesto se potřebujeme jak siamský dvojčete. Když nemám Olinu, je mě jen půl. Kurva, kdo o tom psal? Snad Vonnegut nebo kdo. Je to poset za hranicí lidského chápání. Teď jsem opravdu šťastnej, teď taky vím, že to byl zbytečný rok řivota, nestálo za to ho žít. Rok bez Olinky.

Chlastám jak prokopnutej a i v tom pitomém špinavém půllitru plavou Olininy oči. Když se vracím z hajzlu po desátém pivu, někdo na mě houká od vedlejšího stolu.

"Nazdar, Josef!"

"Čau, Olíne, dřepni si na chviličku, mám pro tebe zajímavý zprávy." Josef je jedna ze záhad této posrané země. Deset let krimu za sebou a od těch dob co ho znám, a to už je nejméně tři roky, nikde nemaká. Jak je to možné, jen pánbůh ví. Má perfektní přehled o všech fízlech.

"Vo co jde, Josef?" Usměje se, pak si dá pista⁷ a pomalu spustí: "Pamatuješ Vodstrčila, toho fízla?" V mozku se mi odvíjí starý film staré nenávisti. Vodstrčil po mně šel a vůbec po nás všech

jak slepice po flusu. Pár lidí dostal do krimu, pár do pastěku a já jen ženu do postele. Byla to kráva, přibliblá natřená slepice a noci u ní jak vystřížený z Hičkoka. Starej ve službě mlátil mý kámoše, děti ve vedlejším pokoji, ve skříni parádní uniforma a lícuje dlouhý špinavý vlasy na rameni jeho ženy, která šeptala: "Kdyby se to dozvěděl, voba by nás voddělal."

"No, pamatuju, a co na bejt?" povídám.

"Ta jeho kráva se mu přiznala, že jí pígloval a von prohlásil, že tě vomete hned jak vylezeš. A hlavní věc - povýšil a teď dělá náčelníka přes mládež na vokrese. Tak jestli ti smím radit, máš dvě možnosti - buď se vyser na mejdany, fotbálky, sejšny - anebo ven kliku⁸. V krimu to bějvá horší než v pakárně," říká Josef a při tom mi rukou prohrabuje zálibně vlas.

"Do prdele, Josef, copak žijeme na Sicílii, nebo kde?"

"Né, v Československu, vole! Měl jsem kámoše, kterej nasral Slavíka, bachaře z Ostrova, to jméno si pamatuj a nikdy nepřetahuj budíček. A Slavík mu řekl, že ho za to vomete. Ten kámoš spáchal sebevraždu, při který si zlomil ruku, nohu, pář žeber a prorazil lebku, vole. Nebud najive, vole, spíš ven tu kliku. To je nejjistější řešení, Oline. Copak jsi zapoměl na Myslivečka, kterýmu polícaj prostřelil lebku kvůli fotbalu a za rok byl ven? Nebo ne z tebe v té pakárně stalo opravdu pako?"

Jdu zpátky k Olině a v hlavě mi znějí slova - ven kliku, ven kliku. Poprvé mi to někdo doporučil, poprvé o tom uvežuju, doprdele, kurvasvět. Co bych kde hledal? Co bych kde hledal bez Oliny, Oty, Pejzy a toho všeho tady? Jsem nasranej a vůbec nevnímám Olinu.

"Co, co jsi říkala?"

"Máš kde spát? Nebo půjdeš domů? Tvoje sestra u mě párkrát bila a ptala se po tobě."

"Ne, dneska bych narád, snad až pozdější s třízlivěj. Nevíš vo nějakém chrápaní?" Oline se usměje.

"No jasné, nám prima vígvam, kde tě nikdo nenajde a budeš tam nít privé."

Dopívám dalšího rumíka, postavil ho Pejza. Asi si myslí, že ho podřežu ještě dneska, pako. Hlavou mi stoupá příjemná opilost a lidičky překrývá opar mlhy. Řvu s Hašišovou kytarou.

"Na zdi visí tuberáckej chrchel/ ještě se tam teplej vobrací/ na tvých střevech vobětí tvou mánu/ rozumíš..." Pak už je jen tma a já cítím, jak ten někdo, kdo mě táhne ulicí, jde Oline. "Olinečko moje," a hned mě popadne děsná chuť na ženskou. Vždyť už jsem rok žádnou neměl. "Olinečko, lasko moje, já chci ženskou, víš?"

"Až zítra, Oline, se po něčem podíváš," jdejí hlas ke mně doléhá z hrozné dálky.

"Né, já chci dneska," hálákám a hned mě napadá písnička, kterou s řevem spustím: "Dejte mi kurvu/ nebo si vocas urvu." Oline hned dodává: "Kurvu mu dali, vocas urvali. A už pojď, ať se vychrápeš."

Vleče mě do jejich paneláku, po schodech do sklepa. "Mlč, teď už musíš držet hubu," říká mi něžně a otevřá nějaké plechové dveře. Po žebříku se slizkými spryclemi slézáme pod sklep. Oline z kapsy vydává flašku.

"Na, lokni si, ať se ti líp spí," a pak mě táhne k hromadě dřevité vlny. Padám do ní a před očima se mi dělají hvezdičky.

"Olí, co je s Milánem, proč se celej večer neukázal?"

"Oline, na Milana se vyser, ten už k nám nepatrí." Máchnu do tmy, ze které vychází Olinin hlas, pěstí:

"Ty svině, Milán je kámoš, když se voženil, má právo se na nás vysrat, rozumíš?"

"Rozumím," říká Oline a já jsem rád, že jsem se netrefil. Cítím, jak mě hladí po vlasech a já se pomalu propadám do snů. Ráno se probouzím nepříjemným pocitem vlhkosti. Kolem mě je samá

66
dřevitá vlna. Saham si do rozkroku, který je ještě drobet vlhký. "Kurva, zase jsem se pochcal, budu se muset s tím chlastem trochu krotit, leďviny už nejsou nejnovější. Kurva, kde to jsem," říkám si a vstávám, při čemž si dám děsnou petelici o strop do hlavy. Stojím přikrčené jak vůl a čumín. Kolem mě je sklep asi metr dvacet vysoký, plný trubek vodovodu. Aha, Olinin bejvák, vraci se mi včerejšek. V podřepu, jak peko, hledám dveře a po chvíli je nacházím v zadním traktu. Vycházím z baráku, kolem mě spěchaj lidičky do práce. Ztuhlý ksichty nevyšpáním, plní nenávisti spěchaj za kusen žvance. Kurva, tak takhle dopadnout - to nikdy! Copak jsem se narodil, abych dřel? Jak byl vlastně ten kokotův čanc? Narodil se, nevěděl proč, vystudoval, nevěděl jak, oženil se, nevěděl proč, umřel, nevěděl na co. Tak tímhle sa stát? Robo-tem, co ránc vstává, celý den pracuje, ulchá, plodí děti, protože to nějaká společnost potřebuje? Copak jsem zabil fotra řetězen? Ale krim je horší představa. - Vyrážím směrem k bufíku. Jdu kolem obrovitých králikáren na roboty, kolem nástěnek, které už dvacet let hlásají, jak budeme dnes pracovat, tak budeme zítra žít. Když se tak kouknu kolem, napadá mě, že naši fotříci se taky nepře- trhli!

V bufíku je narváno existencemi jako jsem já. Je dobré je vidět, člověku se hned zvedne nálada. Davám si pivko a Marsky za poslední pětku, co nacházím v kapse.

"Jé, Olin," řve jako vždycky Špína. "Kde jsi spal, volo?" ptám se ho.

"V parku, ale byla taková kosa⁹, píčo, to si nepřej zažít!"

"A kde ty, volo?"

"V garsonce, krávo americká," říkám schválně sprostě a upijím první pivko. - V žaludku to zabolí, ale za chvíli se rozleje příjemné teplo. Zkouším první cigaretu.

"A, pakouš je Olinin chráněnec, ale stejně ti ji jednou voklá- tim," dodává se závistí.

Chci mu vysvětlit, že s Olinou nespím, ale nechávám toho, je to vůl. Ve dveřích se vobjeví Pejza.

"Nazdar, votroci, dám jedno a jdu makat."

"Volo," dodává Špína z pozice nezanestnaného.

"Pejzo, co je s Milanem?" vzpomínám si na všeřejšek. Pejza si dá loka a pak pomalu odpovídá:

"Na toho se, Oline, vyser, to už není člověk, ale von," a ukazuje prstem ven za umouněné sklo na spěchající pracující. Pejza odešel a sním i dělnická třída za svým žvancem. A Špína si žvatlá přes pysky:

"Na co víc prachy, na co mít dům, auto, děti, vždyť stejně jednou všichni zdechneme. Zbydou po nich jen ty děti, kreténi jako my ale voni jen nakat a makat. Kdo se má na to dívat?"

"Čau, Špíno," přerušuju filosofa při práci, "za chvíli se objevím." Spěchám před gympl, abych stihnu ségru. Valí se až po druhé ci- garetě.

"Nazdar, Oline, kdy jsi přijel, to už tě pustili? Proč jsi nebyl doma?" mele závratnou rychlosťí jako vždycky.

"Hanko, to víš, není to sranda..."

"Kdy se zastavíš doma?" přerušuje mě. "Kde budeš vodpoledne, Olinku, nemohl bys mi napsat sloh? Počkáš na mě před školou? Končím ve dvě."

"Tak fajn," běru od ní sešit a po cestě k Milanovi přemejšlim o tématu. Jé to Alois Jirásek. Asi začnu - Alois Jirásek napsal Tejmo o době pobělohorské, i dneska by se měl narodit autor, který by napsal o době, dej běže, už pokomunistické. Dorážím k Milanovi a zvoním jednou krátce, dvakrát dlouze, jak bývalo známcným celé party.

"Jé, ahoj, Oline, to je dost, že jsi se přišel ukázat, pojď dál."

"Milan marodí, tak leží," říká Jana. Zouvám si boty a lapám vůni bytu. Každý byt má nějakou. Někdy

64

voni spáleným zelím, jindy chlastem nebo kyselín zápachem dětské kůže, uslintoných tvářiček, starými plenami.
"Čau Oline, tak už tě pustili? Jak bylo? že se ptám, pakárna na entou, vidí. Počkej, přincestu něco k napítí."
Změnil se za ten rok, snad je to tím, že si ostříhal vlasy. "Mám tady vodku a pár piv, dás si né?"
"Hm."

Prohlížím si Milanovy obrazy na stěnách, Milan maloval přesně to, co já jsem chtěl psát. Maloval, co vidí, jak to cítí, sral na pravidla, módu a styl.

Všim si, že vejrám na plátna.

"No už dávno nemaluju, nemělo to smysl."

Chlastáme přechlazenou vodku, zapíjíme pivem a nemáme si co říct. Mezi námi je zed, marně přemýšlím, co se s Milanem stalo.
"Už jsi slyšel ty kecy vo mně? Víš, Jana byla v jináči, tak jsem si ji vzal. Potřebovali jsme byt, ta moje černá komora by snad šla pro nás dva, ale ne pro malý. Litol jsem po podniku, na výbor, víš, že byty ve městě jsou, ale všude věděli, že jsem seděl za pobuřování, tak nic neměli. Až přišel za mnou Hanouz, znáš ho, šéf partaje, s klíčem od tohohle bytu. že prej znal mojí mámu a co jsem udělal, je pryč. Mil jsem byt a nic do něj. Za těch dvanáct stovek, co jsem bral, mi nedali ani půjčku a Jana šla do porodnice. Víš, co to pro mne bylo, přivést ji a malý do čtyřech prázdných stěn, nemít co dělat huby. Znovu přišel starý Hanouz a nabídl mi místo šéfa ve skladu. že prej ví, že mám průmku, ale to místo, že musí dělat jccich člověk. Dal mi přihlášku a na místě ručitele byl podepsaný von. Tejden jsem chlastal, měl nervy v prdele. Ten den, kdy se narodila malá Jana, jsem to podepsal. Dělám mistra, mám tři hadry, tenhle byt a dvě Jany. Oline, já nelituju. Možná si myslíš, že jsem sráč, že jsem tě zradil, jako si to myslí kluci, ale já na ně seru. Co voni dokázali, vyjma chlastu a kriminálu za příživu? Já nám rodinu, vo kterou se uním postarat. Dovedeš to pochopit? Můj fotr se na nas vysral, když mi bylo pět. Vod těch dob jsme to klcpali jen s nánou. Já vím, co je to nemít fotra, anebo fotra na hovno! Na chvíli se zarazil, muselo to v něm ležet jak tři dny stará ryba. Potřeboval se někomu vyblejt.

"Milane, řekl jsi to Otovi?"

"Jó Otovi, na něho se Oline vyser, Ota je víc v pakárně než venku, stejně jako ty, aby nemusel na vojnu nebo do krimu. Ale von to přehání mnohem víc než ty. Ruce má rozřezaný jak débil a nejstrošnější je, že ho přímo fascinuje to rozhraní mezi životem a smrtí, o kterém si sam rozhoduje. Oline, ty nejsi magor, vyser se na to, dokud je čas. Víš co my jsme byli?" Háže přede mnou knihu Kulhavý Orfeus. "Přesně to a nic víc. Nemohli jsme jin uškodit, byli jsme kluci, který měli podchycený, který mohli kdykoliv vomict a taky to tak dopadlo. Jarda radši zmizel za kopec, mě zanechali, tebe šoupali do pakárny, Ota tam zmizel hned za tebou a byl klid. Úplný hovna, Oline. Těch pár opsaných věcí nikomu nepomohlo. Jsme sráči a proti nim se nedá jít. Ty jseš tvrdohlavec, pákrat tě vometou a skončíš v pakárně vedle Oty, nebo v krimu, vole! Oline, ven kliku, dokud můžeš a ser na to. Tady ten srab nikdo nezmění. Každá snaha, to je vyhazování hovna vzhůru a vono vždycky dopadne tobě na kebuli, né jím!" Co když má Milan opravdu pravdu, všechno je marný. Co když jsme byli opravdu mladý sráči, policejní jen pro smích a mysleli jsme si bůhvíjak dobré neděláme? Co má vůbec joště smysl? Žít? - Je mi na blití. Dorážím vodku přímo z lávky a spěchám do kraje,

68
kde není žádný fízl. Pitomý nyšlenky. Je tam jen vůně chlastu a zapomnění.

Odcházím od Milana asi ve dvacát, v hlavě mi příšerně hučí a pod rukou mám sešit ségry, ve kterém chybí Jirásek. Vem kliku, notuje mi to samo do kroku.

U Boučků diskutuje Packa s pár dědkama o ekologické zkaze Krkonošských hor. Sedám si do rohu, Packa mi sunie pivo a já ho upozorňuju, že je to na sekru. Využívám Packovy dobroty a přidávám k pivu kafé, abych se z toho vzpanatoval. Otevíram sešit a rukou, jež by měla patřit asi mně, píšu: Nad dílem a odkazem Alcise Jiraská. Píšu a vůbec si neuvědomuju zůstivý běh hodin. Před školou dobíhám po druhé. Ségra už nestrpělivě přešlapuje a s ní dvě kámošky, které se přišly podívat na bránu paka.

"Ahoj, Oline, to je dost, že jdeš. Půjdeš se mrknout domů?"

"Jo."

Cestou holky žvatlaj a předvaděj se, jsou to ještě mladý střeva. A já si připadám moci nira strašné starci. Nělákaj ně, to je hrozný, copak jsem impotent nebo co? Zkusím se zazubit na jednu z nich. Vyzná to jako úsměv z rakve. Jdem a naše kroky si prozpěvují - vem kliku, vem kliku. Nikdy! vykřiknu si v duchu.

Doma se nic nezměnilo. Otec, coby penzista, leží před televizí a sleduje mezinárodní zápas ve fotbale. Matka shrbená a úplně bílá sedí v kuchyni. Z pokoje taty se co chvíli ozve: "Vidíš ho, blba, proč ho stavěl, vždyť nemá rozum, vůl. To je úplná lehra."

Vcházím do kuchyně a zdravím. Matka těžkopádno vztává a objímá mě: "Olinku, tak už jsi doma, tak už tě pustili, to je dobré. Už budeš s námi." A z pokoje se ozve: "To je vůl, taková šance, hevno to umí a leze na plac."

Jdu za tátou. Moc mě nevnímá. Strká přede mně pivko a říká: "Nazdar, to jsem rád, že jsi přišel. Potřebujem natřít vokapy. Vidíš ho, vola? Zase kličkuje a nepřihraje."

Otřesu se při představě, že bych tady měl zase bydlet. Nečekaně se vytrácím do svého pokoje pro cestradlo a pár včí. Tiše jako duch přichází Hanka.

"Oline, ty odsud pudeš?" Beru ji za ruce, jako když byla ještě malá a říkám jí: "Hanko, já tady nemůžu bejt, fakt to nejde, vždyť už to nejsou lidi, podívej, co se z nich stalo! Pamatujes, byly doby, kdy nás vobčas vzali do lesa, někdy bylo fajn, pak fotřík začal shánět prachy na auto, televizi, novej koberec a další píčovinky, a všechno šlo do prdele. Co se z něj stalo? Práce, fušky, pivo a televize, spořitelní knížka a výčitky, co to ze mně vychovali. To nejde tady zůstat. Víš, někdy mě napadá, že už nejde nikde zůstat. Ze všech koutů na mě čumí studené držky televizí, které se mi smějou, utíkam před nimi, hledám lidi, pak je nacházím, oni jdou proti mně a místo křížků mají obrazovky. Neposlouchej mě, Hanko, já jsem fakt asi blázen. Měl bych začít chodit do kostela, tam je klid, ale kde vzít víru? Do prdele," ukousnu větu a chce se mi brájet. Hanka na mě vážně kouká.

"Budu tě chodit navštěvovat k Boučkům," říká a já cejtím, že má fajn ségru.

Sedím zase u Boučků, chlastám na sekru a čekám Olivu. Její sklep se mi zdá jako příští bejvák ideální. Je to každopádne lepší než Špínova bouda, kterou zdědil po opravařích kolejí asi tři kiláky

za něstem. Jsem už docela pěkně státej. Packa za chvíli zavírá a Olina nikde. Asi jí matka za včerejšek zanknula dona a vyhrožuje jí pastýkem.

Packa významně utírá stoly a inkasuje dřdky. I kluci platí. Hašiš balí kytaru do futrálu, s placením si nikdy nedělá hlavu. Říká, že si na účet vydělá hraním. Všichni to respektujou a platí za něj. Bez Hašiše by byla nudá.

Čekám, až vypadnou a ponáhání Packovi. Ne, že bych tuhle práci něl tak rád, nebo kvůli prdeclolcectví. Ale při uklízení se děl vybrat spousta vajglů z popelníků na dlouhé zejtřejší rano, dopít zbytky piv po těch, co přebrali. Kecáme s Packou o situaci, která se ani mně ani jemu nczdá růžová. On neví jak uložit prachy, aby ho nějaký závistivec nebonznul, já nevím nic. Jsem strašně unavenej, je mi dvacet a zároveň sto padcsít. Od patnácti - kam se hnu, narážím na fízly, či něco podobného, jakobych chodil v bludiští a najednou přestal mít sílu hlcdat z něho východ. Existuje vůbec něco jako východisko? Je to cesta Milana, nebo Špíny? Mám se přibít na kříž? Blbečkové, poradte mi!

"Na co myslíš, Olin?" ptá se mě překvapeně Packa.

"Není to lehký, kurva svět," na víc už se nezruží.

"Já vím, není to lehký, vůbec ti nezávidím, ale voni ty prachy taky nejsou žádná slast," říká Packa a z velké prkenice vyndavá dlužní lístek a hází ho do koše. "Kurva život, tady máš dva lahváče na ráno a zastav 'se v osi až budu otvírat."

"Dík, moc dík, Alois," říkám mu snad poprvé civilním jménem, "ale prosím tě, venku je kosa a já nemám kde spát, nebylo by tam trochu rumu?" Packa si přisune po mokrému pultu pullitr a plní ho rujem.

"Do píči, už jdi, nebo ti za chvíli dám i svoji starou!"
Snažím se jít co nejrovněji, abych nevylil ani kapku ze svého
spacáku, nejbližší cestou k parku. Hned za branou jsou čtyři la-
vičky, kde přešpávají všichni bezdomovci. Dneska jsou tady sám. Už
je noc pozdě a velká kosa na sezónní rebelienty, kteří utíkají z do-
mova jen když je teplo, pitonci... A většina skalních je zašitá,
Špína ve své boudě, kterou jsem mu ještě ráno hanil a teď nu ji
závidím. Uléhám na lavičku, která je plná rosy - stříbrných perel.
Projede mnou záhvěv zimy. Do prdeleč pojďte si sednout, posrání
romantici. V náprsní kapsce invazáku hledám solidního vajíla,
kterého použiju proti zimě. Potom na ex piju rum. Hrdlem projede
odporná vlna vyštvávaná žaludkem. Dokud uju a čekám, když se dostaví
slastná vlna zapomnění.

"Gumo, aspoň loka, nám cigára," říká příšera a já v ní poznávám Lesního muže. Počivná postava městečka, kterou straší matky neposlušné děti, je to starík, který nikde nebydlí, který jen ztěžka a málo komunikuje s lidmi a živí se vybíraním popelnic. Nikdo o něm nic neví, ani jak se jmenuje, pro všechny je to prostě Lesní muž, který patří k jejich životu stejně jako chodník před Jednotou, po kterém každě ráno šlapou.

"Pojď si dát," zvu ho. Sedá si vedle mě v hubertusu po Nemicích, který nu závidím - musí v něm být teplo. Bere flašku do ruky a s gurmánskou chutí si dava loka.

"Žatecký," poklcpává po flašce, "to je vono, Gumo."

Sedíme v opuštěném parku, který je beznadějně prázdný, až na nás dva a Porkoffovy sochy nedaleckého zámků, kterým asi taky je prázdně jako nám, studeně, beznadějně a zároveň krásně. Nemají sice pivo, ale jistotu staletí, nekonečnosti doby trvání kamene; bylo by krásný být sochou a čumět a vědět, být kamenně kanennej - čučet a žít... Žijou ty sochy? Je jim zima? Co my víme, co známe - ubožáci.

"Gumo, máš prachy?" přerušuje Lesní muž moje myšlenky na hovno.

"Né."

"Tak pojď se mnou, dopoledne nějaký budeme mít."

Neříkám ani jo ani ne, ale automaticky vstávám. Lesní muž vytahuje z kroví dvoukolák a vyrážíme do ulic. Na chodníku hned zaujmám místo u obrubníku, kde bývají největší vajgly, jelikož cigára došly. Můj parták probírá chodník u domů, kde bývají menší, ale sentam se objeví i vajgl z rodu královských. "Gumo, my budeme fajn parta," říká si Lesní muž spíš pro sebe a já to beru, kurva, co by ne. Jaký je to rozdíl dělat u soustruhu zámceníka, nebo vybírat popelnice? Jen kdyby taky uměl Lesní muž dát ten zkurvcnej štempl do občanky. Vyšplhal jsem na kopec, kde začíná nové sídliště.

"Taď si, Gumo, dáme kouřovou a pustíme se do toho," říká mi před první králíkárnou. Vytahuju hrst vajglů a toho největšího si strkám do huby. Lesní muž si taky zapaluje, ale o posezení nemůže být ani řeči. Dotahuje dvoukolák k popelnicím a hned do první zabořuje ruce. Čumím do té smrduté nádoby a je mi na šavli. Lesní muž to postřehne a strká mi do ruky klásek, který má na konci hřebík.

"Na, Gumo, s tím to pude líp."

Hrabu se v popelnici a vybírá zbytky chleba. Dávivý pocit v žaludku nepolevuje. Kolem nás procházejí dvě naondulované paníčky, jdou zřejmě do kanclu.

"Vydělas ho, takovej mladěj a u popelnic. To jsou ty špinavý vlastci. To já jsem jednoho potkala..." To už nevydržím, obracím se a řvu: "Vy krávy nasmraděný, hnusný, pitomý, co si vo sobě myslíte, že jste? Jste schránky blbosti za psacíma strojema. Roztahujete svoje špinavý nchy a přivádíte děti do toho dle bordelu!"

"Klid, mládíku," chytá mě někdo za ruku. Otáčím se a za mnou stojí pán v nejlepších letech s pomádou ve vlasech.

"Táhni, ty buzerante," řvu mu už nepříčetně do kůsichtu. Chlapík poděšeně uskočí. Otočím se k němu zády a vztaky zabořím obě ruce do popelnice. Najednou jsem na to hrdej, že k nim nepatřím, že s nimi nemám nic společného.

Asi v osm končíme první část sídliště. Máme dva plné pytle a Lesní muž promaštěný sáček, o kterém nevím, co v něm je. "Tak, Gumo, a teď pojedem střelit ty pytle, ať néme na pivko," říká Lesní muž. Nemusíme jet daleko. Hned za sídlištěm je barák na spadnutí. Lesní muž v něm zmizí i s vozíkem. Za chvíli se vynořuje s dvěma pětkama v ruce.

"Dneska to bylo dobrý, Gumo," Vracíme se na sídliště. Před Jednotou Lesní muž zarazí. Za chvíli se vraci a v náručí jako děti nese dvě piva z láhev jabčáku. Dávám si pivo a startku do huby a lehám si na trávník.

"Teď se, Gumo, najíme," říká Lesní muž a já čekám, odkud vytáhne balíček z Jednoty, ale on suverénně rozbalí svůj pronáštěný pytlík

a vydáva na trávu nazelenalé jelito, z každé strany uskřípnuté hliníkovou sponkou, pár špatně okousaných kostí z kotlet a jako dessert olysalý makovce.

"Ber si, Gumo," pobízí mě. Ranní nevolnost se mi vraci žaludkem do držky. Lesní muž rozkrajuje jelito na dvě půlky a s chutí se do své zkusuje. Hlad je silnější než já. Beru druhou půlkou a opatrně ochutnávám. Chuť to nemá žádnou, snad trochu do kysela, ale dá se to jíst. Po jelitu rozděluje kosti. Beru tu svou už s menším odporem než jelito. Vtom se Lesní muž rozesmíje a ukazuje mi svou kost, na které je týpnutá celá cigareta. Opatrně ji vlezme do prstů a otáčí ji. Hledá značku. "Hle, Gumo," a strká mi mastnýho vajgla před oči. "Pal-Mal, amerika, to je štěstíčko, to když jsme litali v Anglii, fasovali jsme Comelky," dodává bez souvislosti.

"To jo," říkám a pouštím se do špatně ckoousané kotlety.

Odpoledne děláme ještě dva pytle. Máme toho plný zuby a jásem rád, že nemusím jít s Lesním mužem prodávat. Dohodli jsme se, že mi přinese k Boučkům moje prachy. Cestou narázím na Pejzu.

"Nazdar, Oline, kam se volej? Pojd se mnou na nejdlo¹⁴, mělo by tam být pár dobrých lidí a fajn muzika.

"Dobrý, já se přivalím, ale teď musím k Boučkům. Lesní muž mi tam má dovalit vejplatu."

"Nekecej, ty ses dal s Lesním mužem do party?" dí Pejza vyvaleně.

"Až mi ten krctén mistr ještě jednou oznámí, že je schůzce ROH povinná, tak mu s tím seknu a dám se k ván, jo?"

"Fajn, ale musíš si přinýst kádrový posudek, my hned tak každýho neberem," říkám Pejzovi a kráčím domů k Boučkům. Ta pozvánka na nejdlo ně docela medí, přece se ještě něco děje a snad se tam objeví taky nějaká ucházející buchta, no třeba horší, i od šeredy je to lepší než od vlastní ruky.

"Lesní muž přichází přesně, dává mi dvacku, což je slušný, jen ještě to razítko a mají ode mne do smrti pokoj a ještě zachráni národnímu hospodářství majlant. Dorážím tykačko a vleču se zpátky do kopce k Dádovi. Je snad jediný mezi námi, který vlastní byt. Nikdo neví, jakou záhadou se to stalo, ale je to krásný fakt. Zvoním, jak se sluší a patří na slušně vychovaného pobudu. Otvírá mi Olina, což je geniální. V kuchyni si beru popelník a láhev jabčáku, do Dádovy mejdánovky házím těžce vydělanou dvacku a cnu se k Olině do kouta. Jabčák přijemně voní, vedle ně Olina. Co víc si můžu přát, směju se své ranní skupsi. Přisedá si k nám Pejza a hned se ta: "Viš, že se vrátil Fašista?" Povídám: "Nějak brzy, né?" a hned se mi vybaví starý příběh Fašisty, který se stal ještě v době předpakárenské. Seděli jsme u Boučků, když v tom někdo rozkop dveře. V nich stál maník v SS přilbě a v plynové masce bez filtru, v zelené bundě a špinavých jansích.

"Sieg Heil!" pozdravil nás slušně, pak si klek do kouta a deset minut se modlil ke svému fírovi. Pak si klidně nezi nás sed a klábosil, jak to bude dobrý, až bude fašismus. Ta krása, až přejdou starousedlíci v bílejch podkolenkách pod okny Boučků. Vtom přišel Bručoun, nasranej jak brigadýr: "Kurva, v jídelně se nemůže člověk ani nažrat, je tam plno dederonů¹⁵."

"Có? Ti zradci?" vyskočil Fašista a hned si začal oblékat svoji výzbroj. Než moh kdo co říct, fašoun rozkop dveře větší jídelny a zahajoval dederonům líp než neboštík Gébls. Pokojnému zájezdu zaskočil řízek v krku. Fašista začal chodit od stolu ke stolu a každému z přítomných přidělil koncentrák... Dachau, Terezín, Majdanek, Osvětim... Pak odešel dělat to samé na ulici. Stoup si do prostředka silnice, zastavoval auta a rozděloval dál. V pátem se děli fízlové... My s klukama jsme se vrhli do opuštěné jídelny na zbytky řízků budoucích chovanců - lidí určených k převýchově, kteří samozřejmě vzali roha.

"Nařdar, čuráci," ozve se od dveří a přichází Bručoun, Láďa a Špína, který hned prohlásí: "Co je boží, patří Bohu, co je císařovo, patří císaři," a sápe se po lshvi. Bručoun si sedá vedle mne a sdíluje mi:

"Vrátil se Fašista, bude prdel."

"Jo, už jsem slyšel, ale co to bude za prdel, nevím."

Dlouze si mě prohledne skelnýma očima, pak si přihne jabčáku a z usmoleného čenicha vyndá knížku.

"Krávo, víš, co čtu?" a strku mi pod nos Zlatýho koně od Seneky. Bručoun, po vyštudování pěti tříd zvláštní školy, začal s námi jezdit do Prahy, kde ho nakazili intelektuałstincou. Hašiš tvrdí, že je to horší než kapavka. Docela tomu věří, protože kdyby se dneska Bručoun věnoval děvkám, tak by mi teď ukazoval svůj kapající vocas, což by bylo mnichem zajímavější, než ta posroná knížka.

"Oline, všechno je jinak," říká mi se zaujatou tváří, i náš život, ať už žijeme nebo nežijeme, je jinej, protože to, co žijeme je fikce, jak říká Hegel."

Okončitě vypínám nozék. Do prdele, co mi je do jeho Seneky, do party se mnou a s Lesním muže: nepůjde, jabčák nedonese, tak ať vyhuli i se svojí fikcí!

Ze zajetí Bručouna mě zachraňuje Haš, vcházející se třema podivnýma stvořeníma, která ve slabších chvílích připomínají ženský. Všichni na chvíli zmlknou, i Bručoun, tak to s ním nebude tak strašný. Nejvyšší buchta zaskříchtá: "Kluci, nesmíte nikomu nic říct, nás hledají fízlové, my jsme před měsícem foukly z domova."

"Neboj," uklidňuje ji Špína a hned jí jede na kozy. Buchta se přiblíží a bere Špínovi flašku jabčáku z ruky.

"Kurva, Ládo, ta je má dobrý," říká Špína a táhne buchu k Láďovi, aby si taky šáhnul.

"Dneska je to holt móda, zdrhat," říká Oline. "Já zdrhnu taky, tu krávu doma nemůžu už ani cejtit. Víš, co mi dneska řeklo? - Olinko, schnala jsem výbornou léčebnu, předseda mi ji dohodil, jeho holka tam byla taky a jak si libovala, a podívej, dneska má dvě děti, dělá na výboře, co jí chybí? - Není to kráva, Oline? Zdrhneš se mnou? Pojedu do Prahy, jo?" A visí na mně buličíma, telesníma očima. Na odpověď ani nečeká, je jí jasné, že venu pali¹⁶ s ní.

"Oline, ale až za tejden, až seženu nějakéj štěmpl do vobčánky," upozornuju.

"Fajn," bere to a vědomí. "Tak já se zatím zašiju tady u Dády, snad mě schová, protože ta kráva zburcuje všechny fízly, co zná." Přeruší je nás Špína: "Nate, holoubci," háže každýmu pytlík Yastilu, "ať vám to líp kec. a ty, Olinko, ať jsi povolnější."

"Čuráku, to spíš dám Lesnímu mužovi, než tobě," usazuje Oline Špínu.

"Olinko, nevíš, co říkáš, ale já mám klacek, že bych moh na něm kýble nosit. A doma na stěně tisíce děkovných dopisů." - Končí jejich obvyklé vinné dětské škádlení. Špína jde nabídnout svůj vocas s tisícem děkovných dopisů té dlouhé. Odkudsi s pytlíkem Yastilu v ruce se k nám klátí Hrbatá. "Olinku, namíchej mi." Všechny tři pytlíky sypu do sklenic, zaleju je pivem a prstem odborně zamíchám. Pak počkám, až větší krystaly se usadí a míchám znovu. Po třetím zamíchání krystaly nizí úplně a nápoj pro pitonc je hotový. Všichni tři ho bereme na ex. Hrbatá se labužnický olízne: "Ten kurva byl," říká a nizí mezi lidmi. Dlouho jsem byl zastáncem čisté opice, ale takhle je to levnější a hlavně rychlejší. A na zdraví se vysrat. "Tak, tak," dodává čtenář mých myšlenek Oline.

Někdo zhasnul, zapálil svíčku a pustil magič na plný koule.

Pinkfloydi mi svojí muzikou rvou vnitřnosti, Yastil nozék, Sníme s Olinou o tom, že jednou najdeme krajinku, kde nás nikdo nebude

otrovovat, snímce o chajdě a koze, o chajdě a děsně veliké louce plné kopretin, které budeme nosit za uchem. O chajdě plné jabčeku a dobrých lidí.

Jdu na hajzl, ale v uličce je narváno. Hrbatá se cucá s jednou z těch třech a Dáda je obč zálibně hladí po prdeli. "Ta Hrbatá je učenlivá na svých patnáct, ně?" říká Dádovi. "Co to kecáš, ty psko," ohražuje se Hrbatá, "já jsem si poprvé zaprcala, když mi bylo třináct a to bylo pozdě, čuráku," znechuceně se otáčí a nasazuje francouzské vyjevné uprchlici. Přes kalhoty cítím, jak se mi zvedá šešek. Kurva, dál bych si a čumím stejně jako Dáda na vyšponcovací zadok v jansích...

Ač za dvě hodiny jsme všichni pořádně stětí.

"Pánové a dámy, šaty do šatny, prosím," vylíkává Špína. Všichni se bez koců svlikáme, jen Olina si nechává kalhotky, které hned zmrčí Špínu. "A Olinka si nechává kalhotky pro svého miláčka Špínu," řve. Ten vůl se snad nikdy nenaucí mluvit normalně, napadá mě.

"Né, čuráku, nám krámy o jestli nevěříš, tak si pojď sáhnout," říká mu Olina a já se mu směju do kuchyň. Špína sklamaně odchází a někde u rohu se ozývá první sténání nějaké štastlivky. Vraca se mi stojí jak ten pověstný Špíny kůl. Vedle mě si sedá jedna z těch třech. Hladí mě po vlasech a říká: "Líbíš se mi." To už nemůžu vydržet a lezu na ní ze zadu a Olina ji hladí po vlasech. Za chvíli teču jak vodovod. Buchta se k mému překvapení spokojeň převalí a vrní Olíně na prsou. Za chvíli ji objeví Láďa a táhne ji do vedlejšího kouta. "Za chvíli přijdu, s tebou to bylo nejlépeší," skládá mi poklonu a já marně v jejím hlasu hledám ironii. Vrací se asi ještě třikrát a já toho začínám mít dost. To ostatně všichni, hlavně holky. Kluků je tady moc.

"Přečurákováno," říká posměšně čtenář ných myšlenek Olina. "Ještě, že nám ty krámy, jinak bych nemohla chodit, jak jsem se na tebe dívala."

Hrbatá sedí uprostřed pokoje, jednou rukou hledí mokrou píču a říká: "Dala bych si žváro."

Hned k ní přiskakuje ncnasytněj Špína.

"Na, ven si kožený bez filtru," nabízí svůj neukojitelný úd.

Hrbatá si ho vene něžně do pusy a pod kulema Špína s řevem spadne na zem.

"Ty kundo, víš, co si udělala," křičí na smějící se Hrbatou. "To byl atentát na nejlepší vocas v Evropě." Dusíme se smíchy. Vrací se ke mně ctitelka mého ocasu a v ruce nese tři sklenice s Yastilem. Piju to znova na ex a upadám do snu, který se mi vždycky po Yastilu opakuje. Jdu v něm po velké, krásně zelené louce, uprostřed stojí bílý kostelík. Čím rychleji jdu, tím víc se vzdaluje. Až se nakonec rozběhnu, ale louka se v ten okamžik změní v bažinu, do které se propadám, čím dál tím víc. Hnusné smrduté bahno se mi lepí na nohy, které těžknou, já padám a špinavá smrdutá voda se mi valí do držky, kterou se marně snažím zavřít. Chci křičet, ale nejdce to, nohy i ruce nám najeďnou svázané a nade mnou na na dosah ruky je kostelík. Krásný, bílý, naplněný pedivou září, z které vychází vůně dobrá.

Probouzím se příjemným tlakem v klínč. To ta buchta mi kouří pero a Olina mě hladí po vlasech. Budu se jí muset zeptat na jméno, napadá mě a pak už teču a buchta s rozkoší saje tři miliony dětí v podobě tělíček s dlouhým ocáskem.

Probouzejí se i ostatní - a Špína se vrhá na Hrbatou, aby si dal ranní zdravotní číslo. Pak všichni vstáváme a chystáme se jako vždy po velké noči k Boučkům. Jak málo stačí k lidské radosti.

Spokojené kuchynky kolem mě to jasně dosvědčují. Všichni jsou samá prdel, srandičky, a co chceme? Nic, jen trochu hudby, vlastní bejvák, kde nikdo nezpízuje. Ježíš, jak jsem ubohý a nízký - nebo velcí, krásní a statční. Někdo dal na magič Hutku a zkazil mi představu, jako že jsme velcí, krásní a statční. Hutka totiž zpívá: "Copak jste, lidičky, copak jste provedli, že jste tu

44

zavření v tak velkém vězení..."

Rychle k Boučkům, nebo se z toho zblázním. Oline zůstává, jak jsme se dohodli, u Dády. Tam ji snad nenajdou, Dáda si vždycky zakládá na tom, že jeho bejvák není profléknutý a bonzáci nezi námi nejsou, za to dám ruku do ohně.

U Boučků ně vítá Packa další příjemnou zprávou: "Nazdar, Oline, hledali tě tady fízlové, mám jím hned zavolat, až se vobjevíš."

"Tak mi, prosím tě, dej dvoje nebo radší troje Marušky¹⁷, von člověk nikdy neví na jak dlouho, natoč tykadlo a díj jim zavolat." "To když jsem dělal v padesátých na horách, tak taky jeden se u ně zastavil pro dvě krabičky Líp, že projde jen něco podepsat na fízlárně, a vrátil se za deset let," utěšuje mě Packa. Sedám si ke klukům a do smíchu mi noc nesí. A Špína vzal pali hned jak slyšel o policejtech, takže tu není nikdo, kdo by mi řek něco rozumnýho.

"Oline, vem kliku," radí mi někdo. Jenže, kam jde tady v té velký králikarně vzít kliku?... Copak jste, lidičky, copak jste... Hovno, přeruším si Hutku, co zpívá ve mně. Dopijím pivo a před putykou brzdí krásná Volha.

"Máš to vypočítany," dí Dáda, "ale u mně si nebyl."

"Vole, za co mě máš?" utěšuju ho, místo aby to bylo naopak.

Do dveří vrazí mladý fízl a dychtivě se má k naší skupince. "Kontrola občanských průkazů," zvěstuje nám novinu. Všichni je neochotně taháme z kapsy. Dluze je študuje, pomalu vrací, až mu nakonec zůstane v ruce ten nůj.

"Otcane," osloví mě a tváří se při tom přímo na oprávnění, "kde pracujete?"

"Nikdo," a nechce se mi víc vysvětlovat, nemá to véra, stejně mě voneste¹⁸,

"Jak to, každej člověk něj společnosti musí přece pracovat, vy jste příživník," zvyšuje svůj buzerantské hlásce.

"Ale ně, pane proporčíku, já jsem se vrátil z léčení, hledám práci a nikde mě nechtějí vzít, kdo by zaměstnal blázna," snažím se to střevo ujetý uklidnit.

"My si na vás posvitíme, půjdete s námi," a stríká moji občánku do kapsy.

Dopijím Pejzovi pivko a do kapsy si cpu všechny cigarety co leží na stole.

"Dík," zdravím mlčící občany. Koket si mě odvádí s vítězoslávou na své kreténské držce.

Na fízlárně se dnes dá do vyklepávání protokolu. Jde mu to jedna radost - tři údery za minutu. Rok narození, místo narození.

"Páne proporčíku, mohl bych si zakouřit?" tažu se pěsti dělnické třídy.

"Drž hubu, ses u výslechu," odpoví mi sušně. Asi za půl hodiny má hlavičku hotovou.

"Tak," oddychne si, "jak to, že nepracujete?" ptá se jako už předtím v hospodě a já mu stejně odpovídám.

"Haha," usměje se čábelsky, "ty seš nějaký chytřej, myslíš, že blbec jako ty nemůže kopat krumpáčem? My tě to naučíme, ty hajzlíku, takových jako ty už jsem viděl."

"Rád bych vás, pane proporčíku, upozornil, že podle paragrafu 182," hážu ten propletenec od oka, "jak jsem byl poučen při propuštění, ni nemá nikdo právo moje léčení a chorobu připomínat,

ba naopak je to podle toho paragrafu trestné."

"Víš, kde seš, ty hajzlc?" pokřikuje, "tady seš na VéBé, tady se může všechno," dodává vítězně.

"To já nevím, ale ten paragraf mluví jen o výjimkách lékařů a ni-

koho jiného." Jeho zdravé a nadušené tvářičky poleje rannou noc: "Ty, ty," snaží se vyžvýknout, ale pak toho nechá o výběhme z kanceláře. Za chvíli se vraci s peručíkem, kterého znám už z dřívějška. Je to hroznej vůl.

"Á, pan Olin se nám vrátil," volá radostně, "a hned na nás zkouší paragrafy, ale ty platěj pro slušný lidi a né pro voly, jako seš ty. Tak hlavinka nás bolí, no my jsme taky něco jako doktoři, né?" obrací se na mladýho. "No, tak to vemen krátce, abysme páns neuvili. Tak zaprvé, tu práci vynechápe, von je dost chytřej, aby si něco našel, ve to neměj strach," informuje mladého. "Nás spíš zajímá, kde je Olina Jakubcová a Josef Krkoška.

"Kde je Olina, to neví, a nějakýho Krkošku neznám," říká mu skoro po pravdě a marně pátrání v paměti, kdo by ten Krkoška mohl být.

"Haha," směje se jak vůl, "von neví, von nezná," a zdá se mu to strašně sněšné.

"Tak hlavička, říkáš," a nasazuje mi překrásný direkt na bradu. Beru to i se židlí nezem. Snažím se ležet co nejdéle, aby se zatím uklidnil, ale jo to kráva, přizvedá si uš a znova knokautuje. "Tak neznáš jó," a další úder. "Ty svině, neznáš! A znáš svoji námu, tak ta tě taky nepozná," vtipkuje.

Mně noc do smíchu není, znám se dobře a vím, že když mi jich ještě pár přidá, tak ze mně něco vyrází. Nikdy to nevydržím moc člověka a jsem kvůli tomu na sebe pořádně posrancí. Zkouším poslední fintu, kterou mám v rukávě. Začnu příšerně řvát a chytat se za lebku a předstírat záchvat, jak jsem to viděl v pekárně. Fízl mě v setrváčnosti ještě jednou kopne do ledvin, ale pak se zarazí.

"Kurva, co je?" obrací se na mladýho. Skučím a zkouším něco blekotat. Jsem tak posrancí, že se mi to celkom daří. Vtom se otevřou dveře a nějaký hlas se ptá: "Co je tady za bordel?"

"Soudruhu náčelníku..."

"Nojo, zase jsi to přepísk, ale dej si bacha, aby tě to jednou nestalo bydlo. A teď vypadněte."

Odýchchnul jsem si, náčelník je celkem rozumý, i když si nemyslím, že by si neproštíl taky. Jen praxe ho naučila, že je lepší dát ně-

koho zkrotovat¹⁹ a pak s ním nluvit slušně, to potom člověk všechno neznalý vykocá i to, co neví. Ale že by te zkoušel na mně, to se mi nezdá. Už mě nějaké ten pátek zná. A co když právě proto, že mě zná a ví, že jsem posrancí za každé rány, napadá mě. Zvedá mi se zrám a já ještě skučím a držím si palici, abych zachoval formu, kdyby se nashodou to bušící psko vrátilo. Strka mi slenici vody, kterou beru na cestu a pomalu přestávám skučet.

"No, Olino, jak je?" ptá se dobracky. "To víš, trochu si kluky naštval těma paragrafama," podkoc se hned v první větě, musel všechno slyšet, jak jinak by věděl, co jsem tomu mladýmu kafral? Moc velké šerlok není. "Tak za co tě sebrali?" zachovává dobráckost v hlase.

"Chtěli vědět, kde je Olina a nějaký Krkoška, kterého neznám."

"Hm," povzduchne si, "Krkoška je Špínec, kterého hledáme, protože už zase nebyl něsíc v práci. Ale toho si chytíme i bez tebe, ale když ho potkáš, tak mu řekni, ať se kouká vrátit s makat. Pak snad z toho vybruslí s podmínkou." Beru to na vědomí. Špíncovi fakt nic jiného nezbývá. "Nás spíš zajímá ta Olina. Podívej se, víš mě dobře, kdo je její matka a taky stejně dobře víš, kou tu na okresc hlásila. Já ji musím schnat nebo sem přijede Vostrčil a zvedne nám handlo, vo tobě ani nenuším. Tak co tomu říkáš? Pedívej se na to rozumně," ale nepřipouští mě ke slovu. "My ji stejně chytíme, ať už dřív nebo pozdějc, ale budou z toho zbytečná průsery na vobou stranách. Taky jecí matka to nemyslela s tou lečebnou tak doopravdy. Já tě teď pustím, a když se do vodopoledne nebo

do večera nevrátí, tak tě budu muset vodváist k Vodstrčilovi. Jasny? Tak ahoj a večer nejpozdějc." Neříkám nic a v hlavě nám vymakáno.

U Boučků mě vítají jak ztracerého syna, jen Láďa si neodpustí: "Tak našel zpátky ty cigára, nemám co bavčit, vole." V kostce jim vysvětluj, o co kliftonům šlo. Pak platím a jdu k Dádovi za Olinou a Špínou. Dáda je pěkně posranej a prosí mě, abych vyhodil Špínu z jeho bejváku. Olina a Špína berou moji zprávu stejně jako já. Nevědí, co s tím.

"Když se vrátím, tak matka pokaždý, jak se někde zdržím, tě práskne a Vodstrčil tě zmlátí. Když se nevrátím, stejně mě chytne a tebe vonetou, do prdele, co s tím?" láme si hlavu Olina. Špína nápodobně, ale pak říká: "Von má pravdu, skočím do podniku, dám padáka, zkusím si něco najít, kde mě nebudou moc zatížovat."

"Představuješ si to jak Hurvajs válku, vole," povzbuju ho.

"Ba né, Oline, já už to mám obsláplý, že jen vlastně vo toho padáka, kterýho mi teď snad to pačko mistrovský dá. A vůbec pojď do toho kšeftu se mnou. Dc ve zamětání choáníků, který spadaj pod město, kamaráde, dřob jako blbec. Žadná rachota a dvacet stovek čistá ruka."

Zdá se mi to lákavé: "Jestli chceš, můžeme tam skočit hned, vole."

"A co bude s tebou?" ptám se Oliny. "Jestli se ti nechce domů, tak se na to vyser, vodejdi někam na pár dní, abych vo tom nevěděl a já už tu nakládačku nějak vydržím. Prostě nebudu mít co vykecat."

"Seš hodnej, Olinku, ale to bych musela cestovat jak ty buchty²⁰ a živit se prčáním a to mě neba, pudu shánět s váma těn šolich a do večera snad něco vymyslím. Nejvíce mě sere setkání s tou krávou a pak ty nány ve škole, ale nějak to snad do těch osmnácti bude, a pak se dám k ván na to zamětání," a poprvé od rána se usměje.

"Budeme fajn parta, né?"

Dřepíme na nádraží v putyce a čekáme na Špínu, až si²¹ vyřídí výstup. Dlábu dršťkovou z Olininých fondů a zapíjím to Raken. Před námi se to začíná rýsovat nějak do dobra, jistě brzo bude průser.

Špína se vítězoslavně vrací a navá občankou nad hlavou.

"Vole, dal mi berana na počkaní. Jen něco kafral, že by se nechtěl dožít doby, až my budem vychovávat příští generaci - pitomec, jakoby to po nich bylo tak dobrý. Ale nejlépeší na tom je, že prej stáhnou trestní oznámení, když se na to vyserou fízlové, myslíš si, Oline, že by se na to mohli vysrat?"

"Snad jó, aspoň náčelník na to vypadal. Hlavně určitě se na to vyserou, když jim podepíšeš bonzkartu."

"Vole," říká mi rozjařeně a jde k včelcijsímu stolu stáhnout modráky²² o pětku na ruma. Nese ty tři Rumcajeze v širocc rozsvířených prstech, aby nevylil ani kapku. Bereme usmolené skleničky do rukou a Špinavec pronáší svůj oblíbený přípitek: "Ať žije císař, císař jsem já, no a vy taky, Olinsta," dodává galantně.

"Teď ještě aby nás vzali u těch zametačů," říká Olina.

"Lásko moje, mě aby nevzali - mě, jemuž všude přezdívají Stachanov, to by museli bejt hlavy vymakaný," buší se Špína v prsa.

V kanceláři komunálu a služeb města nás přijímá starší prošedivělý zasloužilý soudruh.

"Co si přejete?" víta nás bodře.

"No, my jsme slyšeli, že hledáte lidi na úklid města, tak jsme se přišli přihlásit," prohlašuje Špína.

"No, hledáme chlapci, ale te je práce, kterou necháváme občanům cikánské národnosti."

"My nejsme o nic horší," ujišťuje ho Špína a Olin se kouše do hřbetu ruky, aby nevyprskla smíchy. "Olin tady má gynpl a já strojárnu, a voba jsme se už něco namakali," - te už dodává nín suverénně.

"Sakra," povzdechne si chlápek, "tak to vás nemůžu vzít, to by mi na personálním nikdy nedovolili, aby středoškoláci zametali. To my bysme vás víc potřebovali do koncláře."

"Né, te ny né," děsí se Špína i já, "víte, my nejsme zrovna moc normální. Tady Olin je dost vzatej na hlavu, má na ni papír, a já ji také nemám moc v pořádku. Koli jsme moc učení a to nás tolík zdrbile."

"A máte ty papíry tady," ptá se nedočkavě. Podáván nu papíry, které dlouze studuje, a pak je zklamaně odloží. Je to moc latinsky, tak to nemůžete dostatečně vychutnat.

"Tak já vás venu," říká a vyplňuje dotazníky. "A slečna toky?" ptá se.

"Já přijdu až za rok a ty papíry si seženu, nebojte."

"To je hrozný, takových mladých blázňů," povzdechne si předseda nad dotazníkem.

"To víte, vono to bude asi tím, jak ti Američani furt zkoušej ten atom v atmosféře, vono to padá potom na lidi a ti blbnou," vyšvětuje Špína.

Dotazníky nám vyplněné a oba si prohlížíme s láskou nové štěmply v psí knížce.

"Tak chlapci, tady máte bundy," a dává nám červené bundy úklidových čet s odrazovými sklíčky, "venku v kůlně si venete ráno v šest vozajk, lopatu a koštata a máte úsek ulic Koněva přes Kanonku až ke kulturáku. Pořádně zametať hlavně před kulturákom, tam to kontroluje soudruh předseda. Přestávka na oběd je od jedného do dvou. Jinak musíte bejt na pracovišti. Chodím to kontrolovat." Dívá se na nás se zájmem, jak to vezmou. Ale my dva se culíme v nábožné úctě k té krásné práci, vždyť nás úsek vede kolem Boučků, Bufíku, Panorámy, co víc si můžeme přát.

To snad není soudruh, ale pánbůh.

"Tak zítra," a strka nás ven.

"Panc," otočím se na něho, "prosím vás, nemohli bysme se zapsat někde na byt, my bydlíme po kámoších a ty už nás maj plný zuby."

"No to můžete, ale svobodní čekaj až tři roky. A vy nemáte vůbec kde bydlet?" ptá se.

"Né," říká Špína s očima obětního beránka.

"Hm, to je zlý. Já tady mám klíče vod bývalýho malýho skladu, ale to je v hrozném stavu."

"To nevadí," jásá Špína, "my si to voprvéme, dáme do rychtiku, prosím vás."

"Tak dobrá," říká chlápek a já nevěřím svým uším - den zázraků.

"Budete mi platit každej stovku měsíčně nájem, elektriku a vodu zvlášť." A strká mi do roztržecné ruky dva velké klíče.

"Je to tady za rohem."

Běžíme ke kvartýru jak nazržený kozy. První bojvák v našem životě.

"Držte mi místo, v osmnácti se k vám stěhuju," upozorňuje nín Olin.

Otevírám těžké dubové dveře a lezu do kvartýru. Podá mi sanice. Ten kvartýr, to je obrovská cimra s jedním malíčkým oknem, omácenýma stěnami, na levé zdi trčí kohoutek bez umyvadla, pod ním kousek dál v rohu vylézají dva dráty jak špatně zkroucené zniže. To bude asi elektrika. Jinak to je vše, čím tento byt oplývá. Špína se s řevem vrhá do kouta.

"Tak tady bude můj vigvan, sem budou snět jen ženský, tady na tu zde mi budou psát děkovný čdy ne můj nabiják. Olinko, nezkusíme to, ať můžcš bejt první?" říká ten věčnej nadřenec.

"Volc," ohraďí se lakonicky Olin, "spíš na čom to budeš dělat?"

"Vo to se něsta rej, vím vo jednom gauči po cikanech, co zůstal v Kanence. Tak, a teď si rozdělíme práci. Olin skočí k Boučkům, sežene lidí, který nám něco dají do bejváčku a přinese s nimi to moje kanape. A já si skočím na fízlárnu, aby stál ten trostnák, volové."

"A jinak zdravej?" ptám se ho pro jistotu.

"No neboj, já sem hned zpátky a pichnu vám," říká Špína a já mu vůbec nevěřím. Chci mu něco říct, ale přerušuje mě Olina.

A kde se budete mejt?" ptá se.

"Mejt?" ptá se štítnivě Špína, "to myslíš vážně, lásko moje? Já si všechnas vstírám do jeansů a ženský maj na to kalhotky."

"Kravo," říká přesvědčivě Olina, "a co takhle ruce?"

"Ruce? Tonu nerozumím. Von si někdo moje ruce? Špínu mozi prstama u nichou si jednou za měsíc vždycky vodrolím. Já jsem náhodou čistotnej člověk, víš."

"Neboj, já se čemuž nějaký umyvadlo," ujišťuje Olina.

Končíme s prohlídkou bytu a Olina se rozhoduje, že se taky půjde udat a zkusí z matky vyrazit dnešní svobodný večer.

U Boučků zpráva o našem zančestnání s hlavně bejváku vyvolala bouře nadšení.

"To budou nejdla," sní Pejza, "těch děvek, co tam bude," hledí si v radostné představě poklopeč. Házím mozi dědky udičku, jestli někdo nemá doma starou postel nebo něco podobného. Starc Černý slibuje postel a ještě nějaké krámy po nebožce.

Za chvíli se městečko podobá rozbouřenému mravništi. Hlavní ulici se vlečou postavičky s dlouhými špinavými vlasy, táhnou kanapata a stoly vyrobené tak o čtyři generace dřív.

"Voni si přej tady založili komunu a maj společný ženský," říká jedna drbná druhé. "Kéž by," přecenu si v duchu.

K večeru je bejvák docela slušně zařízen. Máme dva gauče, jednu postel po Švédach, stůl, židli bez jedné nohy, televizi, která nehraje, lavor, z něhož nebude mít Špína radost, kus ubrusu prožraného od molů /slouží jako záclona/ a starou rozbitou vázu, kterou přivlek nějakou posranci ostět. Zálibně si to prohlížím, když se vraci Špína.

"Vol, to je paráda," libuje si.

"A jak si dopad?" ptám se ho zároveň s Pejzou.

"Bylo hůř, prvně samá ochota, že to mne stornujou, jen maličkost, žáne, budete nám říkat, co se v tom bytě děje, co dělá Olin a možná i dráci a tak dále. Na to sem jim nchup, tak vyhrožovali, no a nakonec jsme se dohodli, že když budu měsíc bez problémů šroubovat, tak to dají jen trostní komisi, ale příště..." napodobuje hlas náčelníka.

"A co Olina?" přerušuju jeho divadelní podání.

"Pro tu si přišla matka, Olina sehrála překrásnou scénu hodné cérky a matka jí slíbila, že ji nepošle na léčení. Zajtra asi přijde," Oddychnu si. Olina válí. Špína se otočí k čumilům.

"Teď všichni vypadněte a v šest večer otvíráme pro první návštěvu v bejváku U špinavého Olina. Vstupné tři láhvinky jabčáku, děti a vojsko čtyři, policajti a bonzáci vstup zakázán," a strká udržené ksichty na chodbu.

"Vol, tak voni se dřeli a ty jsi vyhodíš."

"To víš, Olinku, demokracie musí být," říká Špína. "A teď se, mámo, zabydlíme, "dává mi hubana²³ na čelo a rukou přejde po zadnici.

"Marš do kuchyně, táta si pustí televizi," říká a z kapsy loví dva láhváče..."

49

Večer je u nás narváno, snad deset lidí se válí po zemi a popíjí jabčák. Špína přenloučová Hrbatou, aby s. s ním vrzla a něla tudíž právo se první podepsat na Zed nárků, jak tu zed nad svou hlavou nazývá. Hrbatá se nakonec nechá přenlouvit a v čelu místnosti se objeví její bílý zadek. Nikdo tomu nevěnuje pozornost, jen já studuju vlnění toho zadku a napadá mě, že je to strašně směšný, přesně teď, jak to píše Kundera. Jsme my lidé ale dobytci. Hejbání zadkem jsme povýšili nad všechny slasti života. I nad to pivko. Ale kurva, dal bych si taky. Někdo zabušíl na dveře.

"Kurva, snad ne kli toni?" ptá se vyděšeně Pejza. Opatrně otvírá dveře tak, aby nebyl vidět zadek Hrbatý a Špína měl čas slízt. Ze tmy za dveřmi se ozve mohutné Sieg Heil a do bejváku vchází Fašista a hned za ním noje ségra.

"No nazdar!" zdravím je vyjeveně. Fašoun si nikoho nevěímá, zaleze do kouta, kde si otevře flašku Okeny, kterou symbolicky pozvedne a praví: "Po ironu jsem silně ironický," pak si ubalí žvare z čaje a tabáku a zahalí se do snrdutého obloku. Hanku sedí vedle mě na posteli a panensky vyjeveně zírá na zadek Hrbatý.

"To je s hvězdičkou," upozorní Hanku. Zrudne a snaží se to zamluvit. Posílá mě Olina, přej si nemáš dělat hlavu, všechno zatím klope, ale zítra nemůže o tohle ti posílá," dává mi malý balíček. Otevřáno ho a v ruce mi zůstává krásně dlouze použita vložka. Hanku si chytne hlavu do rukou a já řvu smíchy. Obvyklí Olinin kašenák. Všichni se válcují po zemi.

"Kurva, ta Olina je kráva," říká Dáda mezi vzlyky smíchu. Pejza přibíjí peška nad dveře. Máme první obraz a ještě přírodní, pochvaluju si.

Ségra se z tcho nemůže vzpanatovat a chystá se vypadnout. "Vy jste pitomci, Olinc, já si myslila, že ty seš z nich nejrozumnější, ale ty né, vždyť vám není nic svatý, ani ta lásku," ukazuje na Špínu, kterej se připravuje na závěr směšných pohybů, jak naznačuje zrychlý dech. "Proto vy jste tak neštastný, včeně vežralí, snějete se normálním lidem, ale přitom jin závidíte, když už nic, tak aspoň tu lásku. Podívajte se na sebe - chudáci, ubožáci, pivní žoky, který se na nic jinýho nezmůžou než na vopici a na nadávky na režim, kterej vás přej zkazil, jak říkáš, ale houby vás zkazil, vy byste byli stejně ubohý ze jakýhokoli režimu, vám to tady vlastně noc vyzhovuje, aspoň to máte čím vokécat, blbci. Za všechno můžou voni - vy, vy" práskne dveřma a je pryč.

Nikdo si toho nevšímá, jen Lájcáš se ušklíbne nad svou lahvinkou čikuli²⁴. Asi měla pravdu, ale mně se nechce nad ničím koumat, to je téma pro Otu a ostatní blby, kteří se to snaží pochopit, jaký jsme či nejsme. Dokonce jsem jednou čet u Oty nějaké flák, kde se někdo snaží vykoupat, jakou náme povahu jako národ. Blb. No přece posrancou. Podívaj se na nás a měš to. To je kráva, ta ségra. Asi jí ta škooa vlezla noc do palice.

Špína dokončil svoji sexuální vložku večera a Hrbatá píše uhlem na zed. Měla jsem tam lepší, Špindíro. A Špína: "Ty náno," říká jí, "ležíš jak prkno líný, prdelí nehněš a pak se divíš. Desetitisíce děkovních dopisů. Třicet odborně odpančných. Když já jsem exhaloval na všechn postclích v republice, tak s tebou fotr ještě vochával rohy," spouští svou obvyklou ódu na sebe.

Další Špínovy litánie přeruší příchod Haše, Kachen, párem modráků. Překvapení největší je příchod Josefa. Nahý Špína kontroluje bděle vstupné, které je nad normu. Jeden z modráků přitáhnul lehce rozumně uložené ruce nebo rumu. Ten hněd Špinavec zabavuje jako nepřípustný a strká zaskočenému modrákovi /jehož jméno se mi nechce vybavit/ do ruky lahev jabčáku. Haš se zdraví s Fašounem - mají společné

vzponíký z basy v Mladé Boleslavi - a už tahá kejtru z futbalu. První, kterou spouští, je Krvežíznivý rak, Špína se připojuje²⁵ na plechovku od barvy, Dáda na přefouknutou garnošku a bakeliták cikánck Lakatoš, na svý kejtře Haše doprovází a na některých místech basuje. Panenský rock vytrhuje z rozjímání dokonce i Fašistu, který se velice dobře přidává na hřeben. Decele slušně jím to šlape. Haš hned z partesu přidáva instrumentálku, aby se každý mohl vyřadit na sólečku. Bakeliták je v sólu lepší než Haš, což mě překvapuje, ale daleko nejlepší je Fašoun na hřeben. Haš je z toho pěkně vyjevenej, jak jin to bez kocu pěkně šlape.

"Kurva, co kdyby sme si udělali kapelu?" navrhuje. "Vždycky po fotbálkách by se mohlo hrát. Oline, mohl bys složit nějaký texty." Asi si vzpomněl na noje básnická léta. /"Bylo krásně, přežraní krkavci spokojeně posedávali na lidských lebkách" - vzpomínám si./

"A Hrbata bude zpívat," říká jedovatě Špína.

"Proč ne, pako, má správně vychlastancj hlas," usazuje ho Haš.

"Hrbatá, zkus to," a nasazuje "Pako, hul ni brko," Pejzovu zamílovánou. Hrbatá zpívá, vykřikuje mezipasáž. V první chvíli mi její hlas zní falešně a zakříknutě.

"Vopři se do toho, neboj se, Jarko," povzbuzuje ji Haš.

"Co vod ní chceš, když neumí ani pořádně pcat," rejpcne Špína.

Hrbatá s psovskýma očima se vpíjí do Haše. Miluje ho, jak se mi jednou svěřila. Snad aby se mu zalíbila, odhaduje stud a my jen zíráme. Je perfektní, tohle jsem nikdy neslyšel, samozřejmě, jeto falešný, ale opravdový, jako by to lezlo ze samé prdele. Nábožně ji posloucháme. Když to Haš zapichne, všichni chválíme Hrbatou a ona se, poprvé, co jí znám, začervená.

Kapela se rázem stává naším dítčtem. Hudcbníci dřou do úpadu, Haš je buščujíc hůř než bachař. Ostatní zpívají dav, ubalují hudebníkům žvára a nějaký šílence dokonce schnal pář plechovek různých barev, takže vlastní kompletní bicí nástroje. Vyzdobil je velkým "Ludvík". Já a Lakatošem sedím na schodcích před barakem a lepíme první text. Bakelit vymyslel bczvadnou melodiř. Je to tklivá cikánská, no kterou perfektním přechovem naváže rock, a ten zas na konci vrcholí děsný rachotem. Smolím do toho slova o zaplivanejch schodech u Boučků, o šílencích, kteří u nich sedí a jsou tak blbě sami.

Končí to řevem chodbaře v base "Budíček". Dávám to Hašovi, ten se dchaduje c hudební stránce s Bakelitem. Napopravé to nesedí. Hrbatá zpívá špatně, kluci nevědí, co hrát. Nelíbí se mi to. Ale Haš za tím jde jak bulďok. Něco v textu škrťá a vypouští, přidává fízláckou houkačku a na konci šílencej řev nás všechn. Každý si řve podle vlašní inspirace. Projevuje se samozřejmě Fašoun, vkládá do toho citace z Mein Kampfu. Chytá to fajn formu. Dokonce jeden modrák brečí v sentimentální fazi a říká - ty kurvy, ty kurvy. Při druhé zkoušce už to tam Haš nechává. Hrbatá je pořád dojemnější, každou slokou krasní, je to zázrak, ale je to tak, všechny nás překopádá podivná melancholie, je to krásný, opravdový, žije to v nás. Končíme k ránu, to už je nazkoušená i druhá písnička, kterou jsem sesmobil. Celkem tedy tři. Nejlíp nám jde samozřejmě hymna, kterou zpíváme všichni. Dáváme si ji ještě na rozloučenou, takže v Klostrdlé vítá nový den. "Když makovičky zraly, tak všichni hašiši se smáli a zpívali viktoria."

Rozcházíme se - kdo důl, tak do rachoty, ostatní domů, jen Fašoun u nás, jaksi bez řečí, zůstává. Jdu se Špíncu do kůlny pro vozejk a koštata, pyšně si natahujem oranžový bundice a kráčíme za chloubci. Špína jde vedle vozejku a na plastikové popelnici trénuje bubenická čísla. Nadoba smrdutá na perfektní hlas. Špína se ho nemůže nabažit a já nám dojem, že ji našemu živiteli asi votočí. Za-

81

čináme na levém chodníku, aby nám Boučkovi vyšli na zpáteční cestu, až bude otevřeno. Nejdřív procházíme naš úsek bez koštět a sbíráme vajgly mezi nohama chdeců. Špína je tak zblízka svým bubnováním, že mi mění tříčtvrtě Startky za půl Sparty. Zázrak. Facha se nám zavolouvá, nepreruho se a i tak chodníku ubývá. V devět se zastavuje šéf. "Chlapci," říká nám důvěrně, "nepřehánějte to. Tady jste neli být až v poledne. Kdybyste takhle pokračovali, musel bych vám přidat další úsek," dodává spiklenecky.

Hned, jak západne za roh, bereme ho za slovo, balíme a mažeme k Boučkům, kde už Packa otevřel.

"Kurva, to snad není možný, vy dva v pracovním, to je snad sen. Co si dáte?" ptá se vyjeveně.

"Prosil bych osloovovat dělnická třída, a bude to pivko, něco bysme taky požrali, ale nemáme prach..," objednáva si Špína a já si uvědomuju šílenej hlad. Dohadujem se s Packem²⁶, že nůžem chlastat měsíc na sekru, ale nosní to přesáhnout ták²⁶. To bereme.

"A s tím slabancem počkejte, já se mrknou do kuchyně, jestli tam něco nezbylo od včerejška." Za chvíli se vrací a nese nám pekáč s přepáleným tukem, v němž plave obrovský knedlík. Vypadá jak hovno v senkrovnu. "To vám posílájí holky z kuchyně. Tebe, Oline, pozdravuje Jarča, přej se máš zastavit." Vrháme se na pekáč, Špína roztrhne knedl na dvě půlky a labužnický ho noří do teplého omástku.

Odpoledne dotahujeme druhou půlku a vracíme se k Boučkům. Jdu navštívit Jarču, protože na mě leze ruk. Táhnu si jí do umyvárny, čpřu si ji o umyvadlo a s chutí prčán. Po tom si strkám pero pod studenou vodu, která příjemně chladí. Jarča provadí stejnou proceduru, jenž na vodou dovnitř, jak říká Kuplíř. Když odchazím, chytí mě za ruku a ptá se: "Oline, miluješ mě? Ja tebo moc o dlouho," dodává. Čumím na ni jak vycranej krtek. Je docela hezká se slušnou postavou, ale nic mi to neříká. Vzpomenu si však na ranní knedlík, do prdele, bylo by dobrý mít ho pořád. "No taky," hladím jí po vlasoch a připadám si po dlouhé době jako kurva. "Já za tebou přijdu po šichtě, jó?" ptá se radostně.

V šenku je už narvano, zpráva o nové kapelu obletěla svět, všichni chtějí hrát. Ale Haš nikoho nechce, jen přibírá Strupáče²⁷ co valí na basu. Mladý Cukr dovalil po domácku vyrobenej zesík²⁷ s mikrofonem pro Hrbatou. Stala se z ní přes noc hvězda. Haš po jednom tykadlu žene kapelu k nám. Kupujeme si s sebou dvě basy pivka. Před baráken stojí další nadšenci. Dáváme dohromady aparaturu, kterou

tvoří několik postarších repráků²⁸ a zesík. Haš hned zkouší kapelu přes repráky. Hrbaté vykouřený hlas dostává ještě lepší zbarvení.

"Kurva, rozbijeme svět," kasá se Špína. Já z toho dělám písničku: "Rozbijeme svět, smě géniové, zničíme vás, vyrveme mozků, smě géniové a vy hromada hnoje... Smě, smě, smě paka, paka, paka, paka." Text má ještě několik originálních vclání. Zkrátka, géničvě!

"Kurva, ještě schnat stodolu, a bude to fantastický," sní Haš o přestávce.

Hrbatá vytahuje vlastní text a Hašiš jí doprovází na kytaru. Je geniální. Je to o mladé holce, která miluje kluka z party, ten se s ní pákrát vyspí a pak jí kopne do prdele, pak přijdou další, až se na ní vystřídá celá parta. Holku nakonec zavřou za příživu. Ta slova mě řečou do mozků. Bože, jaký jsme to kurvy. To je přesně Hrbatý příběh, je to přesně vono, jak to říkala včera Hanka. Blíž bych sám nad sebou.

Při další písničce přichází Oline.

"Nazdar, to si zase vzala pali?" ptám se s obavami.

"Né, ale náma vypadla na schůzi, já tu její partaj snad nakonec začnu mít ráda. No, a taky když jsem zaslechla něco vo kapele, který děláš texty, nemohla jsem vodolat," říká a zálibně se dívá na

peška na zdi. "Prej zpívá Hrbatá, jó?" "Perfektně!"
"Nazdar, Olí, říkej mi pane Star, no, seš kámoška, tak za číslo
mi nůč s ríkat Ringe," zdraví Špína Olinu. Pak si ně bere stranou:
"Oline, neudělal bys mi taky text, víš takovéj, kde bych něl sólo
na bubny a potom zpíval?"
Málokdy ně něco hned napadne, ale teď excoluju: "Máni pro tebe,
Špíno, parádní text. Napřed budeš mít asi tříminutový sólo, a pak
si vemeš ved Hrbatý mikrofon, rozepneš poklopeč, vytáhneš pero a
začněš zpívat - Máni vocas jako kůl, když dám ránu, přerazím stůl, -
- bude to samozřejmě delší, ale dobré te začíná, né?" Špína na mě
civí nepřítomnýma očima: "Představ si, volo, nabítej kulturák a
těm já na pódium, vocas venku, ženský šílcej, házej po mně kalhot-
kona, rvou si rodičla a řvou - náš králi, náš králi! Oline, to
je nádherný. Slož to, až budu slavný, budu ti přihrávat zopuzený
nilenky, ale jen první kvality, já to pak nacvičím s Bakelitem. Ale
nikomu ani nuk, jó. To bude překvápkó. S rozkoší vše budoucích
odchází znova zkoušet, Olina ničemu nerozumí, moje texty se jí
neliběj. "Je to samcji sentiment a pakárna. Proč nesležíš něco nor-
málního, třeba taky vo chlastu, ale normálně?" /Není to kráve? Vši-
chni u těch textů řvou a jí se to nelibí, říkam si v duchu./
Zkouška končí zase až k ránu a všichni pedaj na hubu, ale Hašova
držka svítí spokojeností. Jsem rád, že to zítra nebudu muset po-
slouchat. Kluci totiž vybrali mezi sobou prachy mně na cestu /a
na pivko/ do Kadaně, abych tam dohod fotbalck na příští sobotu ve
Skálcevě, kde se nachází Marokaná mužstva Spojené státy Boučkovské
neboli U.S. Boučkový. Jedu rád, býva tam docela dobrá tlupa lidí
a na Střeláku mívaj Raka. Pojza mi slíbil, že tam na mě počká, až
půjde z práce.

Probouzí mě budík, přesně jsem urval hodinu spánku za dva dny,
ještě že nevlastním zrcadlo. Pod očima musím mít vaky jak věrtele
na chmel.

"Špindíro, rachota," láká ho. Jen něco nesrozumitelně zamručí a
otáčí se na druhý bok. Pustím proto zesík, reprák přitáhnu až k jo-
ho posteli a na kojtru vyluzuji ty nejstrašnější pazvuky, co znám.
Do toho bordelu ještě nakopnu největší popolnici "Ludvíka". A jen
tak tak uhnu před letící esesackou helmou. Vzbudil jsem Fašistu.
Nechávám marný snahy a razím do ulic. Procházím úsek a kapsička se
mi utěšeně plní vejglama...

Špína doráží až kolem deváté, celý opuchlý.
"Nazdar, Olinku, proč si ně nevzbudil?" ptá se ta kurva.

"Skoč mi na chuj a makoj! Já jdu k Boučkům." Špína se vleče za mnou
a něco si brumlá pod fous.

Packa valí tykadlo, ale z kuchyně nenesl nic zázračného, jenom su-
chý knédl.

"Kurva, já jsem včera zapomněl na Jarču."

"To jo," pokyvuje hlavou Packa. Žvejkám se Špínou knédl a Špína
mi samozřejmě nadává. Ale mně začíná chutnat čím dál více, zo knédl
bez omačky jsem ztratil pocit, že jsem kurva. Packa jde narážet,
což je štěstí, protože pivo, které musí povinně odtečít, dostaváme
my. Je ho skoro kbelík.

"My dva a kýbl piva - není to jak z pohádky, Oline," rozplývá se
ten kokot. My tři, opravuju ho. Právě se blíží porták. Ve dveřích
stojí lesní muž.

"Gumo, tys na mě hodil hvěznu," po právu mi vyčítá. Vysvětluju mu
situaci a Gumo to buď nechápc anebo bere, u něho se to těžko po-
takdy něco nám a vytahuje svůj pověstný pytlík. Čekám, že to ko-
nečně odrovna suverénního Špínu, ale kdepak, to není člověk, ale
dobytek. S chutí si bere kus zelené ulovené tlačenky a vypráví,
jak se má tlačenka správně dělat. Lesní muž se s ním hádá o množ-
ství majoránky. Přešla mě chuť a nechávám je ten žvaneč dojist.
Vrací se Packa a nese mi dopis, který začíná tak hezky: "Proč si

8

na ně včera nepočkal, hledala jsem tě." A mám to. Suchej knedl a kurva jsem stojně. Je to všechno posraný. Jdu za Jarčou, která česká v umývárci.

"Oline, já jsem si myslela, že seš jinej než voni, ale ty seš stejně, úplně stejně."/Přesně jak ségra. Kurva, proč si všichni myslí, že bych měl být jinej, já chci být stejně./

"Ty mě už nemilujes," dodává po žensku a věší se mi kolem krku. "Olinku, já bych chtěla mít s tebou dítě, víš, krasný dítě, chlapce-ka." Po zádech mi přejde studený pot a vybaví se mi Milan: "Pak se narodila malá a já to podepsal...".

"No, víš, s tím dítětem bych počkal. V dnešní době," dodávání na vysvětlencu. Ale Jarča e tou představou unesena.

"Nemusel by ses vo něj starat, enom jednou nebo dvakrát tejdně by si za náma přišel a já bych se vo něj starala, žila s ním." Vyjeveně se jí díván do slastně rozšířených očí.

"Já už musím," říkám jako prvnáček, když musí na záchod. Nepouští mě a chce meromocí, abych dneska na ni počkal. V duchu děkuju Bohu za tu Kadan. Nakonc souhlasí, ale musím přislíbit zejtřek. Vracím se. Špína s Lesním se dostali na ústřice.

"Prdel, Guno," slyším huhňavý hlas Lesního, "citron a trochu pepře, ale nesmí být z moře dýl než den," zasní se. "Víš, jak jsem na ně chodili do toho baru, co byly ty nahatý ženský, jak jsem tam znlátil seržanta, toho Ira bláznivého." S hrůzou zjišťujeme. že Lesní muž pořád ještě žije v Anglii u svých letadél. Špína ho obratně přivádí do skutečnosti. Jeho tvář strácí ponaukrásný lesk a vraci se strhaná držka vyběrače popelnic.

"Tak Špíno, po ústřicích by jsi mohl jít makat, né, já tady zatím s Lesním mužem proberu zbytek, a pak jedu do té Adaně." Špína vede protahuje ksicht, "A co když přijde šéf na kontrole?" zkouší to se mnou skoulet. Ještě se o tom chvíli dohadujeme a nakonec to vzdává. Jde ke dveřím, pak se pod vnuknutým nápadem vrací, dopívá mi pivko a s posledním hitem kapely v hubě konečně odchází. Vůl. Dávám si načopovat druhé s velkým zadostiučiněním.

V Adani prolezám každou putyku a hledám kluky. Když je nenacházím ani v Buříku, kde vždycky nívali hlavní stan, jsem už slušně nasrán. Kurva, kde ty volové jen můžou být. Ještě že se objevuje Pejza.

"Nazdar, Oline, tady je nepajdeš, ty teď sedávají jenom na Střeláku."

"Jak to?" ptám se vyjeveně, vždyť to je cikánů?"

"No právě vod těch dob, co je tady ta válka, tak tam chodí, protože cigoši jim vobčas píchnou, když je nějhůř," říká Pejza. Matně si vzpomínám, že mi někdo říkal, že Adan je plná Poláků, kteří tam stavěj nějakou elektrárnu nebo co. Ale že by se s nimi válčilo?

"Na jo, vy panětníci starejch dobrých časů žijete v nějaký prima době ještě dneska," říká mi o tři roky mladší Pejza a cestou na Střelák mě seznamuje se situací. "Když přijeli, bylo ²⁹ jich pár a bylo to s nima celken fajn. Měli ncjlevnější náry a dolce³⁰, spoustu

digitálek³⁰ a jinejch blbostí, sestam i nějaký desky. No prostě šmelkové. Pak jich ale přijelo dalších pět tisíc a šlo to do sraček. Začali uhánět buchty, ale kurvičky jim nestačily, tak samozřejmě šli po holkách kluků. No a jednou, to bylo tak, Ludvíka znáš?"

"No," přisvědčuju.

"Tak ten," pokračuje Pejza ve svém vyprávění, "se jednou nedostal s Petrou na čaje a tak stáli vzadu a čekali, až jim někdo vtevře vokno na hajzlu. Přišlo k nim pár Poláků a začali je vopruzovat.

Ludvík je poslal do piči, tak ho dostali na zem a skopali. Pak se snažili přeríznout Petru, už ji skoro měli, když v tom šli kolem nějaký lidi, tak utekli. Ludvu vodvezli do špitálu a Petru do pokárny, protože jí z toho přeskocilo. Jak se to kluci dověděli, tak spunkovali modráky avlítli jim na ubytovnu s klackama, všechno, co se hojhalo, tak skatovali, všechno, co našli, vyhodili z okna. Místní fízlcvé přijeli, ale pak vzali roha a čekali na posily z okresu. Mezitím kluci zmizeli. Bylo těch kckotů polských deset ve špitále a škoda za půl milionu. No, vod těch dob je tady válka, policajti včer seděj na prdele a modlej se, aby je někdo nevolal, prostě Čigáko, vole."

Chci se ho na něco zeptat, ale Pejza mě táhne rezolutně do průchodu. Kolem nás prochází několik chlápků v plstencích čepicích.

"ZU jsou voni."

"Nevypadali zrovna na zabijaky," říkám Pejzovi.

"No jo, to je jasné, že většina z nich bude dobrá, ale poznej to, vole. Voní taky nepoznaj, že nejsme tady vocut. No a stejný to maj kluci z Dobřic, ale ty zase s Kubáncem. To jsou přej ještě větší kckcti."

Čumím na to všechno jak malej Jarda. Na Střeláku je narváno, je to čistě bakelitecká hospoda, ale dneska ji obývají všichni. Bakeliti mají svoje stoly sražený a koukaj se celkem přátelsky. Ostatní stoly jsou obsazený našima a modrákama. Je jich tady celkem asi triset. Zdravím se se známými a marně hledán pár ksichtů. Ale to už patří k věci, nenajít lidi v hospodě po roce, jejich hospodou je kriminál. Pejza všem vykládá oje neznalosti.

"No jo, ale včera to začalo na fest. Voní totiž vyhodili Boga na Slovanu z okna, znal si ho?" ptá se Letadlo.

"Jo, vzpomínám si na něj."

"Kluci už jich pár vod rána zkatovali," a ukazuje s respektem ke stolu modráků, odkud mě někdo volá. Je to Pedro, šéf místních modráků, přítel Josefa z Valdic, kde seděl hezkejch pár pátků za zabití, jak jsem se doslech.

"Nazdar, Olinc, jak te jede, prej ses vrátil z pokárny? To je prdel. Pamatuješ, jak si jednou tvrdil, že kdo vlezc do basy nebo do pokárny, je vůl. Že se dá žít mezi?" Směje se mi. A já vzpomínám na ta skočová léta, kdy jsem byl ještě optimista. Bože, já byl vůl.

"No, teď ti už zbojvá jen ta basa. Ale budeš to tam mít dobrý, všechny nás znáš, tak se neboj. Nejradší se cpi do dvojky, tereno

by byla trojka³¹, tak až něco proflákneš, tak hned taky zakruť někomu krkem, ať se tam dostaneš." Dává mi rady do života.

"Jak je Bogovi?" ptám se, ale radu si pamatuju.

"De to, pár zlomenin a tak, ale těm sviním to nedaruju," říká a hraje si s řeznickým vyskakovákem. Napadá mi, že bych ho v noci nechtěl potkat. Dvounetrovou gorilu, potetovancu od ksichtu, na kterém má vělkého pavouka pod levým okem, až po paty, a s tím zabijákem v ruce. Brrr.

"A co dělá Josef?" Keceme chvíli o známých.

Poton začnou mastit voko a já se vracím ke klukům. Dohaduju fotbalék s Letadlem, ten je nejspolehlivější. Rád souhlasí.

"Byla tady už pořádná nuda, za vším se muselo do Prahy a mě už serou ty krávy pražský, namyšlený píci. Manšافت náme přepychovej a chytá Pedro, dobrý né? Je větší než brána, na toho pudete marně. Vyprávím mu o naší kapeli.

"No geniální, vole, to nás přijede nejmíň padesát," kasá se, "až se rozkřikne, že Haš udělal kapelu. Hlavně, aby se to neprofláklo u kliftonů, moje levý křídlo už honěj asi rok," ukazuje na malýho kluka vzadu u stolu. Dohadujeme podrobnosti. "Tak je to jasné. Kdo prohrajc, platí sud. Když vyhrajem, tak Hašova hudba pije stejně zadarmo, a ty jako pořadatel taky, Když vyhrajete vy, piju já za-

31 - druhá a třetí /ostřejší/ nápravná skupina

darmo jako pořadatel." Zabezpečuje se,

Chci mu něco říct, když v tom nad našinou hlavou proletí pletená čapka. Hned po ní všíhá dveří malý Prdoch. Invazák má roztrženou a z čela mu crčí krev.

"Je jich tam celá vobrovská banda a vzkazujou, že má jít ven jen ten pátetovanej, co dneska ráno vykopal zuby jejich kámošovi," vyřízuje a nojí si roztržené oběčí v dřezu.

"Dělám," zařvává Pedro a natahuje si bokséra. Ostatní kluci tahají z
kamarádů klacky, někdo dokonce řetěz.

"Drž se mě," tahá mě za ruku Letadlo a upravuje si běžák v ruce.

"Vidíš, že jsme násccali, tady to tak vypadá.
Už jsem věděl, že když už dveře s Petrem, který se vysloveně těší.

Všichni už čekaj u dveří v čele s Pedrem, který se vyslověně tesí. Holt zabiják. "Až zařvu, tak vyrazíme," diriguje si vojsko, v němž jscu taky všichni bákeliti. Jdu do toho ncrad, rvat se neumím, až na pár zákeřných kopanců, které mě naučil Kuplíř, abych nebyl úplně vůl. A taky si myslím, že všichni ti Poláci do tcho přišli nevinně jako já. Tak takhle to musí vypadat ve válce.

Jako já. Tak takto to musí vypadat ve valce. Pár blbčeků to vyprovokuje a pak to jede - vinej - nevinej, hlava - - nehlava.

„Herravá. Ženy a děti, vynusíte žít," dělá si někdo prdele, ale v tom už Pedro zařve a náš šik se dává do běhu. Před dvěřmi se snažím rozkočkat, ale vidím jen matně obrovitou postavu Pedráka a prostor, který se před ním vytváří. V tom dostávám pecku na bradu jak od Cleye.

"Bacha!" zařvo pozdě Letadlo, a pak zasviští jeho bejčák. Polák, co mě natáh, se chytne za hubu a lchno. Dalšího, co šel ze zadu za Letadla, beru bodlem na kule, Padá těsně vedle nějakého medráka, který tlouč Polákovi hlavu o dlažební kostky. "Volc, dyť ho zabijes," snažím se jo odtrhnout. Ale jak se skloním, dostávám botou do huby, jdu k zemi a příjemné hvězdičky naplnují nebe. "Kurvy!" zařvu a dostávám strašnou chuť nějakého zabít. Střídán levou a pravou nohou, jednomu se trefuju zezadu přímo na kule, ten padá a řve jak bejk. "Tak ty si nezaprcáš," řvu jak tur. Ani nevím jak, zvedám se země něčí klacek a řežu to. Chci si z čela utřít pot, ale zjistuju, že je to krcv. Je ze mně zvíře. Zrychluju kadenci úderů.

Přede mnou se to trochu pročistí a v tom vidím, že si oddělili Pedráka a jdou po něm. Jejich dvakrát tolik než nás. Vrhám se k němu, ale zhlídnu v ruce jednoho Poláka kudlu, kterou jde Pedroněmu, na ránu je pozdě, vrhám se mu po ruce a cítím tupou bolest, která mi projíždí ramenem.

"Dík, Oline," slyším Pědra a tluču už ležícího Poláka do té ruky, kterou mě bod. Přibíhají jin další posily a nás ubývá. Kouskem oka vidím Pejzu, jak se marně pokouší vstát. Pomáhám mu a dostávám další bonbu. Když se mi konečně podaří vstát, zjišťuju, že už bojuje jen několik modráků, pár našich kluků a si dva bokeliti. Je to boznadějně. Beru jednoho po lebce, ale další dva už jsou u mne.

"Dej mi ten klacek," slyším Pedráka. Házím mu ho a já skáču jedno-
mu na krk. Ale jeho pomocník mě napálí, jdu znovu k zemi a oni
na dalšího. Jednoru stačí podrazit nohu. Vedle ně se rozprskne jeho
držka, beru ho za vlasy a přirazím mu znovu k sicht na dložky. Hek-
ne, rozhodí ruce a mně je jedno, jestli je tuhej. Těžce vstívám.

Už vlastně bojuje jen Pedrák. Ostatní jen sentan náchnou klacek. Ale Pedro jim dává, jeho klacek se nezastaví. "Pedro, a iděn!" zařve jeden bakelit a já vidím, jak nad hlavou roztačí břitvu na guštičce. Poláci se okamžitě rozcestoupí a do Pedra i do nás se vlévá nová síla. Řežení je bez milosti přes lebky. Vytlačujeme je na roh ulice, někteří už berou roha. Znovu nám v ruce něčí klacek, ale neuvědomuju si, co dělám. Jsem v agónii. Cítím, jak mě bere někdo zezadu za ruce, zkouším se ohnat, ale je to Pedrák.

"Dobrý, Oline!" Koukám nechápavě kolem sebe. Pod něhama ní leží zkrvavený Polák. Kdyby to nebyl on, tak bych to byl já. Ať vyhulí, úderník!

úderník! Všichni už jsou v hospodě a počítají ztráty. Je to dost zlé, ale není na to čas. Bereme kliku, aby nás tady nenašli kliftoni.

"Pojďte všichni ke mně," zve nás Letadlo. Sbalíme nějakou tu flašku a nizíme. V okamžiku je hospoda prázdná, jen pár starších bakelitů nechávaných dřepí dál. Před Střelkem sbírají Poláci svoje ztuhlé. Když nás vidí chtějí zahrneut, ale my je necháváme.

U Letadla si prohlíží rány. Mám dobře rozřízlé rameno. "Dík, Oline. Zachránil jsi mi kojhák," děkuje Pedrák, který nemá ani šram. Já kromě té ruky mám ještě rozbitou bradu a natřzené ucho, o tom vůbec nevím, jak se to mohlo stát.

"To potřebuje sešít," říká teh bakelit, co řádil s břitvou. "Tady jich je víc, co potřebuju sešít," upozorňuje Letadlo a ukazuje na Sejsna, který má nádherně prořízlé stehno. Nějaká buchta mi čistí ránu. Přichází ke mně taky Pejza, drží se za bradu a chvílemi i za makající oko.

"Oline, to jsem si nikdy nenyslal, že seš takovéj buchar, tys jím ale dal."

"Vole, ale co když jc nějakéj tuhej?" začíná mi to lézt na nozék, zvířecí vlna ze mně opadla.

"Sebeobrana - to je § 126," vzdálová ně Sejsn. "Ale neboj, voni jsou palice dubový, jednoho jsem napral, že by vyhodil kopyta i vůl, a za chvíli už zase byl na nohou," uklidňuje ně.

"Znám jednoho lapiducha, co byl se mnou na vojně, dělá na polyklišti, at je to tak neboli," rozkazuje Letadlo a nizí ve dverích. Buchta vcdle ně mi cpe do rozbolačlé huby flašku rumu. Za chvíli jsem vožralcji jak cep. Přemýšlím o tom, jestli by se mi postavil. Buchta se mi líbí čin dál tím víc.

Buchta se mi líbí čin dál tím víc.

"Jak se jmenuješ?" zkouším balit, ale zní to křečovité. "Jana," odpovídá a dává mi novou rumovou kúru. "Ty už si nepamatujes, ale jezdila jsem k vám, když ještě mohli hrát Kristáci a ty to pořádal," vysvětluje.

"Aha," ncvzpomínám si. "Houbu áha, nevíš vo koho jde," přerušuje ně. Byla jsem do tebe úplně blbá a hlavně mladá, a tys pak sbalil moji nejlepší kámošku." Loká si z lahve. "Vochavny vzpomínky. Na, napij se ještě oť tě to protik neboli," dává mi další hlt. Její tvář se mi rozpouští v prostoru, ponamu se vzdaluje.

"Buď u ně, prosím tě, já tě miluju, já chci někoho milovat." Rudé kruhy začínají nabývat na intenzitě. Pak cítím podivné píchání v rameni. Zkouším otcvřít oči, ale nejdce to. Chci proto chytit znova tu tuku.

"Vole, já jsem doktor, slyšíš?" doléhá ke mně zdálky. "Ty stehy si za tejdou vyděj."

"Ale já ji miluju," slyším doktora. Potom znova cítím ruku ve vlasech.

"Spi, Olinku, už je pozdě." Na co pozdě, chci se zeptat, ale místo toho se propadám do náruče zapomnění.

Probouzí mě bolest v rameni. Vyjeveně se rozhlížím po místnosti. U stolu sedí Letadlo s Pedrákem a chlastají pivo. Dostanu šílenou chuť. Těžce se zvedám a piju z Pedrákovy lahve. Okamžitě se mi zvedne žaludek a jen tak Stačím doběhnout, abych vrhnul kosu. Jde to ze mně těžce, žaludek je prázdny. Vracím se, zapaluju si a dávám si znovu loka. Zaše metu na hajzl. Až po třetím loku tykadlo sedí.

"Co to bylo včera za kočku?" ptám se s mlhavou vzpomínkou. Oba se dají do smíchu. "Ty vole, ta tě vzala. Když vodešla, tak si po každym lez a říkol mu, že ho miluješ a šel si mu po šulinovi, nakonec jsi voklátil Kládu, píčo, ale ta buchta, to byla Jana, dřív s náma jezdila, pak se vdala a jen vobčas se ukáže, ale nikomu

84

nedá, né že by byla taková kráva, ale má to nějaký vymakávý, prej věří nebo co," informuje mě Letadlo.

"Ty krávo, tebe nezajímá, jak to dopadlo?" ptá se Pedrák, a pak pokračuje: "Doktor říkal, že tři přijali do špitálu, dalších dvanáct sešili a uznali marod. že prej sme proti nim netknutý," informuje s pýchou. "Asi nejhůř skončil ten tvůj poslední, toho prej vodvezli až do Ústí na intenzivní péči, takže leží vodle Boga, kokot," dodává. "Netušil jsem, že seš takovej zabiják, Oline." A já jdu znovu blejt. A nevím, jestli od žalučku nebo sám nad sebou. Třeba to byl Polák jako já, dostal se do toho jako já nevinně a teď někde chcípá, protože ho přizabil jincj nevinnej. Kurva svět. Vracím se ke klukům a zkouším se ještě něco dozvědět o té Janě. Do prdele, já jsem se snad zabouch. Kokote, říkám si v duchu, vyser se na to, ale přesto zjišťuju, že dělá ve sklenářství jako příjemce zakázk. Hned se tam chystám, ale Pedrák prohlašuje, že jde se mnou: "Ty si mi včera zachránil kejhák, já tě za to budu chránit, běda, kdo na tebe šáhne, tak tomu urazím rukou." Není to kánoš? Kurva.

Ve sklenářství se zrovna chystají na oběd, Janu chytám na poslední chvíli. "Ahoj," říkám a líbí se mi víc než včera. "Ahoj," říká stejně nejistě. "Jdu do Zelenáku na voběd. Nepudeš se mnou?" zve mě. Po cestě, kdykoli nás níjí nějaký Polák, Pedro, který jde něklik kroků za námi, výstražně sykne. Jdu vedle ní a mlčím jak pařez. Kurva, já vůl, vždycky toho nakecám, když jde jenom o pich, když teď jde o pěknou holku, tak nemám co říct.

"Miluju tě," vyhrknu jak přiblblej kokot.

"Já vím, ale jo pozdě, Oline, já už jsem vdaná, neříkám sice jak, ale bylo mi osmnáct, byla jsem blbá a vzala jsem si Jugoslávce, protože mi ho všechny holky záviděly. Zůstal tady, chlastá, nevšímá si mě, ale já nezi tím pochopila, že každej člověk si musí nést svůj kříž. Svůj kříž, svoje neštěstí za pýchu, víš. Všichni patří Bohu a On nás zkouší. On nás trestá, nadeluje stěstí, jedině On je naše radost, jedině On je naše naděje, jeho přízen je víc než všechno, co můžeš sehnat na tomto světě." Mluví na mě z jiného světa. "Jano, tak proč se nerozvedeš? Proč nejseš šťastná už tady na zemi, tady ve světě, ve kterém žiješ, sama bible říká, že máš rozdávat lásku a štěstí lidem."

Vzpomínám si matně na včery, které jsem strávil nad biblí.

"Máš zajímavý výklad bible," usměje se. "Přečti si ji znova, snad ti to dá víc."

Polykám jakýsi oběd, mluvím nesmysly a miluju ji čím dál tím víc.

"No já už musím zpátky," kouká se na hodinky. "Nechod se mnou,

nemá to cenu a někdy na mě čeká manžel," Je mi hrozně.

"Ale já tě miluju, Jano, strašně moc," říkám jí zase přiblble. Pohladí mě po tváři.

"Až ti bude někdy špatně, tak přijď. Končím v šest." Chce platit, ale pingl hlásí, že je už placeno a já se dívám do rozesmáté držky Pedrovy. Jana zmizela, ani jsem nevěděl jak. Pedro něco žvatlal, ale já pořád slyšel její sanctový hlas. A šest hodin ne a ne přijít. Je mi špatně.

Prosím Pedráka, aby mě nechal samotného. Nechce:

"Ty kurvy jsou všude, Oline, a ty s tou rukou nemáš šanci. Až vodjedeš, tak zmizím."

Jano, Jano. Vychází v krátkém kabátku, šíleně jí sluší. "Ahoj, je mi špatně, moc špatně." Bez řečí se do mě zavěsí a jde se mnou k zastávce autobusu. "Jed domů, Oline, my jsme se neměli potkat."

A z koutku oka jí ukápně slza.

"Proč jsem se neměli potkat, proč, já tě miluju?" řvu už na celý

náměstí a je mi u prdele, že se desítky lidí zastavujou. A nejednou ji mán v náručí, líbam jí široká krásna ústa. Bože, lidičky, já miluju!

Děrce se do přecpaného autobusu, všichni nám visej u prdele. Vy svině, chcete se mi zařvat do těch tupejch ksichtů.

U Boučků je nárváno jak vždycky. Sedáme si ke stolu hned pod pípou, do garsónky nejdú, nechci nikoho vidět. Na svítě jsou jen jedny oči. Plavu v nich.

Za chvíli se u nás zastavuje Haš.

"Oline, ty nechápeš vedení?" Nejradší bych ho natankoval.

"Já, pudeme," říká za mň Jana a usmívá se. Jdu za ní jak beran. Dokonce zkouším zašklubit se na Olinu, ale nejradší bych je poslal všechny do prdele. Vysvětluju jí, jak jsem dohod fotbal, ale je spíš zajímá, jak dopadla kopanice. Někdo totiž přišel na to, že Poloné mají být ubytováni i u nás. Ovalda si chystá řetěz. Mň j. to jedno. Jana. Jana. Když na chvíliku odejde, Olinka se ke mně nakloní: "Závidíš ti, Olinku," a hladí mň. A mně... je do broku.

Kluci zkoušejí novou skladbu, kterou udělala Olinka. Je perfektní: "Už takhle dál bez práce nemohu žít/ božc dej, ať je ze mne úderník.." Po pár zkouškách Olininy písničky mi začíná být nápadné, že Jana je tak dlouho pryč. Asi potkala někoho známého. Přichází Packa s novou várkou pivák a mně dává dopis. Myslím si, že je to od Jarči, ale dopis začíná: "Už je ti dobré a tak odjíždím, prosím tě, nejezdi za mnou, opravdu to nemá cenu, zbytečně bys to dělal těžší sobě i mně. Budeme spolu neustále v myšlenkách a já ti slibuju, až mi bude pravdu špatně, tak přijdu za tebou, stejně jako ty přijdeš za mnou. Budu se za tebe nedlit a ty na mně myslí. Stále a dobře. Tak budeme nejštastnější. Mysli na mne a Bůh s tebou, Olinku." Mačkám dopis do kuličky a čtu si ho do hluboký kapsy invazáku. Úplně na dno, kde nosím talismany. Je mi strašně smutno, v hlavě prázdro, pusto a hovno. Ani nevím, jak se dostávám domů, někdo mi tahá tričko přes hlavu a v sešíté ruce to šíleně zabolí. Máchnu těu zdravou a cítím, jak se mi něčí ksicht rozplác o ruku. Stáčím se do klubíčka jako ježek a chtěl bych píchat.

Budík je kurva vynález. Řinčí jak kokot, řve vstaně, je stejně vůl jak ten Fašoun v koutě. Nadčláhal z nás roboty, nás raný, posraný naličký lidičky, které staví do latě. Zkouším vstát, ale jde to bídně, zašitá ruka šíleně bolí. K mému úžasu Špína vstává a zašlapává toho debila.

"Nazdar, Oline. Co ruka a co duše?" ptá se a já nověřím svým uším. Náš chlapec je slušný. Ponáhá mne vstát a do trika. "Ty vole, kde ses včera pral?" ptá se ho a zírám na jeho modré oko. Nejistě se na mě podívá. "To včera ty. Když jsem tě svlíkal. Ale dobrý, po mně ženský jedou i s tím. Olinka mi vyznala lásku, Hrbatá se chtěla utopit a tak dál, to už je úděl nás krasavců."

"Počkej, co jsem to včera zase vyváděl?" ptá se nejistě. "Nebylo to tak marný, nejdřív jsi chtěl zmlátit Olinu, pak všechny, pak jsi se všechno omluvil, pak došla Jarča, který s vysvětlil, že Bůh nechce, abys s ní chodil. Taky jsi jí řek, ať tu vonáčku místo nám dá Bohu. Nakonec si něco napsal na stůl a upad pod něj. Tak jsem tě vedl domů a tys mě tady natankoval, a pak spal jako děcko."

"Špíno, lásko moje, vodpust mě, vrát mi to, jestli ti to ponužo." "Víš co, až budeme brát, tak mi kup korkáče³², ty píčo," přeruší mě a ponáhá mne do trika.

Sbírání vajglovec a Špína ze ruce v docela slušném tempu mete. Je ve formě, navzdory tomu nonoklu. "Madam, pozor, ať vás nepodmetu, to byste si musela vzít už jenom ně, i když nezi náma, to by bylo terče. Tosícc děkovních dopisů..." slyší jeho venlouvavý hlas a za chvíli ně míjí docela pěkná zrudlá panička. Na tom Špínovi asi něco fakt bude. Otáčím se a pozoruju ho. Přemýšlím, jestli bych se od něj nechal ukocat a potom oprcat. Usměju se. Nějak rychle mi otrnulo.

U Boučků, když dorážíme na kus dlaždice, dřepí už Lesní. Něco si pobruкуje a cintá ruma.

"Nazdar, Lesní," zdravíme. On zvedne hlavu a dívá se jakoby nás neznal.

"Gumi, dneska jsem dostal řád," a něco zahuhlá anglicky. "Listuju v paněti a zjišťuju, že je den prvního sestřelu první fáu jedna nad Londýnem."

Referuju to Packovi a oba vyjeveně a s úctou civíme na Lesního muže. Hrabu v bordelu po kapsách a nacházím peníz ze zlaté doby Franze Josefa, co jsem kdysi vyhrál někde v kartách. Chci mu ho dát, ale pak ně něco napadá.

"Packo, prosím tě, všichni naši, kteří sem přijdou, ať si připravěj prachy a počkaj na ně." Obracím se k Lesnímu muži.

"Gumo, přijď sem večer, určitě, jo?" Kýve hlavou, ale člověk neví, jestli to známá jo nebo ne.

"Lesní muži, musíš přijít, bude tady spousta ruma."

"Přijdu, Gumo." Oči mu svítí, snad ten rum zabral. Odpoledne vybírám prachy a zařizuju potřebné. Všichni se nemůžeme Gumi dočkat. Konečně zvědi hlásí, že se blíží. Garsonka je narvaná a praská ve šveh. Starí dědkové, jak se dověděli, co jde, spunktovali vlastní akci: Guma vchází do nísnosti, všichni vstávají a zpívají: "Nedaleko nad Brnem zakroužila letka anglických letadel..." Potom usazuju Lesního muže do čela stolu a holky v zástěrkách mu servírujou. Tresčí játra, biftek s hranolkama a dárek od pekařského učňů Cukra - nádherný dort; ozdoba ze šlehačky je v podobě letadla. Lesní muž na nás nechápal vejrá.

"Gumi, to je mně?" ptá se nejistě.

"Jistě, máš velký den," ujišťuju ho.

"Nepřijde Janoušek?" ptá se znova a šílenýma očima bázlivě pozruje dveře.

"Neznám Janouška, ale jistě nepřijde, neboj se a jez!" Lesní muž se ještě jednou rozhlíže, a pak to všechno nahází do svého umětěného pytle. Dort mizí za hranolkama a játrama.

"Bože, to je vůl," neudrží se někdo vzadu u stolu. Ale ruma, kterýho mu Packa nese jako pozornost podniku, pomalu vychutnává. Pak Haš rozjíždí zábavu, střídá jednu lidovku a jednu naší. Zvu Lesního ještě za střízlivá na zítřejší fotbálek. Slibuji, že přijde, i když asi neví, co to fotbal je. V půli písničky se otvírají dveře a v nich stojí - duch.

"Ota!" řvu jak tur, tahám židli, pak ji pouštím, pak si dávám pro jistotu pamplíka. Je tady! To je geniální! Otc, Otíku, mluv, řekni něco, nebo se zblázním.

Dřepíme v koutě, vyprávíme si o svých cestách, chlastáme, zpíváme, chlastáme. Povídám mu o Janě a je mi c st procent líp. Oto, Oto. Přijelo s ním několik lidí a i d celá pěkná buchta.

"Kdo to je?" ptám se.

"Perfektní holka, světová kámoška. Poznali jsme se v pákárni, ale jen kámoši, brachu." Chci ji pozvat do našeho kroužku, ale už je pozdě. Špína se už k ní přišumul a toká. A Ota se dá do smíchu.

"Vole, co jsi říkal vo té Janě?"

"Vole jedovatej," říkám mu a nechávám Špínu pokojně tokat.

Přenlouvám Haše, aby přehrál Otovi znovu repertoár. Dědkové ani moc neprotestujou, že ten řev uslyší znovu, některým se prý i libí hlas Hrbaté, ale já si myslím, že se jím spíš líbí ona. Dali by si, kdyby měli čím, jak říká Špína. Otovi se něco líbí, nad něčím nadává.

"Tak jak, Oto," ptá se kapelník. Dalším nejlepším je Fašoun a pak hned Hrbatá. Zpívá perfektně. Slabej je bubeník. Špína vyskuje, aby Otu scíval, ale pak se podívá na smějící se buchtu vedle sebe a jen se neutrálně usmířuje. Jdu na hajzl, Špína startuje ze mnou.

"Olina, ta jde perfektní, světová buchta, která se rodí jednou za sto let. Miluju ji." A v očích nemá ani světélko sranky.

"Ta tě ale vzala," diví se a už ně to zase bolí. Jana. Prohřebánu mu rukou háro, volc, učes se, ať se líbíš. Chytne ně za zdravou pa-zouru: "Stejně si kánoš, Olino." A mizí, já zůstavám stát u pechá-né zdi pisoárů. Všechno surdí a je pochcaný. A s chutí chčiju taky na zdejší, kdo vejši?

Vracím se a vedle Oty trůní Olina. Sedám si k nim.

"Tak jak, Olí, pustilo?" Kroutí hlavou.

"Ne, šla jsem se projít. Z učení mě rozbolela hlava," říká s směje se na Otu. Vtom vstává Lesní muž a začíná něco zpívat anglicky. Je to smutný, nedový, tehlý. Haš se hned připojuje a za ním citlivě Fašoun na hřeben. Je to geniální, te už není hudba, jde to někom dál, kon normální člověk nemůže nikdy dojít. Zpívá o království bláznů. Když skončí, všichni nepříčetně řveme. "Black wings, black death," překládá Ota z partusu a spouští něco na Lesního v té melodiické řeči. Lesnímu se probouzejí oči. Za chvíli nám Ota dává český text. Haš ho ještě zkouší nacvičit, ale Packa nás vyhazuje.

"Závěrečná, zavírám," slyšíme ta pretivná slova.

Dopravážíme Olinu a já si připadám jak na funus. Ota drží Olinu pod křídlem, za nini jde Špína zamilovaný jako učedník, a já - jen věnce mi chybí, Jano. Dobíhá ně Hrbatá.

"Olino, myslíš, že ně Haš bude někdy zase chtít, že se vrátí?"

"Mlč, ty krávo," zařvu na ni nenávistně. Vzlykne: "Ty už ses taky zlej." Chce ještě něco dodat, ale já už ji tisknu v náručí. Sešitou rukou projíždí pekelná bolest.

"Ráno nás budí Olina a kluci, kteří přišli pro aparaturu. Opatrně sundavám se zdravého ramene hlavy Hrbaté a zkouším si obléct triko. Je to lepší než včera. Kluci odnášejí nádobíčko, chodíme na Marakaná pěšky a po skupinkách, abysme na sebe neupozornili chlupatý. Špína taky leze ze svého peccchu a hrne se ke škopku, ráčí se v něm jako kachna.

"No co keukáte? Hygiena jde vám slavo neznámý, nebo co?"

"To je snad sen," kroutí hlavou Olina a my s ní.

"A teď vypadněte, ať se může umíjet Petra." To už nám padají sanice.

"To je dobrý," říká krásná Petra a meje si tělo, které uteklo Davincimu s palaty.

*****

Na Marakaná je narváno. Sešlo se nás jistě sedmdesát. Poslední doráží Fašoun s Lesním mužem, pro něho ta cesta byla přece jen dlouhá. Ale má za to slíbený slavnostní výkop. Láda nám rozdává nové dresy. Jsou prázdné. Na prsou mají nastříkaný púllitr, nad ním nápis UNITED States of Boučkovi. Na rukávech čísla a na zádech makovičku a přezdívku. Adaňští mají taky nové. Na prsou F.C. Bu-feták, na zádech Střelák. Jsme hezčí. To snad vždycky, né?

Trochu trénujeme a narně vybíráme na sud. Chybí stovka. "Kurva, te musíme hrát jako vo život," říká Špína zavěšen do Petry, kterou neopouští ani na krok. Kolem dvacáté doráží Packa se stejněm.

Kluci skládají dva sudy - jeden pro diváky /ten vždycky někdo zaplatí a rozprodá/, horší je to s hráčským. Nastupujem. Vodu kluky už k desátému nači, šest bylo vítězných, ostatní nebyly, jak říká Špína.

Na půlce, kde leží sud, se zarážíme. Adaňští stojí přesně proti nám. Jako hosté zpívají svou hymnu první:

"Kde bufík můj, kde bufík můj... až se oni straňja, bufetáci ožijú." Hned po hymně se ozve řev jejich fanoušků. Mají jich taky požehnaně. Letačlo nekocat. Pak spouštíme my: "Když rukouvičky zrály..." Ještě představení hráčů, při němž se nejvíce aplauzuje Fašistovi, který nastupuje v německé helmu. Ota a Špína Olbíhají za lejnu pro hubana. Hrbatá sedí smutně vedle holček, tak jí jlu dát taky jednoho. Lesní muž vykopne a Adanští nás tlačeji. Všichni lítaj jako natržený, ale za chvíli zdechnou, žeky vykouřený, říkám si. V tom dostavám dlouhý pas od Fejzi, hadím si ho na leváčku a jdu na bránu. Před vánem na ně vystartuje Bachor, který kdyby ně sejmul, tak ně nedá nikdo do hronedy sto let. Hází proto načochranyho contra do ohně. Nad hlavami hráčů se nejvíce vynořuje helma a usměruje míč na oránu. Fašunovi se helma sesmekla a letí s míčem. Pedrák skáče po míči, ale chytá jen helmu, míč už se hrube v síti. Pohled pro bohy! Pedrák s cesáckou helmou v ruce a poklensou sanicí! Adanští protestují, ale marně. "Už je tam, už je tam," řveu naši. "Kurva, těm se to huláká," stížuje si Pejza, "ale kdo tady ná běhat?"

"Pejzo, vydrž. První půjdu střídat já, to rameň osi nevydrží." Myslím si bláhovč, že se uleju druhé půlce. Ale Josef, co by trenér, vyměňuje Pytláka na boku a zase si pekojně sedá k pivku. A modráci kolom něho až do konce zpívají písničku věnovanou kráse a obchodu. Dostává nového contra do běhu, ale tentokrát ně Bachor vše sejme.

"Promiň, Oline, ale voni by mi zase nadvali. Možná za ruku bych mohl příště uklouznout."

"Vole, a kde náš olympijský idcály? Zadarmo by to nešlo?" dodává. Krouží hlavou.

"Za Hrbatou," navrhuje.

"Kdepa," nebízím mu kládu. Neodpoví, protože k nám letí načochranné centrum, nechávám si ho skleuznout po prsou a špičkou nohy řoupnu Bachorovi jasle, přeskečím nohu, kterou mi šel po kotníku a tím do to na bránu. Koutkem oka zahlédnu Fašouna, jde středem se rncem. Na rohu velkého váněnu hážu contra. Fašun ho napsaluje přímo z voleje, Pedrák v brance si nestačí utřít oni nudli a je to dvo nula. Hned na to rozhodčí Mrkev píská půlku. Podáme kolom Josefa, ten si plácá rozumy, ale ty nikdo neposlouchá. Přichází Pedrák prohlídnout si Fašista.

"Kurva, taková sušenka a dva flastrý?"

"Nás všechných Fýrovrovi už je nále, tak každou děláme za dva," vysvětluje mu. Pedrák to nemůže chudák pochopit, vidina sude se mu rozpouští v očích. Mrkev s píšťalkou už zase píská a myjdou bránit sud, jak si slibujeme, do roztrhaného těla, protože na něj nenechte a cestu se nesmí preválit. Ale hned na začátku nás spražuje Letadlo, který hází kliku Otevi a vše. To těm Bufetákům dodává náladu. Kříčaj, jako bysmo teď začali. Jsou všude, mají vrch. Za chvíli vyrovnají. Slyšíme kvílení našeho trenérského a ráhraďníků, kteří se vydávají mezi diváky shánět chybějícího steváka. A mají rocht - ani se nestačíme rozkoukat a náročně tam třetí bonán. A ty kokotí nás tlačeji dál. Někdo z nás zoufalce odkopává nerigli, na kterou startuje Fašista - ten jediný si uchoval morálku díky své víře, a vše vyravnání.

"Ať žije vůdce," řvec a nese něco si Fašouna na ranenou domu. Žra se vyrovnává, poslední flastr jim utrh křídylka. Pět minut před koncem jsem vyštěklil, ale jde z tchо jen tyč. Pedrák vykopává, přesně na haksnu Špíny, který Pedrákovi oblovčkem vráci. Všichni čumíme na haksnu Špíny, který Pedrákovi oblovčkem vráci. Všichni čumíme na haksnu Špíny, který Pedrákovi oblovčkem vráci. Všichni čumíme na haksnu Špíny, který Pedrákovi oblovčkem vráci. Je to jasné nad, myslím si, ale níč se uspojí, přesně do řibnice a Pedrák se tam marně, i přes své dva metry, škrábe. Míč ještě nedopad o Špínu chytíl amčk. Strošně řve, huláká, ruce nad hlavou a mizí někde do lesa, odkud se v ozvěnách nese jeho řev. Dehříváme v deseti a na stavu se nic není. Přibíhají fanoušci z nosí Fašouna na ranencu. Fašun taky dosvává cenu čumilů - láhev rumu. Je celý šťastný a fanoušci zdraví vztyčenou pravici.

Cenu nejhezčího hráče, kterou vymyslela Olina, dostává Špína, jehož pár čumilů přece jen chytlo a přineslo na ramenou. Rozbaluje růžový balíček, který mu dala Olina, a vytahuje krásné krajkované kalhotky. Znovu řve jako tur a nizí v lese. Vrací se až na norážení - chvíle nejhezčí.

Stojíme kolem sudu, každý si ještě může naposled pochládit panenskou blánu suďáku, pak zpíváme hymnu poražených o páni, který neví, kde bydlí, a proto se ptá - Kde domov můj, kde Bufík můj. Hned na to nasazuje Haš tu naši, kterou s námi zpívají všichni a plní Marakaná zní Makovičky. Pak Špína, který si přes Jeansy navlík svoji cenu - kalhotky - přistupuje jak šaman k suďáku a za zvuků Internacionály, kterou zpíváme taky všichni, vráží čuráka pípu do kundy špuntu. Vyvalí se krásná lahodná pěna a sud je odpeněn. Josef se chytá jako vždycky pumpy a my sajeme blaženě druhou štávu souložc, pípy s sudu. V tom zahlednu v davu čunilu Janu. Přibíhám k ní, beru ji za ruce, ale pronicuvá ke mně cizí hlas: "Ty jsi jistě Olin? Jé jsem Janina sestra." "Přijde taky?" ptám se nedočkavě. Dívá se mi do očí a kroutí hlavou.

"Nevíš, co všechno ti řekla, ale měl bys ve tom vědět pravdu. Ona je u Svědků Jehovových. Ve vašem setkání jím samozřejmě řekla a oni jí přikázali nejtvrdší půst. Smí jít jednou denně, a to krajíc chlceba s vodou, musí spát na zemi, styk s lidmi vonozit na minimum a všechn čas věnovat modlitbám. Je nemožná na žaludek a jestli to dodrží, a jak ji znám, jistě já, tak to s ní může špatně dopadnout."

"To přece není možný, pojedu za ní, rozmluvím jí to, rozbiju jin držku, já jí zabiju!"

"Nech toho, Oline, vzpanatuj se. První, kdo by proti tobě šel, by byla vona. Vona je svědek, vona jim věří, věří až do konce, až na doraz. Tý už nikdo nemůže pomoci, proto jsem tě chtěla poprosit, nejezdi už nikdy za ní, nedilej jí to těžší. Prosím tě!"

Sedím na kraji lesa, pozoruju ten hlahol spokojenejch lidíček a nemůžu pochopit nic, co se týče Jany. Co vlastně chtějí? Už lat si peklo na zemi, aby se měli v ráji líp? Copak jin taly ten bordel nastačí? Je nadherné odmítnout flintu a nejít na vojnu, sebrat odvalu, kterou já nemám... ale dát se ubíjet, zabíjet sám sebe? Vždyť si to nemůže přát snad ani ten jejich bůh. Co je to za boha, co si přejí svatí? Proč jim tedy dal život? - Tisíce otázek lítají mozek jako zlé můry. Přichází Ota a já se ho ptám na Svědky. Dlouze mi něco vysbětlují, ale já to nechápu, nechci pochopit.

"Vyslechni na to, Oline, vona je v bažině. Když se za ní vrhneš, abys jí pomoh, utopíš ji a sebe taky. To je zrádná bažina lidského myšlení. Ona trpí, ale pokud věří, je šťastná, jak jí chceš pomoci, vzít jí to štěstí, zakázat jí? To budete stejně jak voni tam," a ukazuje na les, za nínž leží městečko. "Není lék a ta nemoc není v nich, ale v celém lidstvu, který marně hledá životní cíl. Marně se ptáme, proč žijeme. Jsme stádo tupejch vovců co hledaj a bloudí. Ale ten, kdo uvěří v Boha, už nchladá, ten už má svůj cíl, svou cestu, a v tom je jeho síla, kterou nemůže nic přeroct. Víra je lék. Každý století ubývá věřících a lidstvo hroupne. Nech ji opravdu být, nebo se staneš přemlouvačem ke zlu. Zapomen. Anebo takhle: až ti bude nejhůř, tak si vzpomn."

"Ty věříš, Ote?" ptám se ho.

"Já, ale svým způsobem, svýmu bohu. Přenýšlej o tom, jedině to je cesta. Cesta k bohu." Žvedá se a jde za Olinou. Je mi trochu líp. Cesta k bohu. Budu muset skočit za farářem, říkám si. Vracím se k hučícímu davu. Špína zase excluji:

"A jak jsem zaběh do toho lesa, vybíhali z houštin jeleni, srnci, tetřevi a hlavně laně, tisíce laní, nakonec vyšel starý vobrovskej kňour³³ a povídá - Špíno, tak krásnýho góla jsem ještě neviděl,

to by nesved ani Pelé. Všichni ostatní, ale hlavně lanč, křičeli, ať žije král, ať žije králi!"
Jdu k pípě, protože vím, že se tam zbavím mozku. Odporného a zkurnevného mozku. A hledat nic nebudu.

"Josef, naloj mi tupla, ať se všichni poserou." A pak:

"Né volc, já jsem marxista, ale nikdo to neříkej," a točí další týkalo, vůl.

Přichází Letadlo a já jsem rád, že si nám s kým povídáte.

"Oline, co kdyby jsem někdy udělali výstavu k fotbálku a brani, jak to dělaj Pražáci?"

"Pražáci, to jsou čuráci," rýnuje Josef.

"A čeho, volc?"

"Já znám jednoho malíře a ten maluje jen vítěznou bitvu zbraní SS," a ukazuje bradou na Fašistu. "Zeptej se ho, kolik je za to let, snad tě to přejde."

Povídám: "Já jsem měl jednou sen... byli jsme všichni v parku a dělali živé vobrazy. Před každým byl rám, za kterým jsme dělali výjev, a vyhrál jsem to já. Měl jsem na špagátě zavěšený propisky, po nichž byla louže a když se zatahlo za provázek, tak do louže z propisek vytéjkaly barevný tuže, který kreslily vobrazce. Ten sen mě fascinuje."

"Živý vobrazy už vystavoval Vandeli," říká Ota, který mezitím dorazil s Olinem, "ale nápad je to nebyvalý. Zkusíme to. Ale kde vzít rámy?"

"Takhle, volc," říká znuděně od pípy Josef a ukazuje na jezdecké konstrukce na sušení sena. No nádherné, a ty šprycle tomu dodají věcnou náladu.

Zpráva o výstavě se hned roznese a desítky postaviček se plahočí s konstrukcemi k lesu.

"První cena je litr rumu," vykřikuje nadšeně Packa a chystá si foták. Já, Letadlo a Packa jsme určeni jako porota. Za půl hodiny procházíme obrazárnu. Zúčastňují se všichni, tak budeme mít co dělat. Většina obrazů představuje chlast, chlastání, ožralství, hold lillové. Zatím se mi nic nelíbí. Přicházíme k Hrbaté, která stojí před ránem v dlouhé košili.

"Už můžu, já?" ptá se.

"Já," ujišťuje ji Letadlo. Hrbatá si sundává košili, pod kterou je nahá. Objímá starý vrásčiný strom plný rukavincových nádechů. Otřesu se. Jsme odhaleni, nás život v rámu. Nemůžu se na to dívat. Packa zoufale fotí. Další obrazy mi vedle Hrbaté připadají nicotné. Fašoun stojí v pozoru, hailuje a kouká do dálky na krajinu, která mu bude patřit. Pečárek škrtí někoho, kdo má být Polák a další a další postavičky opilců. Pejza představuje občance v rámu přírody, je to otřesné. Zbývá Ota s Olinem, kteří si svůj rámu rozprostřeli na louce. Jsem za ním taky nazí, sbírají kopretiny, plctou z nich věnce a vzájemně se jimi zdeblí. Jejich obraz se jmenuje "Vysířeli" a představuje Otu lásku k kipíši. Vracíme se k obrazu Hrbaté. Je bez konkurence. Hrbatá ho musí ještě jednou předvést. Všichni civí a nikde, ani ty největší velové, si nedovolí něco keknout o její nahé prdeli. Je nádherná, jde z ní zima.

"Už abysme chcipli," čte mi někdo z davu myšlenky.

Bliží se večer, kapela už se připravuje a mně pořád nejde do hlavy ta Jana. Posrancí život, samý sračky v mozku, jak řík Josef. Ota s Olinem jsou od té dobroty, že zůstávají se mnou, občas přijde Hrbatá, která se ale víc drží Špínovy Petry. Protože Špína, samozřejmě, nemá na ni čas, je miláček davu.

"Toho šílence kdyby dal i na pustej ostrov, tak by tam za tejlen naučil strony voblivovat Špinu," směje se Oline. Přibíhá k němu vy-

děšený Haš: "Olinc, ty píčo, my nemáme ještě název."

"Lidskéj hnůj," říkám to, co cítím.

"Hovno, vol, to musí sedět," - "Špína band," navrhuje Olina.

"Hovno, von by se zbláznil," říká Haš a ukazuje na Špinavce. V tom se zamyslí: "Už to nám, volové," a utíká ke kaple.

"Jaký?" volá za ním Olina.

"Hul-mi-ho." Kluci připravujou z kusu hadru oponu, kterou učílali, když jsou byli v Adoni. Vzpomínka hryže v nozku. Kopu si frňana z ceny, kterou si u něj nechala Hrbatá. Elektrikářům se konečně podařilo schnat proud. Přehodili dva zvonkáče zatížené kamennem přes vedení nad našima hlavama. Zachroptí nasycené repráky.

"Olinc, pojď to začít, ať to fičí," volá mě někdo. Beru si mikrofon před plachtu a jen se divím, co mi to leze z huby...

"Prej nemáme víru, prej smě hnůj, a proč né, necht jsme tady hnůj. snídne, páchneme tak, aby to všichni cejtili vod Aše až k Tatrám... Nerysleme, prostě budme jak kameny na cestě pasívni, mrtvé - et nás tlačej, čuráci, když vadíme, pijte, chlastejte, fetujte, proejte, množte se, chcípojte jak ten strom Hrbatý. Za námi jdou jiní, je jich čím dál více..."

Strhávání oponu. Hrbatá, zabalena v prostěradlo, které má na kozách vystrížené díry a se spoustou kyticek ve vlasech, bere ode mne mikrofon a zpívá c politejch stolcích u Boučků. Před lidma je ještě lopší. Je z ní zpěvačka. Haš si starostlivě hlídá kapelu, ale ta celko. šlapce. Špína sedí za lužníkem jen ve vyhraných kalhotkách a exkluje.

Pak kapela nasazuje solidní rockové tempo a některí začínají trsat. Přesunuju se k sudu a neposlouchám. Snad jen Suďákovo šumění. Přichází Olina a těhle mě zpátky. Právě začíná zpívat Lesní muž. Černá křídla, černá srst, broukám si s jeho nakřáplým hlasem. Má zavřené oči a jistě je v té své Anglii. Najedne mu silně závidím, tu jeho Anglii, borbičky, karneša, jeho dvejí život. Ten nic nchledá, ten násel.

Všichni ho nábožně poslouchají. Když skončí, bere si ho Ota stranou. Sprechtěj anglicky. K sudu už se nevrací, nechává si pivo nosit. Kluci hrajou už dvě hodiny a Bakelit vypadá na mrtvici. Hrbatá nemůže. Sedá si vedle mě a hněd za ní přichází Petra. Žvatlaj si rozumy a mně připadaj přihřátě. No a co! Chytí Olenu za ruku, ale to je duchem u Oty. Jsem sá, božnádějně sám. Jdu ke kapeli, beru mikrofon a svým falešným hlasem bloju rozi lidí svůj nozek. Za chvíli s ním a spousta lidí si tahá vocasy a mlátečtí se s nimi. Jen Špínova láská má jiné starosti. Líbá Hrbatou.

Dvě hodiny na to je nás už jen něco kolem dvaceti, ale těch pár, co zbylo, má tropiské šílenství na tři noboli smrk. V kapeli hrají už jen tři - Haš, Bakelit a za bubenem Fašoun. Ostatní se zmítaj v yastyleovo-pivovo-runcovo-čikulovém objetí. Normální jsou jen Josef, ten si dál hledí sudu, Ota s Olincou, kteří si někde v lese hledají svý lásky - a já. Já byl vždycky blbec, tak kan bych se řadil. Pejzovi se konečně podařilo dostat na zem nějakou buchtu, stáhnout s ní kalhoty a zaborít se do ní. Ostatní dělají hlouček a Haš přizpůsobuje hudbu Pejzově zadku. Zpívá do toho: "Proej a ber/ proej a vol, vol/ sek je náš pán."

"Tak takhle bych si nějak představoval Dantovo Pecklo," říká Josef. Čumín na hlouček, jak se zbavuje posledních hadrů a Josefovo přirovnání se mi líbí. Špína, celken střízlivý, což mě děsí.

"Ta kurva, víš co mi řekla?" ptá se, aniž čeká na odpověď. "Že lituje, ale že Hrbatou miluje, že spolu budou žít. Krávy jsou to vobě dvě, a vožralý k tomu," dodává. "Olinc, a já ji měl rád,

poprvé v životě jsem něčího opravdu rád." A zařve někam k losu: "Krávo zasraná!" Pejza na buchtě rěkdo vystrídal, jde k něj Josef se stojícím pírem, běre si dvě vyčichlá tykadla, vraci se ke skupince a pivko leje na klavu souložicím.
"Kočet, už nedostaneš oni slizu," říká Josef. "Takový škodlý kvulu piče."

"Vyhledám něsto hříchu," vykřikuje za nimi hlas Oty. Drží zaříci Olinu pod křílem, jak přiblížuje manžel.

"Sej taky vůl," říká mu Špína.

"Nezlob se, Špíno, ale Petra je vodjakživa teplá, ale až je uvidíš s Hrbatou, jak vobě rozkvětly, přestaneš být nasranec. Chodíš po lesu, plétou si věnečky z trávy a žvatlaj. Jsou nádherný."

"Aby ses z nich neposral, ty kurvo!" křičí nepříčetně Špína a chce se vrhnout na Otu. Ale Josef ho včas natenkuje.

"Já těm něco sasraný!" kříží Špínu a pokouší se vstát. Je plný krve. Josef umí.

"Špíno, vyskr se na to," zkouší ho uklidnit. Dává mi slušnou přes hubu, až buru druhou o zem. Hned na to vyskakuje Josef a katuje Špínu. Vstává, a chci je odtrhnout, ale Josef mě uzeníuje. "Kurva, nechte toho," du zase nezi n. Ale Špína má arnek. Josef ho vždycky zvilečuje, Špína se oklepce a jde znevou.

"Co siliš, všichni ste svině," a tankuje mě znova. Josef ho chytí za vlasy a tahuje k lesu. Za chvíli se vráci bez Špíry.

"Kočet jeden," říká a čepuje si daleké tykadlo. Olina se mi snaží zastavit krev.

"Co mu to šeuplo v bedně?" ptá se bucháčavě.

"To jo světabel, Olina," říká Ota.

"Potřeboval trochu propleškn ut lebku," vysvětluje po svém Josef.

"Zejtra bude fit. To se stává každému po druhém rece krimu. Ponorková nemoc nebo jak tomu nadávaj. Prostě jsem ho všichni nasrali a von měl chuť pokeroval nám kšicht."

A začíná vyprávět svoje desetileté zážitky. Neoslouchám ho a nagná si té zkouším v hlavě srovnat. Jana, Hrbatá, Špína, šťastnouolinu, já neštastný, Hrbaté obraz, fašizmus Fašisty. Zasraná koupačka a my jsme v bedě, z něhož se díl vypednout jen do prázdnna.

A svědci Jihlavovi zpívají na známení konce světa. Pejza se znova dostává do sedla sexu a odjíždí někam mezi prsty. Haš ho předjíždí na koniku zvenčí chlast, já zůstávám, Svědci zpívají, Bůh hrozí Söderou a Gonoreou, komunisti jasnější zítřky, Josef kriminálem, Ota láskou, Petra lezba, my živé obrady z Danta, oni slušní - neradi, my prasata - neradi. Kdo jsem oni, kdo já? Svědci dezpívali, klekají, čekají vysvobořující start, první na jeho čási, Hrbata je teplá a já vůl brčím. Ven kliku, ven Yastil, na jede za ní, umře, konec světa, chcípnou já, průvod tleská kreténů, chytří jsem zavření mezi Josefy, blejčku zuby, my se smějeme, Svědci zase zpívají, konec se koná až zítra.

Začíná svítat. Haš chrápe s kytarou v klíně - krásné zátiší, a i jeho fanouši chrápou, jen Fejza knítká zadkem na dávno spící holce mezi prázdnýma kelíkama piva. Chce si to hech užít, musí se brzy ráznout³⁴. Vojna není pro našince. V pakarně aspoň jsou svině jen doktoři. I já tam budu muset ještě jednou, aby mi tu modrou definitivně přiklepali. Josef se mi ně usmíje a dceří mi tykadlo.

"Dobrý," ptá se Olina.

"Co dobrý?" nachápu.

"Ko ty, číks tady dvě hodiny brčel," Otrou si oči.

"Te asi štěstí, viš."

Z lesa přichází Hrbatá s Petrou. Jsem plné lesního kvítí, tak trochu čarodějnici, trhaly v lesu kytky lásky.

"Olina, voddej nás," říkají jednohlasně.
"To je fakt, uděláme jím svatbu," jásá Ota.
"A nám ně?" ptá se zklamaně Olina. Ota se na ni zamilovaně pozírá a dá jí hubanu někam za ucho.
"Geniální," říká probudivší se Haš, "svolám lidi a uděláme svatbu stolctí v pět ráno uprostřed kopretin. Vaše děti budou naše děti."

"Ještě řekni vaše postel je naše postel a dostaneš facáka," ohražuje se Olina.

Ale to už Haš burcuje národ. Moc mu to nejde, většina soudruhů je pěkně grogy, ale po nadlidském úsilí se podaří sehnat deset lidí. Pejza se taky přihlásil jako radobyženatec a vlečo si přes rameno nahatou a přepilovanou žružku.

"Tonu říkám správnej manžel," pochvaluju si. Zbytek svatebčanů běhá po louce a pletec si řetězy z kopretin. Pejza mi skládá k nohám svou vyvolenou. "Olina, dej pozor, ať mi ji nikdo nepřečízne, já jdu na kytky."

Konečně je všechno tak, jak si přeju. Hašiš hraje tuš a přede mnou předstupuje Hrbatá s Petrou. Motán jím kolou rukou svou krátkou, žilatkou jím na vnitřní straně ruky dělán malý, ale dost hluboký řez.

"Spojuji vaše ruce, vaši krev, žijte, buďte nebo i nebudeťte, ale vždycky spolu, jen vy dvě, sertce na všechny kronč sebe, buďte dva kůly u silnice, spolu zadržujte sníh a led a sračky těch druhých..." nevím, jak ty druhé pojmenovat, "milujte se, mějte se rádi a když to půde, tak i nás. Vaše krev je naše krev, vaše láska naše láska, necht tedy dobrý Bůh kopretin dá, ať vaše krovky jsou stejné." Petra zvedá Hrbaté růzřízlou ruku k ústům a ssače jecí krev, totéž dělá Hrbatá, a obě při tom stáhně bučej. Mně konečně dochází, a to se lckám - totiž, že to obě berou vážně. Po nich nastupují ke stejně proceduře Ota a Olina. Taky bučí, Ota snad víc než Olina.

Jsem sám, strašně sám. Nejhorší te má Pejza, který se snaží marně udržet svému budoucímu ženě ve vertikální poloze. Vysvětluju Pejzovi, že si ji takhle vzít nemůže, ať se cítí na někom jiném. Borec ně za slovo, pouští nahatou nebožačku do trávy a jde hledat jinou oběť. Haš nezitín nasazuje spirituál, oddanici ho řvou s ním. Josef dává každému z nich tykadlo, do něhož si pouštějí svoji krev a pijou navzájem. Jsou krásní a uřvaní. Já jsem jenom uřvanec. A sám.

Od fotbálku uplynuly už tři neděle, ale kapela se k němu úžasu nerozpadla, ba naopak zkouší stát víc. Každý den máme doma bítce a osazenské kvartýry se rozrůstají. Vrátil se Kuplíř z basy a hned se nakvartýroval k nám. Často u nás spí Josef, ale ten občas zmizí na týden, aby se pak vrátil - samý prachy. Taky se často objevuje Ota coby šťastný ženáč, a Olíně se to doma zase k bodu narázu. Taky u nás vegetují obě novomanželky /novomanželé/, Pter a Hrbatou. Jsem nádherné, tečou z nich potoky lásky a brzo mají dostat vlastní bejvák, od Porcelánky, kde obě makají. Mně je pořád stejně blbě, jezdím často do Adaně, toulám se starým městem a zvuk zvonů mě přivádí k šílenství. Jano! Navíc sebrali Lesního muže a odlirovali do domova důchodců.

Začalo to jako žert. Seděli jsme u Bučků, Guma už byl pěkně cíplací a spal na stole. V tom se otevřely dveře, vtrhlo do nich pět fízlů a jeden v civilu zůstal stát uprostřed lokálu.

"Budete chodit po jednom ven!" rozkázal.
Fízlové se přesunuli za dveře. V tom se probudil Lesní muž a

zkusil svoji fintu, kterou speciávala v tom, že si na dlaně položil kačku a obcházíl hospodu. U každého hosta se zastavil a řek: "Guru, doplat na pivo." Každý mu něco hodil, on to stupil a s tím karuncou šel k dalšímu. Teď tedy taky vstal a řekl temu fízláckému panákovi: "Guru, doplat na pivo." Hospoda zařvala smíchy, panák nadskočil, vysel a za chvíli se vrátil s Adamem. Něco si špitali. Dva dny na to odvezli Lesního muže do domova důchodců. Dřepín v garsonce, měl bych ale vstát a nazvat k holkám, které do staly ten vytoužený kvartýr a chtějí to zapít jen s per líbají, jak i vzkazaly. Marně předvídali, co ty tajnosti, co te znamená pár lidí....

Checi se tedy zvednout, když k našemu stolu přistupuje přepychově oblečení /na naše pověry/ dědeček.

"Chlapci, prosím vás, kde bych tady našel Lojzu?"

"Kterého?" morně se hrabu v paňeti.

"Ne, von už buď pěkně starý, asi jako já. Mně se podařilo zjistit, že tady v tom městě bydlí. Von byl za války ilot v Anglii."

"To snad nemí možný," vyskakuju. "Lesní muž!"

"Nevíte, jak jste u toho říkali," usmívá se ohluvně chlápek.

"Měl přes celou ruku jizvu?" ujištěuju se.

"Ano, to si udělal v Jáchymově v padesátném, když tam sedlal."

Vyprávaju mu příběh Lesního muže. Smutně poslouchá a pokyvuje hlavou.

"Vítě, te byl nejstrážnější chlap, kterého jsme poznal. Líhal u nočních stíhačů, byl jeden z prvních, kteří dostali V.C." Podíval se na Fašista, aby nekoc něco blbýho, ale i ten sedí se spálou sanicí. "Měl snad všechny metály, co šly dostat, jen hodnost muž zůstávala stojná, protože se vždycky vožrál a něco provedl. Pak jsme se vrátili domů a tady z něj udělali majora letectva. V padesáti jich, jako nakonec nás všechny, ho zavřeli. Dostal dvacet let. Byli jsme spolu v Jáchymově," žává si dlouhého lokta z pivka, které mu přihrál Packa.

V putyce ticho jako v kostele.

"Pak si kluci z letky připravili útěk, ale ten měl jednu vadu, jeden musel zůstat dolů a pouštět naviják. Vzal to na sebe Lojza, kluci věděli, co ho čeká, tak na to chtěli zapomenout, ale on je přemlouvil. Klukům se to podařilo a Lojzu si vzali do korespondu, kde trávili týden, von tam byl měsíc. Pak jsme ho nasobili vynést a círčeli týden, von tam byl měsíc. Pak jsme ho nasobili vynést a círčeli týden, von tam byl měsíc. Pak jsme ho mrtvou, ře se z toho slali jsme si, že je mrtvou. Pak někdo dones zprávu, že se z toho vylíhal a že je v blázinci. To už jsme byli na amnestii venku, ale věděli, že je v blázinci. No a dneska jsme přišeli ve měn nikdo nověděl, až na tu šestnáctou. No a dneska jsme přišeli zřejmě zase pozdě, ale snad ho v tom domově najdu. Veni totiž kluci, co utekli, mu venku spěřej už dvacet let a ty prachy mu chtěj poslat."

Chlápek mi nechává adresu a cválá na vlak. Je až z Pardubic. Píjeme všechni rumáka, co nám na rozloučenou zaplatil.

"Ty kurvy," vyslovuje to za nás za všechny Hašiš. "Ještě že ta svině můj fotr chcípnul, von byl velký zvížec v padesáti jich. Kdyby sram, pudu mu pochcat hrob, kdo jde se mnou?" Všichni dopíjejí tykadlo a vstávají.

Zůstávám u stolu sám. Přisunut se Packa: "Oline, jak si myslíš, že by te tady vypadalo, kdyby se te najednou změnilo?"

"Jednoduše," povídám. "Včetně by se znova Jáchymov, kurvy by zavíraly kurvy, nevinní by se svázli s nimi a Hašišovy děti by chodily chodit na jeho hrob. Pak by se to zase změnilo k lepšímu. Viš, ti tam venku se vonanujou Masarykem, jaký jsme krásnou národ, ale my jsme kurvy, že nám nejmlí rovné."

Platím a jdu za holkami. V Kamence zvracím. Co bude, až si vyblejsem střeva a nozky - to se zapomněl Packa zeptat... V králikárně nacházím dveře smrdící novotou. Otevírá Hrbatá v žu-

pánku, ještě rozjetá láskou: "Ahojka, pojď dál, už jsme ryslely, že nepřijdeš." V kostce jím vypravuju, co se sběhlo u Boučků. Sedíme na zemi a upíjíme dobrý červený. Má v sobě sílu zapomnění a mně je o sto procent líp. Když už jsme dost lízli, tahá Petro z lednice šampaňský. Nevěřím svým očím, co je to chytlo mě takhle hostit...

"Tak nu to řekni." pobízí Petra Hrbatou.

"Až se napijem." Zírám na ně jako vejr.

"Kurve, vo co dc?" ptám se.

"Napij se, Olinku." Dáváme si šum vysokých skleničkách. "No víš, my jsme... zhasni!" V šeru dokončuje: "My bysme chtěly dítě, ved někoho, kdo by si nedělal nároky. Bylo by moje a její, nás obou. Tak sme ti te chtěly říct."

Tma hříná tichem.

"Ty bys to neudělal?" A najednou si to přeju, fajn, ať se narodí nějaký nový lesní muž, statečný, rovný, když my jsme ohnutí do luku. Ať mi klidně chodí chcat na hrob, posranci posranýmu, ať se mi mstí. Jenom a jenom mně. Táhneu mě k posteli. Je měkká, studená, neosobní. Postel, na které vznikne. Lesní muž, ne z popela, ale ze sraček svýho fotra. Nořím se do Hrbatý a sním. Do Petry a bloudím v sobě. A po světě, než vším, co kdy bylo pěkné.

Ráno po prvním chodníku honem se Špíncou k Boučkům. U stolu dřepí lesní muž. "Gumo, to snad nění možný, tebe pustili," objímá ho Špína.

Lesní muž vypadá úděsně. Nové šaty na něm visí jak pytél. Spadnul se snad o deset kilo. Moderní stříh obliku to ještě více vypichává. "Gumičky, voni mě tam zabijou! Ať mě nechaj, já nikomu nic neudělá, já líhal, a dobré. Já už tam nechci, voni mě zabijou!" Položí si hlavu na stůl a brečí. Jak dlouho může trvat, než to tam ohláší, než ho tady začnu hledat?

"Gumičko, kdy jsi utek?" třesu s ním.

"Včera, včera," odpovídá, aniž zved hlavu se stolu. Včera, včera, když jsem dělal tvého syna, pomyslím si.

"Pojď, Gumičko, musíš se schovat." Zvedáme ho. V tom se otevřou dveře a v nich stojí Adamec s tím mladým.

"Tak pudem," říká lesnímu muži, který má oči plné strachu.

"Nechte ho bojt," řve Špína. Mladej ho natahuje peškem přes hlavu. Špína vstává s hubou plnou krve.

"To vám nestačí, co už jste s ním..." Skočím po Špínovi, dostávám ho na zem a rvu mu do huby ruku. Mladej jde po nás, ale Adamec ho zadržuje.

"To je dobrý, Olin ví, co má dělat. Dík, Oline," usmívá se nad námi. Já svině posraná, sreb zajebaná, říkám si lichotivě.

"Dík, Oline," říká mi Špína od pápy, "já měl nlhu."

Chlastámc. Ze chvíli doráží Haš, odpoledne i kluci. Pijen na Muže.

"Zavoláme mu," napadá někoho. Hledám číslo v seznamu. Ve sluchátku to dlouho mlčí, pak se ozve nepříjemný ženský hlas.

"Co si přejete?"

"Prosím vás, jak se vede tomu Lejzovi, co včera utek?" koktám do mušle.

"Kdo jste, jste příbuzný?"

"Tak něco takového vzdáleného."

"Tak ten se dneska vodpoledne voběsil. Pochřeb je v pátek."

Ani nevím, kudy se vracím. Říkám to klukům. Haš vyskakuje se židle, řve: "Ty kurvy, ty svině," a běží ven. Cukr se zvedá a běží za Hašem, pak ještě několik kluků. Za chvíli slyšíme houkačku a řev. Vrací se Dáda a ztěžka si sedá. Průser jak vrata: Haše chytli a chtěli odvězt na záhytku, v tom Cukr natankoval nějakého fizla,

pok si joště pákrat kop. Sebrali je oboj. V Boučkům vrážejí policijti, nikoho už ale nesbírají. Adanc si něč těhá ven. Za to já nemoh, Oline, já jen plní rozkazy, já nevídám, že se voběší," říká cíluvně. "Fakt ne."

"Patří vám to, máte ho na svědomí a Cukra taky. Až se vrátí, bude z něj nedrág a pude znevě, máte je vobě..." říkán nu a ponoru odcházím... Důlat delšího Lesního muže, aby něli koho věšet..."

Sedíme v prostorém motoriku, který pamatuje Franze Josefa. Tožce funí a jen ponoru přesklená horské stoupání.

" - Šíny se jen blejskaj..." zpívá si do rytmu Hašiš. Jede nás spousta. My, Adanští, Pražáci, co je přitisk Ota a několik dalších, co jednou s námi zakopat Lesního muže. Haš si bere kejtru a hraje náhrobní kámen, nejoblíbenější písničku Cukra, který s námi nejede, neb sedí. Haše vkepli na druhý den ze záchytky, ale Cukříka si nochali za napadení všechno činitele. On totiž temu mladýmu, co mě tenkrát líznul, výkop dva zuby. Snad to bude poučení.

Ota si bere ol Haše kytaru a zkouší Černý křížla, černá smrt. Jde mu to, i angličina má dobrou. Chce te tam zahrát, protože Lesního křížla slíbili taky přijet. Jedu a po první návštěvě strach z fízlů, spíš naopak, přeju si, aby tam byli a něco začali. S chutí bych si protítil a potom seděl jako Cukr, jako seděl Lesní. A nebyl bych sám, jak se tak koukáti na Haše. Pedrák pro ránu daleko nejdá a Fašoun taky ne, zcijněna kdyby šlo o ránu do fízla... No, dnes to lehké mít nebudou... Třeba zítra budeme zase hevný, ale dneska ne, soudruzi. Jsem tak nasranec, že když přijdu průvočí v mundúru, mén chut he voríst. Oline ně těm zpátky a pruvodčí bere kliku. Bít je, bít je! Dneska bych Packovi odpověděl jinsk - věšet je a pálit, kurvy, dleuhu a všechny, ab by se zem zalykala krví. Nevno, dobro! Te at si dílá pínků, já budu věšet. Kdo odpustil Lesnímu?

Přijídkáře asi c dvě hodiny dřív, tak se jdeme na tu rachotu posilnit. Hospodskému se točí penězky při naší objednávce šedesáti piv a stejně tolik rumů. Pijem mléky a vztakle. Jak Poláci.

Před síní, kde Gurničku spálej, čekají už kamci z války. Dchadujeme se, kdo bude rlavit. Moc se jím do toho nechce, odseděli si svoje. Já ne, a proto budu rlavit já, byl to nakonec méj parták a ne jejich. Stará ježibaba nás nechce pustit k otevřené řekvi, že nemáme povolení. Cpu se ruzi válečníky, abyh jí natáh, svini krpatou. Oline ně zase tahá zpátky a baba něs v hrůze pouští.

Lesní muž leží ve svém novém kvádru, na které jin sral, a ve tváři ná pořád ten výraz - nechte ně být, já nikomu nic neudělal. Válečníci mu na to zkurvený seko dávají metály a my zas házíme do dřevěného spacáku kopretiny. Stejíme nad Lesním jak stádo blbeců, mlčíme. Přicházejí zřízenecia nesou si ho na katafalk. Hrneme se do té cimry, kde kromě několika babek nemí ani noha. Ty babky ně vždycky fascinujou. Chodíj se kochat na knedl funus tím, že nemí jejich. Nebojte, ono na to dojde.

Rozhrno se opona, za níž je už zadíkovaná rakov Lesního. Někdo ze zákulisí pustí posrancu muziku. Při téhle funkbrácké už tady spálili tisíce šťastlivců.

"Vypni te!" zařve Haš a babky se dnes poprvé oprovdou leknou. Kdyby věděly, co je dneska čeká, vůbec by sem byly nelezly.

Za zlepony vylezce maník v černém kvádru, vypadá jak smrt. Ukloni se a Pohřebním hlasem zaskřehotá: "Vážení pozůstalí..."

"Ježíš, ať drží hubu, nebo mu ji zavřu." přeruší ho hlas Haše.

Smrt zčervená a sneží se popadnout dech. Jdu k mikrofonu, nešetrně ho odstrčím a začnu: "Kdysi si mi řek, že budou fejn parta, byli jsem, i když jen pár dní. Pak tě šoupali tam, kde tě zabili a já, parták na hovně, jsem držel hubu. Vždycky jsme drželi hubu a tys

lítal, bojoval, rval se. V padesátých tě za to zavřeli, a v té době, kdy tisíce našich fotrů běhaly, udrávaly, benzovaly, mohly si zlomit voz průčelezectvím, ty jsi zatloukal kluky, co utekli, tak dlouho, až ti vytloukli mozek. Pustili tě, nechali vybírat polníce. Byl jsi chlap a voni se tě báli, byl jsi jejich zrcadlo. Byl jsi člověk, a proto tě uštvali. Odešel jsi vod nás svou rukou, tudiž ve stoje. Nikdy tě nedostali na kolena. Proto se staneš násím příkladem. Mluví se ve vodpouštění, ale my jim nevodpustíme nikdy, nikdy, dokud budeme stát - žít. Sbohem, Lesní muži. Čau, partáku, drž nám tam fleka a palce, abysme dovedli přijít rovný jako ty."

Sundaván korálky a hází je na raket. Přichází Haš s kytrou a hrajíc Náhrobní kánon. Pak si ji od něho bere Ota a spouští Černá... Bývalí Angláni stojí v lati a zpívají s ním. Raket sebou stočičku trhne a po milimetrech začíná sjíždět. /Ty kurvy si udělaj divadlo ze všeho!/ Holky na ni házej náruče kopretin a piloti karafiáty. Chtěli na věnce udělat anglický nápis, ale všude je odmítli.

Lesní zmizel, věichni míří k východu.

"Oto, počkejte na mě, přijdu tak za hodinku."

"Fajn. V hospodě."

Obcházím pec na lidi a v kapci žniculám tři stovky, co jsme si se Špincou dali stranou pro případ ztroskotání. Zezadu to konečně vypadá jak by to vypadat mělo - betonový výjezd, plechové oprýskané dveře a na nich nápis, že Nepovolaným vstup zakázán. Všichni budeme jenom povolený. Otevříram dveře a proti mně stojí kluk v ných letech.

"Sem nikdo nesmí," upozorňuje.

"Já jsem si tady něco zapomněl a nechci to zpátky zadarmo," a ukazuje zmučlané tři stovky.

"To sicech," odstrkuje mě. "Pojď," a vede mě chodbou do nějakého kutlochu, vytahuje flaštičku R.U.M. "Poslouchal jsem tě za oponou. Chudák starcji Houska, co ho vyhodil. Mil z vás šok a celou dobu se nedlil, aby nevpříšli fízlové. Dovolili jste si dost. Aspoň tak na tři járy. Ale mně se to líbilo. Cvokni si." Dávám si dlouhého loká.

"A budeš nám ho moct dát?"

"Normál, dneska jsem tady sám, tak ať si předpisy nasezou."

Chceš se podívat? Je to hnusný, ale za ty prachy jsem si zvyk."

Vede mě dalšími chodbami svých katakomb až k peci.

"Neboj, tak hrozný to zase není."

Odklopí pro mně jakési kukátko a stoupne si k ponoru. Zmáčkne něco a na rošt se sunce Lesního tělo, pak přidává plyn. Celý vnitřek peci se zelenavě rozzaří, tělo se prohně a najednou se Lesní muž postaví tváří proti mému kukátku. Z těla mu šlechají rudé blešky. S hrůzou odskočím, ještě se naposledy postavil, nechtěl ležet, nikdy noložel..."

"To dělá každou, když to vosolím," říká kluk a já mu něvěřím.

"Pojí ještě na frťana, teď to ještě chvilku potrvá, ale dém mu větší grády, dneska seřem na předpisy, když je to kamarád."

Cucáme znovu rýmíka a já mu vypráví příběh Lesního.

"Ne byli jste výborný, to smrdělo basou."

"Báne, to jsem jen chvilinku nebyli posraní." Bere s police malou plechovku.

"Mám ti ho dát celýho?" ptá se.

"Né, ven to na půl. Až ho jednou budou jiní blbeckové přenášet na Slovin, ať z toho taky něco mají." Vstávám, ale on říká: "Sed, já tě nepodfouknou, ale není to nic dobrýho, bude tam ještě hrozný horko."

Za chvíli se vraci a dává mi ještě teplou plechovku: "Na, kdybyste tam dolo měli pec, vodstahuju se tam. Byli jste první porádnou pořebe mý kariéry a na Housku se nezlob, von je dobrý, jen krapet vůl."

V putyce čekaj jen manželé Hrbatí a Ota s Olincou. Kluci už jeli napřed dát dohranady eparaturu. Jdeme na nádraží a fízlové nikde.

Zítra budu mít zase strach.

Na baraku to už duní chlaster, huďbou, lidmi. I Lesní je s nimi.

Dávám všem sdchnout. Už vystyd.

Kolen půlnoci beru plechovku a jdu do parku. "Tak tady si chrapal, spí dál," říkám nahlas a rozhozuju hrstičku na to místo. Pak penalu obcházím park a všude, kde sedaval, pil, jed, srál, rozhozuju jeho tělo. Tak sbohem, parťáku. Míl bych tě taky rozhodit nad tím nořem, nad nímž jsi lítal a nad jichynečen, kde nás rozek a nad všechna pakárnama, které znám. Ty novštívím sám, ale všude si vzpomenu, to ti slibuji.

Holky už čekají v posteli, ale mně se dneska nějak nečeke. Mári chuť pít a noc. Pojďte si ještě pokocat, když je tak posranný den. Lezu k nim na postel, každý dávám do ruky tykadlo, růžík kluje. Je nám fajn, už sen nechodím jenom dílat dřti, je to kousek demona. Zní to dubilně.

Petra vypráví o své rodině: "Přijeli jsme všechni do Jugošky, režinka se rozhodla vzít kliku a my se nechtělo - nevíme proč, ale nemohla jsem. Srali ně s těma kecama, jak tam bude líp, co si všechno kouří a pořídí. Byli stejně bílí jako doma. Už jsou jí viděli, jak chodí všechno po městě, přes záclony špízlujou cizí byty a závisí jim všechno, které oni ještě nemají. Vrátilo jsem se, bylo to těžký, ale mám zadostiučinění. Víš, co mi píšou? Mám se pěkně, nádherně, nic nám nechybí, jsem snad trochu ta Praha, a ty a tátovi to pivo, mně ty babský drby, sestře komáradky a hospůdky na Malé Straně a fotbal na Spartě /jak to válej?/. Bruska jsem čutla knížku od Škvoreckého, ale tu ty seženeš, když chces. Frej taky není maso, ale to jsme my stejně moc nejedli..." Složí dopis a říká: "Kdepak, já bych nikdy neutakla. Maj se dobře a příštou se nášem stiskem posrat. Prej se vrátí, až se změní pověry, hned první den."

"Krávy," neudržím se, "a kdo ty pověry změní? Utěšou si do závětří, dřepajej a čekaj. Pak přijedou na bílém koni jak tanter, ten aspoň něco udělá..."

"Oline, nerozčiluj se," bere mně se smíchem za ruku Hrbatá, "nenáto cveka, ať se třeba všechni chouši poserou, hlevni žádám chutnat na." Dává si loka a zpívá dlouhého bolelu o slepé holce. I když to známe, řveme jak dívky. Kurva svět. Vypráví jsem potom Oliny, Oty a svůj sen o malé chaloupce na lodi plné kopretin. Jásají.

"My tam budeme s vánem a budeme mít králiky, které budou žít s náma v domě. Každý ráno nás budou budit svýma modrýma očima. Bude to někde, kam normální člověk nikdy nedojde, na konci světa. Bed. stačit krok - a nebuden."

Sním. Bože, jak te bude krásné, a na konci světa. Postačí udělat krok a nebuden.

Usínám a zdí se mi sen, jak jdu po břehu špinové řeky, na druhém jde Lesní muž, smíje se na mě, zvedá ruku, v ní drží provaz a naznačuje si na krku, ee s ním. Něco vclá a směje se. V tom přichází ke dlouhé šňůře popelnice, do koždé se nahne, vytáhne provaz, pak užlá k sicht plný úsilí, škubne provazem a z popelnice vypadává nový Lesní muž s provazem kolem krku. Za chvíli jsou jich stevky, smějí se, pávají provazy.

"Fojá," volají měrnými ústy, "pojď." Probauzím se a druhý břeh je o tolik blíž.

"Copak jste, liáčky, copak jste provedli, že jste tu zavřeni v tak velkém vězení..."

7